

УЧИТЕЛЬТЬ
ПЕТЬРЪ ДЖНОВЪ

РАЗУМНИЯТЬ
ЖИВОТЬ

ТРИТЬ ОСНОВИ
НА ЖИВОТА

РАЗУМНИЯТЬ ЖИВОТЪ

Бесѣди отъ Учительтъ
Дадени на ученицитѣ
отъ

Всъмирното Бѣло Братство.

Въ гр. София прѣзъ лѣтото на 1924 год.

24.08.1924 год. - 07.09.1924 год.

Печатница Малджеевъ - Русе
ул. Сараоолу № 21

ДѢНОВЪ

ТРИТЪ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

БЕСѢДИ

(По стенографски бѣлѣжки)

27 Февруарий 1921 год.

6 Мартъ 1921 год.

16 Януарий 1920 год.

СОФИЯ

Печатница на

Книгоиздателство "Слово", А. Д-во
1921 год.

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на Любовта ще потекат през него-вата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувствува подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Mu от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

РАЗУМНИЯТЬ ЖИВОТЪ

Обяснения и упътвания
отъ Учителътъ

Дадени на учениците
отъ
Всѣмирното Бѣло Братство
през Септември 1924 год.

Печатница Малджеевъ - Русе.

Качества на разумния животъ

По какво се отличава разумния животъ, или какви сѫ качества на разумния животъ? По какво се отличава една пълна и една празна стомна, или по какво се отличава една здрава и една счупена стомна? Разумният човѣкъ въ своите разсѫждения, въ своите заключения, въ своите аналогии и подобия съпоставя нѣщата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тѣхъ да има извѣстни съотношения.

Значи, здравата стомна задържа водата, счупената я пропушта. Казвамъ тогава: счупената стомна, въ едно отношение, за лѣнивия човѣкъ е за прѣпочитане. Защо? - По-леко ще я носи. И за глупавия човѣкъ една счупена стомна е за прѣпочитане. Той казва: защо ми е здрава, пълна стомна? Тя е тежка. За разумния животъ, обаче, пълната стомна е за прѣпочитане. Питамъ ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна, и вашата ржка да не почувствува нейната пълнота, нейната тяжестъ? Сега, нѣкои отъ васъ, като иматъ една добродѣтель, почватъ да се разкажватъ. Защо? Защото като носятъ една добродѣтель, чувствуватъ нейната тяжестъ. Вие искате да бѫдете добродѣтели хора, безъ да почувствувате тяжестъта на добродѣтелите. Като говоря за тяжестъ на добродѣтелите, подразбирамъ, че всѣка добродѣтель си има своята цѣнностъ, и затуй въ живота добродѣтельта ще ни причини една болка. Отъ какво ще бѫде тази болка? - Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носишъ, ще ти дотежнѣе, ще я прѣнасяш отъ ржка въ ржка и най-послѣ ще кажешъ: откъснаха ми се ржцета! Но послѣ, слѣдъ като си дОСТИГНАЛъ нѣколко капки и ще ожаднѣлъ, ще дигнешъ стомната, ще гълтнешъ нѣколко капки и ще кажешъ: е, хубава е тя! Слѣдователно, неприятностъта, която изпитвашъ отъ тяжестъта на стомната, ще се сравни съ ползата, която щи ти допринесе водата въ нея.

Сега, мнозина отъ васъ разбиратъ добродѣтельта като нѣщо външно. Вие казвате: да бѫде човѣкъ добъръ! Добродѣтельта никога не може да се прояви отвънъ. Тя е чисто духовно нѣщо. Тя не може да се обсеби, тя не може да се завлада. Добродѣтельта е свободна въ своите проявления, и който има добродѣтельта, въ неговия животъ има миръ. Първото нѣщо: добродѣтельта носи миръ, а мирътъ показва равновѣсietо на духовния животъ.

Ние трѣбва да схванемъ съотношенията на доброто и добродѣтельта къмъ сегашния животъ. Всичи искате да живѣете. Добрѣ, но животътъ не може да се изрази по единъ начинъ. Всѣки единъ животъ си има особена форма, въ която въ гадения случай може да се

прояви. Онзи охловоъ, който виждате да пълзи, и той би желалъ да живѣе разуменъ животъ, но природата му турила рога, турила му единъ малъкъ товаръ, турила му и едно лигаво вещество. Питамъ сега: забидно ли е положението на охлова? И той иска да живѣе, но утрѣ го хванете, туритѣ го въ врѣлата вода, извадите го отъ неговата черупка, приемете го въ стомаха си и казвате: тукъ ще живѣете а не тамъ. Неговиятъ животъ минава въ вашия. Вземете волътъ или кое и да е млѣкопитающе. И тѣ искастъ да живѣятъ разумно, но може ли единъ волъ да се освободи отъ своите рога, отъ своите конути! Всѣки волъ иска да живѣе културенъ животъ, както и ние искаеме, обаче човѣкътъ го хваща, туря му юларъ на главата, туря му хомотъ, взима остена и цѣль день го кара на нивата. Питамъ: туй положение на вола приятното ли е? - Не е приятното. Казвате: такава е волята Божия. Не е такава волята Божия, такава е волята на човѣка. Волътъ казва: не е казано по цѣль день да ора. Вие казвате: така е писаль Господь. Никой не е чель нѣкждѣ да е писано отъ Господа, че този волъ трѣбва да оре на нивата. Никой не е чуль гласа на Господа, тѣй да каже. Добрѣ, ние, разумнитѣ хора, които ходимъ на гва крака и отправяме очитѣ си къмъ Бога, и ние искаеме да живѣемъ свободно, но и ние сме ограничени. Въ този животъ има извѣстни закони, които ни ограничаватъ. Ти си младъ, хванатъ те като войникъ въ войската, гадатъ ти пушка и ти казватъ: ще отидешъ да се биешъ за отечеството си! Ще има музика, ще има барабанъ, и ти ще тръгнешъ подъ такътъ, не както си искашъ, но както ти заповѣдватъ: разъ-гва, разъ-гва. Ти ще кажешъ: азъ съмъ свободенъ, азъ мога да правя, каквото си искамъ. Не, извадете отъ ума си това велико заблуждение! Азъ нѣкой пжъ ще ви опрѣделя, какво нѣщо е свободата. До тогава, докато човѣкъ има извѣстни задължения въ свѣта, той не е свободенъ. Има три вида задължения въ свѣта: Първото положение: да ходишъ съ гвѣ вериги на краката си и съ товаръ на гърба си. Това азъ наричамъ мѫчене. Второто положение: безъ вериги на краката си, но съ товаръ на гърба си. Това наричамъ задължение. Третото положение: безъ вериги на краката си, и безъ товаръ на гърба си. Това наричамъ свобода на движение.

Сега ще ви запитамъ: добродѣтельта сама по себе си туря ли вериги? - Не туря. Тогава, ако искаете да наложите едно вѣрюло на ума на нѣкой човѣкъ, не му ли туряте вериги? Ако чрѣзъ любовъта, която проповѣдвате, искаете да туритѣ извѣстни ограничения, извѣстни врѣзки на нѣкое сърдце, на нѣкоя душа, не туряте ли Вериги? Гдѣ е разумността на вашия животъ въ такъвъ случай? Съ гвѣ вериги може ли да се ходи? Казвате: разбира се, че ще ходя. Да, тѣй ще каже-

ме, но като видите единъ човѣкъ съ гвѣ вериги на краката си, ще кажете: този човѣкъ много медлено прогресира, той е много кекавъ. Че какъ ще прогресирамъ? Двѣ вериги имамъ на краката си! Моята разумност, въ съдения случай ми показва, че трѣбва да правя много малки стъпки. Стариятъ щѣдо какъ ходи? - Бавно върви, той има гвѣ вериги на краката си. Ние му се смѣемъ защо ходи така. Такова положение има въ човѣшкото сърдце и въ човѣшкия умъ.

Азъ искамъ да ви доведа до една вѫтрѣшна връзка съ ония велики, живи закони, чрезъ които Богъ управлява свѣта. Въ тия закони човѣкъ е абсолютно свободенъ, той може да прави, каквото иска, но въ тѣхъ той е отговоренъ за дѣлата си. Да биде човѣкъ отговоренъ, това е приятно нѣщо въ свѣта! За какво можешъ да бжедешъ отговоренъ? - Можешъ да бжедешъ отговоренъ за това, което Богъ ти е далъ, за доброто, което е вложилъ вѫтрѣ въ тебе. То е една велика цѣнност! И единъ денъ, когато достигнете до положение да видите какво нѣщо е Божията Добродѣтель, вие ще разберете въ какво сега доброто на живота.

Ако ви задамъ единъ въпросъ: по кой начинъ може да се направи вашиятъ животъ щастливъ, какво бихте отговорили? Всички искаме да бжедете щастливи, но кой е истинскиятъ начинъ, по който животътъ ви може да биде щастливъ, задоволителенъ, такъвъ какъвто го искаме? Въ свѣта нѣма нито една философска система, която да е разрѣшила този въпросъ. И може да се минатъ още много години, докато хората правилно разрѣшатъ кой е истинскиятъ начинъ или истинскиятъ путь за щастие. Вие нѣкакъ путь може да слушате нѣкоя моя проповѣдь и да мислите, че днесъ може да се разрѣши въпроса, какъ можемъ да бжедемъ щастливи. И вие казвате: Учителятъ казва така, еги-кой си проповѣдникъ казва така, еги-кой си учень, философъ казва така, Христосъ казва така. Казано, казано но въ всичко това трѣбва приложение.

Да кажемъ, че имате предложението "азъ ходя". Тия гвѣ думи, споредъ правилата на граматиката, нали трѣбва да се съпоставятъ правилно? Можемъ да кажемъ "азъ ходя", или "ходя азъ". Можемъ да кажемъ "нося азъ", или "азъ нося". Граматически кое е по-право? - Азъ нося, азъ ходя. Защо? Какъ може да докажете, че "азъ нося", "азъ ходя" е по-право отъ "нося азъ", "ходя азъ"? Трѣбва да знаете отношенията на нѣщата въ животата природа. Запримѣръ, какво ще кажете, отѣ цвѣта свѣтлината, отдолу-нагорѣ, или отгорѣ надолу? Свѣтлината идва отгорѣ надолу, т. е. отъ главата и слизи къмъ краката. Значи, въ природата има единъ естественъ начинъ, по който ставатъ нѣщата. Свѣтлината винаги идва отъ главата къмъ краката. Ние

наричаме това нѣщо разумно начало, съ което се държимъ за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено въ Божественото естество на човѣка. Главата е, която най-първо възприема Божиите мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвамъ "азъ ходя", то значи азъ, разумното ходя, т. е. това е движение, което азъ мога да направя. Значи, ходя, това е резултатъ на азъ, затова правило е "азъ ходя", а не "ходя азъ". Сънката изобщо не може да ходи отпрѣдъ. Нѣкои ще кажатъ: да при сегашните условия на земята, сънката нѣкой путь може да върви отзадъ напрѣдъ, но напролѣтъ когато слънцето се движи, сънката не е всѣкога отзадъ. Слѣдователно, когато ние се движимъ къмъ Бога, сънката е отзадъ, а когато се отдалечаваме отъ Бога, сънката е отпрѣдъ. Азъ съмъ казвалъ и другъ путь: щомъ човѣкъ се приближава къмъ Бога, сънката е отзадъ, а щомъ се отдалечава отъ Бога, сънката е отпрѣдъ. Ако страданията въ живота сѫ отзадъ, човѣкъ се приближава къмъ Бога, а щомъ страданията въ живота сѫ отпрѣдъ, той се отдалечава отъ Бога. Запримѣръ, направишъ едно добро, и слѣдъ това те сполети нѣкое нещастие. Това показва, че ти се приближавашъ къмъ Бога. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро и, безъ да си го извѣршилъ още; те сполети нѣкое нещастие, ти се отдалечавашъ отъ Бога. Кое е по-добро отъ дѣлъ положения? - Първото. Да допуснемъ, че ти занесешь нѣкому храна, и слѣдъ това те набиятъ, или намислишъ да занесешь нѣкому храна, и прѣди да си я занесълъ, те набиятъ. Кое положение е по-добро? - Да те набиятъ слѣдъ като занесешь храната. Да, така е. И Писанието казва: "Ако страдамъ, да страдамъ слѣдъ като съмъ направилъ доброто, а не прѣди това". Този е правилниятъ процесъ. Сега, да се повърна къмъ мисълъта си. И тъй, празната стомна добродѣтель ли е? - Не е. Безмислениятъ животъ, който можемъ да водимъ, добродѣтель ли е? Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродѣтель ли е? - Не е. Вие имате слѣдната опитностъ. Вървате въ Бога, седите и си казавате: колко съмъ радостенъ днесъ! Азъ съмъ свѣрзанъ съ Бога. Какъвъ миръ имамъ въ душата си! Моята вѣра, моятъ миръ никой не може да го отнеме. Тъй разправяте на единъ Вашъ приятель, но до тебе седи другъ единъ твой приятель, който те мушне малко. И ти го мушнешъ. Ти го питашъ: защо ме мушкашъ? И той те пита: защо ме мушкашъ? Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегналъ единъ воль и го мушкашъ той ще те пита: Защо ме мушкашъ? - Да вървишъ напрѣдъ, да орешъ. Ако нѣкой върви напрѣдъ, и ти го мушкашъ, и той ще те пита, защо го мушкашъ. Ти ще му отговоришъ: мушкамъ те, защото не вървишъ въ правия путь. Туй мушкане разумно ли е? Значи въ този свѣтъ има задължения, коларь

има, товаръ има на гърба ви. Това не е свобода, това не е убеждение. Въ такова положение не можемъ да бъдемъ свободни, и въ такова положение не може да се прогресира. Волтъ, за да прогресира, тръбва да го пуснете свободно въ гората, да си пие на свобода водицата, да си пасе тръбицата. Само така той ще бъде поправенъ. Следователно, всички човекъ тръбва да се остави свободенъ отъ своите убеждения, за да се прояви неговата вжтръшна инициатива къмъ живота. Питамъ: ако Вашиятъ миръ може да се отнеме тъй лесно, миръ ли е това? Азъ съмъ забълзанъ, у всинца Ви става една ръзка промъна. Запримъръ, най-малките нѣща могатъ да Ви смущатъ. Отвънъ може да стане едно смущение, но отвътре човекъ не тръбва да се смущава. Да кажемъ, че човекъ изгуби всичкото си материално състояние. Това тръбва ли да го смути? Това не е признакъ, че Богъ не благоволява къмъ него. Ще бъде смѣшно, ако ми снематъ всичкия товаръ отъ гърба, и азъ да считамъ, че това е нещастие. Не, нѣкой другъ го взель на гърба си. Ако нѣкой освободи Вола отъ неговия товаръ, по отношение на Вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията, това не сѫ привилегия, това сѫ само условия за учене. Въ богатството се уча да раздавамъ, а въ сиромашията се уча да придобивамъ. А ние всинца изменяме на това положение и казваме: Всички искаме да бъдемъ богати. Богатъ може да бъде само добриятъ и разумниятъ човекъ, който служи на Бога, и Богъ има довърие въ него, всичко му дава на разположение. Е, питамъ: ако Богъ не ни даде единъ отличенъ умъ, ако Богъ не ни даде едно отлично сърце, ако Богъ не ни даде една силна воля, какво можемъ да направимъ? Ако азъ съмъ слабъ, хилавъ, като единъ глистой, ако Богъ ме тури въ една такава форма, какво мога да направя? Или, ако азъ имамъ изкуството на единъ паякъ, какво мога да направя? Една мръжа мога да направя, но никога не мога да съградя единъ салонъ като този. Колко милиони паяци тръбва да се съединятъ, за да съградятъ единъ такъвъ салонъ? Мислите ли, че ако се съединятъ 1,000,000 паяци, та щѣха да съградятъ единъ такъвъ салонъ? И 10,000 miliona, и 10 милиарда паяци да се съединятъ, пакъ не щѣха да съградятъ единъ такъвъ салонъ. Следователно, не е въ количеството на нѣщата.

Сега, нѣкои се намирате въ положението на единъ охлювъ, други сте въ положението на едно малкопитающе, трети сте въ положението на единъ човекъ. Много такива положения има въ живота, въ опитността на духовния животъ, така че не мислете че сте свободни. Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ който се счита свободенъ да дойде при мене и да му дамъ една задача, отъ която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. Свободенъ е само

онзи, който има абсолютна сила, и затуй ние казваме, че при сегашните условия само Богът е свободен, понеже Той е абсолютно силен. А понеже ние сме ограничени, щастливо ни всъкога може да се вземе, и правата ни всъкога могат да се ограничат. Ако ние сме при единъ силенъ господар, нашето положение абсолютно зависи отъ неговата добра воля, отъ неговия умъ, отъ неговото сърце. Ще кажете: е въ сегашния животъ така се изразява свободата. Вашите кокошки свободни ли съж? Положението на вашите кокошки напълно зависи отъ васъ. Ако една отъ вашиите кокошки влезе въ курника, отъ кого зависи тя да излезе на другия денъ отъ курника? - Отъ васъ зависи. Ако вие прѣзъ вечеръта сте се обѣрнали къмъ Бога, и сте научили единъ велиъ законъ, да не ядете кокошки, вашата кокошка на другия денъ ще биде жива. Тя ще каже: "Моятъ господар се е разкаля, и азъ мога да живея свободно". Слѣдователно и ние можемъ да живеемъ свободно. Но кога? Питамъ ви: господарътъ, който живѣе въжтрѣ въ васъ, разкаля ли се е? Ами, когато този външниятъ господаръ каже: азъ ще му счупя главата, да ме познае кой съмъ - какъвъ е този господаръ? Значи, вие имате господаръ на главата си, той ви заповѣдва, и вие сте неговъ слуга. Ще кажете: азъ живѣя по Бога, азъ мога да бѫда свободенъ. Не, при такъвъ господаръ вие сте толкова свободенъ, колкото съж свободни и вашиятъ кокошки въ курника. Този господаръ ще ти каже: смажи му главата! Ти ще я смажешъ и послѣ ще кажешъ; такива съж условията на земята. Да, при такъвъ господаръ, такива съж и условията. Питамъ тогава: колко господари имате вие? - Двама господари. Единиятъ живѣе въ главата ви, а другиятъ - въ стомаха. Главата и стомахътъ съж съделищата на тия господари. Това съж тѣхните дворци, както ги наричатъ тукъ на земята - Дворецътъ на земния човѣкъ е стомахътъ, и по нѣкой пжть той става голѣмичъкъ, разширява се. Щомъ този господаръ почне да управлява нѣкоже, познава се. Кокошките крѣпката, агънцата бъдятъ, жената плаче, дѣцата - също, всички се разбѣгватъ. Госбата е много хубаво направена, всичко е въ редъ и порядъкъ, но всъки са турень на парила. И онзи мжжъ като си дойде, погледне отъ високо, пита жена си: какъ е ястието днесъ? - Много хубаво. И гледашъ тази жрица по цѣлъ денъ седи въ кухнята. Нѣкой пжть ние обвиняваме женитъ, че говорятъ. Не съж виновни женитъ. И мжжетъ говорятъ. Всичца готвятъ. Въпроса трѣбва да се слага принципално. На какво готвятъ? - На огънъ. Културата въ свѣта ще дойде, когато почнемъ да готвимъ безъ огънъ, когато започнемъ да готвимъ безъ менджери. Има ли менджери, има ли паници, вилици, ножове, въглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Азъ искамъ да ме разберете чисто духовно. Тези нѣща съж

символи само. Вие може да нѣмате менджери въ кѫщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като нѣкои цигани, и пакъ менджеритѣ да сѫ въ ума ви. Азъ съмъ гледалъ нѣкоя млада мома, която мечтае да се задоми, въздъхне и си каже: е, нѣмамъ си нито менджера, нито огнище! Но като се ожени, набави си менджери, паници, вилици, лъжици и въ продолжение на 20 години толкова много нѣща си набавя, че едва съ нѣколко коли може да ги прѣнесе. По този начинъ хората прогресиратъ, прогресиратъ и най-послѣ казватъ: наредихме се вече. Да, кѫщата си наредиха, но умътъ си разредиха. Едно врѣме се обичаха, а сега всичко иматъ въ кѫщи, миръ обаче нѣматъ.

Нѣкои хора вѣрватъ, че като се помолятъ на Бога, Господъ изведнъжъ ще имъ даде миръ. Не е ли смѣшно положението, да затворя нѣкой пжть кепенцитѣ на прозорците си и да се моля да дойде свѣтина? Не, свѣтината всѣкога е текла. Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно нѣщо въ свѣта, което не се вика, не се купува. То е свѣтината. Има едно нѣщо въ свѣта, което не се придобива. То е любовъта. Тя тече. Не се стремете да придобиете Любовъта! Който се стреми да я придобие, тя се изгубва. Любовъта е въ основата на живота. И малката Любовъ, и голѣмата Любовъ, която влиза въ сърцето, еднакво действуватъ. Вие сега чакате да дойде голѣмата Любовъ, да дойде Христосъ, че съ своята слава да обгърне свѣта. Никога! Питамъ туй положение вѣрно ли е? То е вѣрно само по отношение на онази пжпка, която се развива вжтрѣ въ дървото. Когато пжпката е готова да цѣвне, свѣтината ще се прояви, но това е единъ процесъ на расмене. Ако тази пжпка е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цѣвне или не, свѣтината, и въ двета случая, е една и сѫща. Значи Богъ, въ своето проявление, въ своята Любовъ и сега, и въ миналото, и въ бѫдещето е единъ и сѫщъ. Въ Него нѣма еднообразие. И стремежътъ на този Господъ на Когото служимъ, е да ни направи всички щастливи. Защо? - Защото Той самъ по себе си е щастливъ. За този си стремежъ, Той нѣкой пжть ни причинява най-голѣмитѣ нещастия, за да ни причини щастие. Запримѣръ, нѣкой пжть ние сме щастливи, че носимъ една счупена стомна, но не е право това. Казвате: азъ не съмъ толкова будала, да нося онази стомна пълна съ вода, да нося, такъвъ голѣмъ товаръ! Но като навлѣзете въ онази пустиня, като нагазите въ онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, накваси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: мене ми бѣше легко на ржката, а сега ми е тежко на гърлото. Другиятъ казва: мене ми бѣше тежко на ржката, но сега ми е легко на гърлото. Тъй че ние не можемъ да избѣгнемъ извѣстни опитности, извѣстни порядки въ свѣта ще носимъ и призна,

и пълна стомна. - Човѣкъ, който носи добродѣтельта е като една брѣменна жена, той трѣбва да страда за тази добродѣтель. Не страдашъ ли за добродѣтельта, която имашъ, ти си безплоденъ човѣкъ. Ако вие искате да минете живота си безъ страдания, вие ще бѫдете безплодни хора. До сега азъ не съмъ срещналъ нѣкой човѣкъ, га каже: азъ се много радвамъ, че пострадахъ. Всички казватъ: все на мене ли се дадоха тѣзи страдания, кога ще се махнатъ? Е, много лесно.

Вие, като ученици, трѣбва да разглеждате нѣщата разумно. Казвате: Вижте онзи, човѣкъ тамъ, какъ си е поправилъ положението! Кой си е поправилъ положението? Това е една самоизмама. Какви съотношения има между онзи, който е поставенъ пръвъ министъръ на България, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога, онзи, който оре на нивата, заема първо място, а онзи, който е пръвъ министъръ на България, заема последно място. По отношение на хората пъкъ това е обратно. Питамъ сега: кое мнѣніе е мъродавно, нашето или Божието? - Божието. Туй е теоритически, но щомъ дойде до практическия животъ, вие не вѣрвате въ това учение. Я ми кажете, коя жена отъ Васъ е благодарна отъ лошия мжжъ, който и е даденъ? Или кой мжжъ е благодаренъ отъ лошата жена, която му е дадена? Че сж лоши, това е нѣщо относително. Лошата жена за едного е обира, за другого не. Азъ зная жени, които всѣка вѣчерь се каратъ съ мжжетъ си, но такава жена, като отиде при своя любовникъ, да ги видите, какъ си гугуцатъ! Азъ зная мжже, които като се върнатъ при женитъ си, постоянно се каратъ съ тѣхъ, но като отидатъ при любовниците си, да ги видите какъ си гугуцатъ! Защо ставатъ тия нѣща? Този мжжъ не бѣше за тази жена, и тази жена не е за този мжжъ, обаче майката и бащата накараха този мжжъ да вземе тѣхната джщеря, или тѣхниятъ синъ да вземе тази същеря. Слѣдователно, тѣ съпоставятъ нѣщата тѣй, както Богъ не ги е съпоставилъ. Имаме вѣръ разумни сѫщества, които не сж съпоставени правилно. Ходя азъ, значи слѣдствието вѣрви преди причината.

Сега за мене не е важно да изнасямъ Вашите неджзи. Цѣлиятъ свѣтъ, цѣлиятъ нашъ духовенъ животъ е потопенъ въ тия неджзи. Азъ Ви наблюдавамъ, и гледамъ по нѣкой пжть, като направя едно предложение, вие казвате: е, това нѣщо само тѣй се говори. Учителътъ иска само тѣй да ни занимава, но и той не може да го приложи. Не, Божествениятъ животъ трѣбва да се приложи абсолютно, нѣма никакво извинение, нико за мене, нико за Васъ. Който го приложи, Любовъта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовъта не може да дойде у него и нѣма да му се даде никаква сила. Има едно сѫщество въ свѣта, което не може да се подкупи съ нищо. Това

същество с Богъ. Него можемъ да го подкупимъ само по единъ начинъ.

- Когато сме разумни и добри. Когато можемъ абсолютно да изпълнимъ Неговата Воля, Той е готовъ да направи всичко заради настъ, но изгубимъ ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тъй силни да обърнемъ волята Божия въ обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за небето. Но ако ви попитатъ, какъвът е смисълът на живота, ще кажете да станемъ безсмъртни, да бъдемъ граждани на царството Божие. Е, питамъ: какво изисква сега Богъ отъ настъ? Ще кажете: не знаемъ.

Приложили ли сте туй, което Богъ изисква отъ настъ? Нѣкой ще каже: азъ зная. Можешъ ли да знаешъ туй, което никога не си опиталъ? Ако азъ нося въ джоба си захаръ, но никога не съмъ я опиталъ, ще зная ли какво нѣщо е захаръта? Е, какво нѣщо е захаръта? -Бръкна въ джоба си, кажа: ето на! Ами ти опиталъ ли си я? Не ми тръбва да я опитвамъ, азъ я имамъ въ джоба си. Е, какво нѣщо е добродѣтельта?

- Бръкни въ джоба ми. Джобовете на сегашния свѣтъ сѫ пълни съ добродѣтели, и като ги бутнешъ, изваждатъ ги. Не, не, въ мята джобъ вие не може да намерите нито една бучка захаръ, но като гойдете въ мята домъ, ако сте жадни, като ви даватъ една чашка вода, ще пиете и ще опитате нѣяната сладчина. Иначе нѣма да видите захаръта. Всичката мята захаръ е потопена въ водата. Ние не можемъ да туримъ добродѣтельта въ джоба си. Не, не можете да я турите въ джоба си, нито може да я отдѣлите отъ живота си. Добродѣтельта е непрѣрывно свързана съ самия животъ, не може да се отдѣли отъ него. Ако нѣкой иска да отдѣли добродѣтельта отъ живота, той ще си причини най-голѣмото нещастие. Нѣкой иска да направи добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете, дали това, което сте направили е добро, повикайте единъ вашъ приятел, дайте му да пие малко отъ вашата вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволенъ, раздвайте се на това, че вашата добродѣтель е въжътъ въ вашия животъ. Да опрѣделятъ смисълъта си по-конкретно. Питамъ сега: кое положение е по-добро? Дойдешъ у дома, нагостя те, и слѣдъ като те нагости, да кажа въ себе си: е, да си отиде този човѣкъ, не го искамъ повече. Или като ми го дойдешъ на гости и те нагости добре, да ти кажа: раздвамъ се, че дойде. Какъ сѫ дѣцата, жената? А не слѣдъ като разбогатеете да видите какъ: раздвамъ се, че дойдохте, приятно ми е. Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема отъ васъ. Не, въ истинската добродѣтель и Божия Любовъ, като дойдешъ при мене, азъ тръбва да почувствувамъ една радостъ и да си кажа: благодаря, че този приятел ми дойде днесъ на гости. Да чувствуваме, че посъщението на единъ мой приятел е

посещение отъ Бога. Това е истинското пожелание, което трббва да храня къмъ всъки едного отъ васъ. Не да ви казвамъ въ очите, че се много радвамъ, за дъто гойдохте въ кжщата ми, но като излѣзете отъ моя домъ, да се обърна къмъ Бога и да благодаря, а вие да почувстувате единъ вжтреенъ миръ, една дълбока радостъ. Тъй да почувствувате това посещение, като че Богъ ви е посетилъ. Защо? - Защото моите отношения къмъ Бога сѫ правилни, и отношенията на Бога между насъ сѫ правилни. Азъ съмъ забѣлѣзalъ, дойде нѣкой да ме посети, но нѣкога нѣмамъ физическа възможностъ да го приема, на земята сме, и той като си излѣзе, остава недоволенъ, махне така съ ржка. Той трббва да си каже: азъ съмъ много доволенъ, благодаря на Господа, че Учителятъ днесъ не ме прие. Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако азъ излѣза при васъ, мога да ви дамъ това, което искаме? И безъ да излѣза при васъ, пакъ мога да ви дамъ това, което искаме. Ами че азъ имамъ копчета. Бутна едно копче, и почва да тече отъ него. Трббва ли да ви дамъ чашка? Сега вие ще кажете: моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия отъ тази вода? Не само една чаша, но и хиляди чаши можете да пиеме. Щомъ сте дошли до тази чешма, може да пиеме колкото чашки искаме. Щомъ пиеме азъ ще кажа: тия ученици сѫ много умни, и Господъ благоволи къмъ тѣхъ.

Това е външната страна на живота. И задачата въ живота ни е да бѫдемъ доволни въ дадения моментъ, и като се обърнемъ къмъ Господа, да кажемъ: Господи, ние сме благодарни отъ всичко. Това е цѣльта ми, къмъ която искамъ да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрѣшава всички въпроси. Ти си търговецъ, изгубилъ си нѣщо. Благодари за това. Туй, което си загубилъ, то не е загубено, то е една печалба. Да кажемъ, че ти си жена. Можъти не те приема добрѣ, нагрубява те. Че това е едно добро положение. Ами че какъ! Той ти казва: ти цѣлиятъ денъ ходишъ, кждѣто трббва и не трббва, обикаляшъ тукъ-тамъ. Защо не се връщашъ дома си? Защо хойкашъ толкова? Ти ще му кажешъ: какъ смѣешъ да ми казвашъ така? Ами, че нека си казва каквото си иска! Ти се спри и си кажи: чакай да видя, какво иска да ми каже Господъ днесъ чрѣзъ устата на моя възлюбленъ. Азъ казвамъ така: има възлюбени, които връшатъ волята Божия. Има възлюбени, които не връшатъ волята Божия. Има възлюбени, които сѫ добри и разумни. Има възлюбени, които не сѫ добри и разумни. Ако твоятъ възлюбенъ е разуменъ, той нѣма да ти каже, защо ходишъ да хойкашъ, но ще ти каже: азъ се беспокояхъ за тебе, обаче като те видѣхъ, успокоихъ се и се радвамъ много, че се връна въ кжщи. Жената - сѫщо. Докато можътъ го нѣма, тя дига шумъ, но като си го дойде, казва: много се радвамъ, че го дойде; бѣхъ започнала да се

тревожа за тебе, но всичко ми мина вече.

Гледамъ нѣкоу критикуватъ, казвашъ: тия ученици не живѣятъ по Бога. Я ми кажеме, какъвъ е вашиятъ идеалъ! Азъ ви казвамъ: има само единъ начинъ за живѣене по Бога. Като видя единъ ученикъ, да ми стане тѣй приятното! Не сж погрѣшките, които трѣбва да видя въ него. Нѣма какво да го подозирамъ. Всѣки ученикъ си има една слаба страна. Нѣкой върви бавно, като охлѣвъ. Трѣбва ли да га осажддамъ? Ще го погала, ще му кажа: нѣма нищо. Той ще ми каже: сега азъ съмъ като охлѣвъ, имамъ прѣпятствия, ржѣтъ нѣмамъ, крака нѣмамъ, но очите ми сж високо. Единъ денъ, когато ми израстнатъ ржѣтъ и краката, ти ще видишъ какъвъ ученикъ може да стане отъ мене! Сега да ви приведа този символъ. Когато единъ ученикъ разбере Правдата въ абсолютната смисъль, неговите ржѣтъ сж израснали вече. Когато единъ ученикъ разбере Добротѣтельта въ абсолютната смисъль, неговите крака сж израснали вече, и той може да ходи. Това значи да имашъ ржѣтъ и крака, и съ тѣхъ да разрѣшавашъ въпросите. Сега ти си тѣженъ, животътъ ти се обезсмислилъ. Ами защо? Богъ е Любовъ. Свѣтътъ е пъленъ съ благородни сърдца. Не мислете, че само грѣшици има въ свѣта! Добрите хора въ свѣта прѣблаждатъ, тѣ господарствуватъ, но не се проявяватъ. Сега нѣкоу казватъ: свѣтътъ е стаянътъ лошъ. Не, лошите хора, въ сравнение съ добриите, сж по-малко, но понеже тѣ се проявяватъ, то се виждатъ на всѣкждѣ и тѣхната миризма се разнася на всѣкждѣ. Добрите хора господствуватъ въ свѣта. Знаете ли това? Сега на васъ трѣбва да ви държа цѣла проповѣдъ, да ви доказвамъ, че сте добри. Нѣкой казва: азъ съмъ толкова добъръ! Не, не казвай тѣй, но кажи: Богъ, Който живѣе въ мене е добъръ и добродѣтеленъ. Единъ плодъ, който е почналъ да зреѣ на слънчевата свѣтлина, не може да бѫде лошъ. Една душа, въ която Богъ изпраща своята свѣтлина, не може да бѫде лоша.

Сега, ние се намираме въ съборните дни. Всѣка година имаме съборъ. Какво нѣщо е съборътъ? Съборътъ може да го правятъ добри тѣ и разумните души. Когато се събератъ лоши хора съборъ има ли? - Нѣма съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Любовта, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Мжуростта, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Истината, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Правдата, може да направятъ съборъ. Онѣзи, които живѣятъ въ Добротѣтельта, може да направятъ съборъ. А онѣзи, които не живѣятъ въ тия добродѣтели, за тѣхъ никакъвъ съборъ не сѫществува. Слѣдователно, щомъ, живѣемъ въ закона на Любовта, ние сме на съборъ.

Единъ денъ Богъ ще ви изведе отъ този свѣтъ и ще ви запознае

съ онѣзи братя, които вие не знаете. Нѣкой пжть искаме да знаете, какво нѣщо е небето. Туй считате за идеалъ. Постарали ли сте се да видите, какво нѣщо е небето, дали е място или състояние? Небето е общение на разумни сѫщества, които живѣятъ въ единение, които се раздватъ единъ на другъ, и които не могатъ единъ безъ другъ. Всички живѣятъ за едното, и единъ живѣ за всички. Понеже тѣ сѫ толкова разумни, то и тѣхната външна обстановка на небето е най-красивата, и тѣхното състояние е по възможностъ най-идеалното, което може да сѫществува. Общение на разумни души! Нѣма да правя нѣкакви изводи да ви доказвамъ, че сте добри. Азъ зная, че всинца сте добри, но не сте проявили своята добродѣтель. Всинца сте разумни, но не сте проявили своята разумностъ. Вие чакате, като онѣзи дѣца, по настроение, и казвате: ако имамъ настроение, ще го направя. Волътъ казва: "Азъ ще ора на господаря си когато ме бодне съ останъ". Това значи настроение, но то не е законъ на свободата. Ние трѣбва да правимъ доброто безъ настроение.

Та, днесъ сме събрани за какво? Азъ днесъ ви събрахъ само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви гойде единъ братъ или една сестра въ кжщи, които и да сѫ тѣ, като си излѣзватъ, да обърнете очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и да кажете: Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този братъ или тази сестра. Този денъ, недѣлнятъ, ви събрахъ само за това правило. Нѣма покрасиво правило отъ него! У васъ има особена философия. Като ви гойде нѣкой братъ, вие казвате: този братъ е дошълъ за пари при мене. Вие сте чудни! За пари дошълъ! Ами, ако онзи апашъ гойде въ кжщата ти съ своя револверъ и ти каже: хайде, скоро отварай! Скоро давай това-онова! И вие изваждате сандъка си, давате каквото ви иска и казвате: слава Богу, че съ малко се разправихъ. Е, този братъ дошълъ безъ револверъ и ти казва: моля ти се, братко дай ми нѣщо! Кое е по-хубаво, да гойде съ револверъ или безъ такъвъ? Не, въ закона на посъщението най-първо има слѣдното нѣщо: ако единъ братъ е дошълъ по волята Божия, той нѣма да вземе нищо, той ще даде нѣщо. Който посъщава той трѣбва да внесе нѣщо. Това е истинското посъщение. Щомъ посътря единъ домъ, трѣбва да внеса нѣщо. Отивамъ ли да взема нѣщо, това не е посъщение. Щомъ сълнцето изгрѣва и ни посещава, какво прави то? - Дава ни своята свѣтлина и не взима нищо.

Днесъ искамъ да направите едно посъщение по новото правило, безъ никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповѣдвамъ. Азъ ви казвамъ сега какъ да направите посъщението - съ вѣриги и съ товаръ, или безъ вериги, но съ товаръ, или безъ вериги и безъ товаръ. Може да изберете едно отъ трите положения.

Азъ Всъкога прѣдпочитамъ безъ вериги и безъ товаръ. Та, казвамъ: отъ невидимия свѣтъ, отъ Божествения свѣтъ днесъ има издаadena една заповѣдъ до учениците: да направите едно посѣщение безъ вериги и безъ товаръ. Този денъ ще отидете само на едно място, а не на двѣ. На едното отъ васъ ще направите едно посѣщение. Сега може да кажете: Какво иска да каже Учителятъ. Символически ли говори, какъ да го разберемъ? - И буквально, и символически, и по смисълъ. Ще посѣтите днесъ нѣкого - нищо повече. Е, прѣдставете си сега, че ще направите едно посѣщение, или пъкъ на васъ ви направята едно посѣщение. Като го дойде този приятелъ при тебе, ти ще излѣзвашъ и ще си кажешъ: защо е дошълъ? Не, той ще остави нѣщо у васъ, и при това най-хубавото. Ще направите туй, което не сте правили до сега. Ще занесете най-хубавото нѣщо, което имате. Ако имашъ само една ябълка, нея можешъ да занесешъ, но най-хубавата.

И тъй, днесъ ще направите най-малкия опитъ. Ще направите едно посѣщение, дѣто обичате, дѣто се разбирате. Идущата седмица ще ви събера и ще ви попитамъ за посѣщението, което сте направили. Каждъто искате може да отидете, било между приятели или външни, но посѣщение ще направите. Това е една задача. Да не направите така, обаче, че една сестра, запримѣръ да я посѣтятъ 10 други сестри. Каждъто отидете, за този денъ вие ще бѫдете прѣвъ и послѣденъ въ този домъ. Ще гледате слѣдъ васъ да не дойде нѣкой другъ да развали работата. Не, вие ще бѫдете прѣвъ и послѣденъ. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена за васъ, и за вашия братъ или вашата сестра, които сте посѣтили. Тази задача е трудна дѣйствително, но може да се разрѣши. Трудните задачи сѫ приятните задачи въ свѣта. Тия трудности сѫ отзадъ, не сѫ отпредъ. Тѣ ще ви тласкатъ. Това е едно налѣгане. Ще имате налѣгане отзадъ, и колкото налѣгането е по-голямо, толкова и движението е по-голямо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свѣщено правило.

Ние сме вече въ втората половина на годината. Правилата, които ще ви се даватъ за въ бѫдеще, ще бѫдатъ отъ другъ характеръ. И тъй, ще започнемъ отъ туй свѣщено правило, съ туй посѣщение. Но вие ще кажете: дали могатъ да го направятъ? Като го направите пъкъ, ще си кажете: какъ го направихъ? Не се смущавайте! Като излѣзвете отъ единъ домъ, дѣто сте направили посѣщението, не мислете какъ сте го направили. Слѣдъ залѣзъ сълнце, когато бѣснатъ всички наши лампи по градовете, ще могатъ ли да се сравнятъ съ сълнчевата свѣтлина? Не, това сѫ само залъгалки. Ако тази ваша сестра, която посѣтите, е била тѣжка, скърбна, животътъ и се обезсмислилъ, и слѣдъ като направите посѣщението тя се зарадва, и като дойде друга нѣкоя,

тя все се радва, значи вие сте била първата. Този, който носи радостъ, миръ, той е първиятъ. А този, който отнема радостта, мира, той е последниятъ, който е дошълъ. Първиятъ тръбва да донесе радостъ, миръ отъ Божествения свѣтъ. И тъй тези посъщения ставатъ. Ако днес се отворятъ така сърдцата ви, вие ще направите сполучливо посъщението си.

Сега, коя е моята скрита мисълъ, защо ви карамъ да направите това посъщение? Азъ ви карамъ да направите този опитъ, защото днес отгорѣ ще ви посътятъ. Тия които дойдатъ отгорѣ да ви посътятъ, ще ви кажатъ: моля искаме да ни приграждате посътимъ поне единъ домъ, да видимъ какъ живѣятъ хората тукъ на земята! Ако направите това посъщение, то ще биде Божествено защото само когато Богъ присъствува може да направите посъщението. Човѣкъ не може да върши нѣкое добро дѣло, ако Богъ не присъствува въ него. Проявата на всѣка добродѣтель, проявата на всѣка Мждростъ, Правда и Истина, всичко туй се дѣлжи на Бога, Който дѣйствува въ настъ. И когато той дѣйствува, ние тръбва да се радваме, че той е започналъ своето Велико дѣло. Започне ли го, Неговото дѣло е завършено, защото нѣма по-голѣма сила отъ Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели - екскурзианти отъ невидимия свѣтъ ще дойдатъ, ще направятъ едно посъщение, и като се върнатъ назадъ, нека иматъ едно добро възпоменание за васъ. Тъ помнятъ, и много нѣща помнятъ. Като дойдатъ единъ пжть, тѣ ще дойдатъ и втори, и трети пжть. Като дойдатъ, тѣ носятъ много хубави нѣща съ себе си. Писанието казва: "Дъто е духътъ, тамъ е и свободата".

И тъй, за васъ е потрѣбна една вѫтрѣшна обнова. Тъй, както до сега сте вървѣли, то е било хубаво, но то е едно шаткаво положение, то е положение на двоумѣние, дали съмъ въ правия пжть или не, дали ще бъда спасенъ или не. Всичко това е падане-ставане, падане-ставане. Такъвъ е животътъ, но има нѣщо по-хубаво и по-красиво въ свѣта. Единъ денъ ще видите, какво нѣщо е Божието лице, къмъ което ангели тѣ отправятъ погледитѣ си. Виждали ли сте онова лице, на което сѫ написани всички велики добродѣтели? Виждали ли сте онази велика душа, отъ която изтича всичкото щастие, всичкото Блаженство въ свѣта? Ако единъ денъ бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали съ лице къмъ земята и бихте казали: Господи, ние не извършихме Твоята воля. Като погледнете на това лице, у васъ ще се създаде единъ вѫтрѣшенъ импульсъ и ще кажете: Господи, ние сега разбрахме, какво нѣщо е да се живѣе по закона на Любовта! Има едно лице скрито въ свѣта! То е лицето Божие. Казва псалмонѣвецъ "Гледай Господа

прѣдъ себе си!"

И тѣй, ще обѣрнете душата си, ще подигнете ума си, ще подигнете сърдцето си къмъ това свещено лице! Има свещени нѣща въ свѣта. Всичките тия сегашни форми на живота, всичките сегашен редъ на нѣщата ще изчезне, и въ ума ви ще дойдатъ хубави и красиви нѣща, каквито до сега не сѫ дохождали. Цѣлиятъ сегашен редъ ще се измѣни. И Вашите братя и сестри ще се явятъ съ такива сърдца, каквито не сте виждали, нито очаквали. Тѣ ще иматъ благородни и възвишени сърдца. Иде това врѣме, то не е далечъ. Тогава всички ще бѫдете радостни и весели. Кога? - Днесъ. Днесъ е Божествениятъ денъ. Ама утрѣ може ли да бѫде това? Да, щомъ е днесъ, може да бѫде и утрѣ. Днесъ, утрѣ, прѣзъ всичките вѣкове, прѣзъ хилядите години, Богъ ще се прояви. Това ще бѫде едно благо за Вашата душа, защото още нито единъ отъ васъ не е ималъ условия да живѣе тѣй, както трѣбва. Ще дойде денъ, когато вие ще седите подъ Вашата смокиня, безъ да се плашите. Нѣма да има страхъ въ свѣта. Ще се ползввате отъ плодовете на Вашия животъ. Всѣки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живѣе, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бѫде радостенъ и веселъ, и животътъ му ще има смисълъ. Този денъ е сега. Тогава нѣма да има стари, всички ще бѫдатъ млади. И 120 годишниятъ старецъ ще бѫде младъ, ще прика като младъ момъкъ, нѣма да има това набръкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Азъ не искамъ много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. Въ Божествения законъ, човѣкъ като се хване за нокета, върви. Божественото въ човѣка е въ състояние да промѣни цѣлия ходъ на нѣщата.

Бесѣда, държана на
24 августъ, 1924 г. - 6. 30 ч. с.

Правила на разумния животъ.

Т. м.

Ще Ви прочета отъ 18 глава на Матея, отъ 18-ти стихъ надолу.

(18) Истина Ви казвамъ: Каквото вържете на земята, вързано ще биде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще биде на небето. (19) Пакъ Ви казвамъ че двама отъ васъ ако се съгласят на земята за всъко нѣщо което би да попросятъ, ще имъ биде отъ Отца моего който е на небеса; (20) защото двъто сѫ двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ.

(21) Тогазъ пристъпи Петъръ при него и рече: Господи, до колко пѫти, ако ми съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ? до седемъ пѫти ли? (22) Казва му Иисусъ: Не ти казвамъ до седемъ пѫти, но до седемдесетъ пѫти по седемъ. (23) За това царството небесно е уподобено на човѣкъ царь, който поискава да прѣгледа сѣмѣтка съ слугите си. (24) И когато начна да прѣсмѣтва, докараха му единъ длъжникъ отъ десетъ хиляди таланта. (25) И понеже нѣмаше да ги плати, повелъ господарътъ му да продадатъ него и жена му и дѣцата му и всичко що имаше, и дѣлгътъ да се плати. (26) Падна прочее слугата, кланяше му се, и сумаше: Господи, имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко. (27) И смили се господарътъ на този слуга, пусна го, и прости му заема. (28) Но щомъ излѣзе този слуга, намѣри едного отъ съслужителитъ си който му бѣ длъженъ сто пѣнзи, улови го та го даваше, и казваше: Плати ми това що ми си длъженъ. (29) Падна прочее съслужителътъ му на нозѣтъ му, молѣше му се, и казваше: Имай търпѣние къмъ мене, и всичко ще ти платя. (30) Но той не щѣше, но отиде и затвори го въ тѣмница докѣ да плати дѣлга. (31) И като видѣха съслужителитъ му това що стана, твърдѣ се насърбиха; и гойдоха та казваха на господаря си всичко що стана. (32) Тогазъ го повика господарътъ му и казва му: Рабе лукави, всичкия онзи дѣлгъ ти простихъ понеже ми се примоли. (33) Не трѣбваше ли и ти да помилвашъ съслужителя си както помилвахъ и азъ тебѣ? (34) И разгнѣви се господарътъ му, и прѣдаде го на мѫжителитъ докѣ да заплати всичко що му бѣ длъженъ. (35) Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ ако не простите отъ сърдцата ваши всѣки на брата си прѣгрѣшенията му.

Вързване и развързване може да прави само разумниятъ човѣкъ. Само вѣщиятъ лѣкаръ може да лѣкува.

“Пакъ Ви казвамъ, че двама отъ васъ ако се съгласятъ на земята, за всъко нѣщо, което би да попросятъ, ще имъ биде отъ Отца моего, който е на небеса; защото двъто сѫ двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ “.

Значи, за да се даде прощение и да се отговори на това прощение, трябва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да ставатъ само чръзъ закона на Любовта. По другъ начинъ събирания между хората не могатъ да ставатъ. Думата "събиране" въ български езикъ не е толкова изразителна, но понеже няма друга по-добра дума, и съ тази минава.

Тогазъ пристъпи Петър при Него и рече: "Господи, до колко пъти, ако ми съгръши братъ ми, да му проща възмътъ? До седем пъти ли?" Казва му Иисусъ: "Не ти казвамъ до седем пъти, но до 70 пъти по седемъ".

И прощаването става пакъ по закона на Любовта. Не можешъ да простишъ нѣкому, докато не го обичашъ, и докато не те обича. Ако нѣкой мисли, че може да проща безъ любовь, лъже се. И онзи, който иска да го простишъ, трябва да иска да го простишъ по закона на Любовта. Вънъ отъ закона на Любовта прощение не може да има. Това категорически трябва да го знаете! По кармический законъ, кой каквото върши, ще го намъри, а Божествението пътъ е законътъ на Любовта, чрезъ който кармата се смекчава. Значи, за хората на гръха има само единъ начинъ, той е мелницата, а за хората на Божията благодатъ, това е расстенето. Това сѫ дава процеса. Ако си гръщенъ, въ мелницата ще те турятъ, това е въ реда на нѣщата. Ако си праведень, въ земята ще те хвърлятъ.

"За това царството небесно е уподобено на човѣкъ царь, който поиска да прѣгледа смѣтката съ служите си. И когато начна да прѣсметва, докараха му единъ длъжникъ отъ 10,000 таланта".

Числото 10, въ този смисъль, както Христосъ говори, не показва само колко е голѣмъ дългътъ, но то показва и единъ завършенъ цикълъ. Единъ човѣкъ не може да продължава своите грѣхове задъ 10-тихъ. Повече отъ 10 пъти не можешъ да грѣшишъ. Като направишъ едно прѣстъпление 10 пъти, слѣдъ 10-ия пътъ вече ще те хванатъ.

"И понеже нѣмаше да ги плати, повелѣ господарътъ му да продадатъ него, и жена му, и дѣцата му, и всичко, що имаше, и дългътъ да се плати. Пацна, прочее, слугата, кланяше му се и сумаше: Господи, имай търпѣние къмъ мене, и ще ти платя всичко. И смили се господарътъ на този слуга, пусна го, и прости му заема".

Това е отношението на Бога къмъ хората. Отъ тукъ се вижда, какъ Богъ проща. Какви сѫ отношенията на хората помежду имъ, ще видите отъ това, какво прави този слуга, на когото господарътъ прости дълга.

"Но щомъ излѣзе този слуга, намѣри единого отъ съслужителите си, който му бѣ длъженъ 100 пѣнизи, улови го та го дава и казваше:

плати ми това, що ми си длъженъ! Падна, прочее, съслужителътъ му на нозѣтѣ му, молѣше му се и казваше: Имай тѣрпѣние къмъ мене, и всичко ще ти платя. Но той не щѣше, но отиде, затвори го въ тѣмница, доклѣ да плати сълга.”

Често вие си задавате въпроса: защо между нась ставатъ такива работи, защо Господъ не ни благослови? Какъ ще ни благослови? Ако вжтре въ сърдцето ти има една дисхармония, ако вжтре въ умътъ има една дисхармония, ако вжтре въ волята ти има една дисхармония, благословенето не може да дойде. Ти може 100 пжти да посаждашъ на пжтя плодни дървета, но тѣ нѣма да изникнатъ.

“И като видѣха съслужителитѣ му това що стана, тѣрпѣ се наскърбиха; и дойдоха та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогазъ го повика господарътъ му и каза му: Рабе лукави, всичкиятъ онзи дѣлътъ ти простихъ, понеже ми се примоли. Не трѣбва ли и ти да помилвашъ съслужителя си, както помилвахъ и азъ тебе? И разгнѣви се господарътъ му, и прѣдаде го на мѫжителитѣ, доклѣ да заплати всичко, що му бѣ длъженъ. Така и Отецъ мой небесни ще стори съ Васъ, ако не простиште отъ сърдце на брата си прѣгрѣшенията му”.

Въ този стихъ всички се спиратъ само върху физическата страна на онѣзи постѣпки, които ставатъ въ живота. Физическите прѣстѣпления не сѫ толкова важни. Когато се говори за прѣстѣпления, подразбирашъ се такива прѣстѣпления, които човѣкъ извѣрва единоврѣменно и въ тритѣ свѣта.

Азъ слѣдя отъ редъ години, какви сѫ вѣрванията на нѣкои отъ учениците. Тѣхните вѣрвания не почиватъ на една здрава основа. Здрава основа наричамъ, когато единъ човѣкъ при всичките условия на живота не измѣня вѣрванията си, не измѣня поведението си. Може да дойдатъ мѫжнотии, може да дойдатъ изкушения въ живота, и клончетата на едно дѣрво може да се прѣбиватъ, може да опиратъ чакъ до земята, но това дѣрво, т. е. този човѣкъ не се прѣчуши, той има почва, има основа.

Сега азъ ще Ви попитамъ: мислите ли вие, че сте най-важните личности въ свѣта, на които цѣлото небе и Господъ трѣбва да обрѣщатъ внимание? Нѣкой пжть вие си давате такава важностъ, че като се молите Богу и не Ви се отговори, казвате: какъ тѣй! Не, молитвата е само потискъ на Любовта, а ти чрѣзъ насилие изисквашъ да ти се даде нѣщо. Това не е любовь. Сега въ съврѣменитѣ християни има два вида молитви. Едните сѫ молитви на голѣма смѣлостъ. Воля трѣбва да има човѣкъ, да изисква, да настои, тѣй казва Писанието. А другите молитви сѫ молитви на страхъ. Ние се молимъ за другите, а тѣ се молятъ за насъ. Като че Господъ нѣма да слуша всѣки единого

отъ нась, като се помоли, ами ще тръбва другите да се молятъ за него. Това сж извратени понятия, които въроятно иматъ.

Азъ говоря само за ученика. Той тръбва да се подчинява само на закона на разумната Любовь. Въ тази разумна Любовь влиза едно отъ слъдните качества: ученикътъ жертува всичко за Бога. Щомъ жертува всичко за Бога, то не значи, че се отрича отъ живота. Той се отрича отъ своя животъ, а приема Божествения животъ. Сега нѣкой ще каже: какъ да се отрека отъ своя животъ? Нима мислите, че ако единъ вълкъ се откаже отъ своя животъ и възприема живота на човѣка, той изгубва своя животъ? Ами че ако този вълкъ всѣки денъ хойка по горите и го прѣследватъ съ пушка, та може ли да се сравни живота му съ живота на единъ човѣкъ? Вие не искате да се откажете отъ вашия животъ, но кажете ми, въ какво седи хубостта на вашия животъ? Хубавото въ живота си ние ще го намѣримъ въ нѣкоя наша добра постежлка, или въ нѣкое наше добро дѣло, което е произлѣзо отъ Любовта. Тамъ като дойдемъ, това е единъ оазисъ въ живота ни. Вие можете да дадете нѣкому 10 или 20,000 лв., може да му направите една кѫща, но това още не е добро. Тѣзи пари, които давате, тѣ сж останали отъ баща ви, Вие още не сте работили за тѣхъ.

За учениците има едно правило: когато дойде нѣкой да ти иска пари на заемъ, ти тръбва да му дадешъ тия пари, които си изработилъ самъ. Нѣкой ти иска 150 лв. Ти тръбва да работишъ най-малко 10 дни за тѣхъ, за да му ги дадешъ. Азъ мога да бръкна въ касата и да му дамъ и 100,000 лв., но ще си създамъ карма. Слѣдователно, добро е само това, което е излѣзо отъ нашите рѣци. Затова, докато не се научите да работите и отъ труда си да давате, всичко друго направено не е добро.

Днесъ се проповѣдва едно учение на лѣнъстъ. Майката проповѣдва едно учение на дѣщеря си, казва и: ти гледай да се оженишъ за нѣкой богатъ човѣкъ. Защо? - За да стане лѣнивъ. Бащата проповѣдва на сина си едно учение, казва му: ти гледай да се оженишъ за нѣкоя богата мома. Защо? - За да стане лѣнивъ. Тѣ ще се оженятъ и ще научатъ дѣцата си на сѫщото. Това е учение на паразитство. То е произлѣзо отъ паразитите. Ще каже нѣкой: азъ съмъ завѣршилъ своето развитие. Щомъ си завѣршилъ своето развитие, ти тръбва да бѫдешъ на небето, а не на земята. Щомъ си на земята ще работишъ, а щомъ не искашъ да работишъ, ще отидешъ на небето. Работа наричамъ това, когато човѣкъ е свободенъ, нѣма букви, работи съ ума си, работи съ сърдцето си, работи и съ Волята си. Волята, това е най-разумното нѣщо въ човѣка. Ако Вие спазвате тия положения,

ще може да работите разумно.

Сега, вие по нѣкой пжть се съединявате, за да вършиштѣ търговия. Нѣкой ще дойде да те убѣждава да се съюзите: хайде да се сдружимъ, ние ще имаме голѣма печалба. Вие се съгласите, но видишъ, не мине много време и изгубите 100-200,000 лв. Кой е виновенъ? - Лакомията. И онзи, който лѣже, е виновенъ, както и онзи, който вѣрва. И единиятъ и другиятъ сѫ лакоми. Единиятъ казва: слушай, азъ зная, ще спечелимъ толкова хиляди. Другиятъ му повѣрва. Като сбѣркатъ, казватъ: ти ме вѣкара въ тази каша! Едно нѣщо искашъ отъ вѣсъ: нѣма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде нѣкой иви каже: вземете тази работа, тя ще ви даде печалба 100 % - не я приемайте! Дойде ли нѣкой иви прѣложи нѣкоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде 10% печалба приемете я! Търсишъ ли много, ще изгубишъ. Азъ слѣдя и въ търговията. Всички лакоми търговци все сѫ изгубили. Достатъчно е да имашъ 10% печалба. Искашъ ли повече, въ всичкитѣ си работи ще забатачишъ. Ако си музикантъ, но искашъ много да ти платятъ, ти ще забатачишъ, музикантъ не можешъ да станешъ. Ако си проповѣдникъ, но искашъ да ти се плати, ти ще забатачишъ, проповѣдникъ не може да станешъ. Има нѣкои жени, които искашъ много отъ мжжетѣ си. Такава жена не може да стане жена. Нѣкой мжжъ сѫщо иска много отъ жена си. Не, малко ще искашъ отъ жена си. Ако всѣка сутринъ тя взима легена и ти полива да се измиешъ, ти благодари на Бога, че и това е направила. Считай това нѣщо за привилегия и повече отъ нея прѣзъ деня не искай. Ако тя има готовността това да стори, ти и благодари; повече тя не може да направи. Защото, нѣкои жени могатъ да кажатъ на мжжетѣ си: я слушай, вземи си легена тамъ и се измий! Сега нѣкоя сестра казва: е, азъ нищо не искашъ отъ мжжа си, азъ съмъ свободна, независима, нищо не му дължа. Не, азъ считамъ, че най-хубавото, което тя може да направи е да вземе легена и да полѣ на мжжа си. Красиво е това! Ще кажешъ: за това ли се оженихъ, да му поливамъ? Е, хубаво, той за това ли се ожени, да те облича? Не си говедо, не си волъ. Само тѣхъ така гледатъ. Турятъ имъ юларь и хайде на нивата! Върнатъ се отъ нивата, свалятъ имъ юлара, вкарватъ ги въ дома и тамъ ги нахранватъ. Само говеда се гледатъ, а жена или мжжъ не се гледа. Ще изхвѣрлите тѣзи купешки форми отъ главата си - жена да гледа мжжа си, или мжжъ да гледа жена си. Една жена, като дойде въ дома на мжжа си, да му каже: азъ мога само да ти полѣ да измиешъ ржцѣтѣ и лицето си, нищо повече! Това е 10%, което тя може да направи. Тѣй трѣбва да се прѣпоръжча тя. Когато дойде нѣкой момъкъ да иска дъщеря ви майката трѣбва да каже: моята дъщеря не може много нѣщо да направи, тя може

само да ти полъе. Ако си съгласенъ на това, вземи я, ако не си съгласенъ, остави я, тя си е за настъ. А сега, като дойде младият зетъ, майката казва: нашата дъщеря знае много нѣщо, тя знае кѫща да върти, знае туй - онуй. "Е, празна Мара тжпанъ била!" Младите моми все кѫщи уреждатъ, но до сега не съмъ видѣлъ нико една жена, която да знае кѫща да урежда.

И тий въ братството ще приложите този законъ. Азъ искамъ отъ Васъ да вземете легена, малко водица и да полъете на мѫжете си. За единъ ученикъ туй е най-малкото, което трѣбва да направи.

Отъ кѫде произтичатъ у насъ всичките погрѣшки? - Отъ многото изисквания. Ние изискваме много. Напримеръ, ние изискваме всичките хора да бѫдатъ много добри. Но какво нѣщо е човѣкъ да бѫде много добъръ? Ние изискваме всичките хора да бѫдатъ много любезни. Но какво нѣщо е човѣкъ да бѫде много любезенъ? Азъ мога да накарамъ всѣки едного отъ Васъ да бѫде много любезенъ. Я вижте онзи бѣдните човѣкъ колко е любезенъ прѣдъ богатия банкеръ! Любезенъ е той, но тази любезноть е актъорство; иска да вземе пари отъ него. Я вижте онзи, когото биятъ, какъ се моли, вика: баща да ми си, майка да ми си, пусни ме. Азъ нѣма да забравя това! Да, но това не е убѣждение. И съ Васъ е така. Като поставятъ нѣкого на тѣсно, казва: азъ ще посветя живота си въ служене на Бога, но като минатъ мъжното ишѣ, казва: е, то сѫ глупави работи! И слѣдъ туй вие ще си кажете, че нѣкои нѣща сте ги надрасли, че тѣ не сѫ за Васъ. Не, азъ ви казвамъ, че поливането на ржъците никога нѣма да отживѣе врѣмето си, никога нѣма да го надраснете. И яденето въ този свѣтъ никога нѣма да го надраснете. Ако нѣкой дойде и проповѣдва, че въ този свѣтъ може безъ ядене и безъ пиене, това не е право. Докато хората сѫ живи, ще ядатъ и ще пиятъ. Какво ще ядатъ? - Хлѣбъ. Какво ще пиятъ? - Вода. Ще питатъ нѣкои: какво трѣбва да ядемъ? - Само хлѣбъ ще ядете, понеже само хлѣбътъ се жертвувва. Единственото растение, което напълно, съзнателно се жертвувва, това е само житото. Също така се жертвувватъ яченика, царевицата. Крушитѣ, ябълкитѣ и другитѣ плодни дървета само на половина се жертвувватъ. Тѣ казватъ: ще изядешъ само външното, а другото ще посадишъ. Слѣдователно, ученикътъ трѣбва да яде само онѣзи растения, които отъ любовъ сѫ пожертвували своя животъ. Може да прослѣдите това и да видите резултатитѣ. Ако ядете месо, ще видите резултатитѣ отъ него. То не е пожертвувало своя животъ. Ако ядете сирене и други нѣкои храни, също ще окажатъ извѣстно влияние. И тѣ не сѫ пожертвували своя животъ. Може да ядете тѣзи храни, но тѣ не могатъ да създаватъ у Васъ едно чисто тѣло, не могатъ да създаватъ

у васъ единъ благороденъ умъ.

Сега, разбира се, като се подига въпроса за вегетарианството, подига се и въпросътъ, каква храна тръбва да ядете. Азъ съмъ ви казалъ, че въ школата основниятъ законъ на яденето е Любовъта. Споредъ туй правило, никой ученикъ нѣма право да седне да яде безъ Любовъ. Ако нѣмашъ любовъ въ сърцето си, не яжъ! Нѣмашъ ли любовъ въ душата си, гнѣвенъ ли си малко, не яжъ! Стой и не яжъ до тогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиешъ разположение и благодарностъ къмъ Бога. Ако турите туй правило въ приложение, ще видите, какъ законътъ работи, и ще видите, дали ще има болести. Ние имаме право да ядемъ само въ закона на Любовъта. Дойде ли Любовъта, цѣлото небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти можешъ да ядешъ. Както една майка се радва, когато види, че дѣтето и яде, така и всички ангели, всички други сѫщества на небето се радватъ. Но когато седнемъ да ядемъ безъ любовъ, небето затваря всичките си врати, и ние сме въ положение на прѣстъпници.

Сѫщиятъ законъ ще приложите и по отношение на доброто. Искашъ да направишъ добро, не го прави безъ любовъ! За учениците давамъ слѣдното правило: дойде нѣкой да ти иска нѣщо. Не бързай да му дадешъ изведенъжъ! Не изхвърляйте още Вашите стари правила, дръжте си ги, но приложете новите, да видите какво ще ви дадатъ. Докато не дойде у васъ онзи Вжтрѣшъ любовенъ потикъ да дадешъ, не давай! Ама той може да ти каже: азъ искамъ, не мога да чакамъ! Който дойде съ насилие, той нс е нито братъ, нито ученикъ. Когато дойдемъ до положение да дадемъ, всѣкога, Вжтрѣ въ себе си тръбва да изпитваме радостъ, че сме изпълнили волята Божия, защото ние не сме господари на нищо въ свѣта. Ти си овчаръ. Дойде нѣкой, каже ти: гай ми една овца! Ще си кажешъ: чакай, азъ ще се помоля, докато дойде Божественото въ мене, и като дойде то, тогава ще разбера да дамъ, или да не дамъ. Защо? - Защото този животъ на овцата не е мой. Ако дамъ тази овца съ любовъ, тя ще отиде на мястото си, и този, комуто я дамъ, нѣма да я заколи.

Отъ какво произтича тази Вжтрѣшна напегнатостъ у васъ? Азъ я наричамъ приструвка. Забелязвамъ, у всичца ви има една приструвка. Нѣкой се мжчи да се покаже това, косъмъ не е. Ученикътъ тръбва да биде крайно естественъ! Никаква приструвка! Приструвката иде много естествено. Даже и най-малките буболечки се приструватъ. Въ тѣхъ има и приструвки и лицемърие. Положието на единъ ученикъ тръбва да биде много естествено, да нѣма никакви приструвки. Напримеръ, запитватъ нѣкого: какъ си? Казва: азъ съмъ много

добрѣ днесъ. - Не си много добрѣ. Най-първо, ти като синъ, излѣзе тази сутринь отъ дома си и не гаде цѣлувка на баща си, на майка си и казвашъ слѣдъ това, че си много добрѣ. Да, защото надигна толкова пари. Жената излѣзе, напусне мжжка си, казва: много добрѣ съмъ. Мжжътъ излѣзе, напусне жена си, казва: много добрѣ съмъ. Това сж празни думи. Христосъ казва: "За всѣка празна дума ще се гаде отвѣтъ". На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажешъ, че си много добрѣ, то значи, че си по-долу отъ добрѣ. Какъ си? Ще кажешъ: добрѣ съмъ. Като кажешъ, че си добрѣ, туй трббва да го почувствашъ вжтрѣ въ себе си. Ако азъ съмъ добрѣ, ще ти предамъ отъ моето добро, ще ти прѣдамъ този Божественъ импулсъ. Ако вие, слѣдъ като гойдете въ едно събрание, сте добрѣ, ще прѣдадете туй добро като една струя на Всинца. Тази сутринь, напримѣръ, вие не сте много добрѣ. Питамъ сега: какво можете да извѣршите, като не сте добрѣ? Ама ще кажатъ нѣкои: ние имаме желанието. Добрѣ, разберете закона! Ако имате една верига направена отъ такива малки звена, малки халчици, и да кажемъ, че три четвърти отъ халките сж много здрави, а една четвърть не сж здрави, питамъ тогава: здравината на здравите халки може ли да се тури въ дѣйствие? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другите не може да се тури въ дѣйствие. И когато гойдемъ въ едно общество, сѫщиятъ законъ работи и въ него. Дисхармонията на едно сѫщество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега цѣлиятъ невидимъ свѣтъ е заетъ да ремонтира всички тѣзи халки, които не влизатъ въ работа. И на земята тогава ще останатъ само тѣзи хора, които може да образуватъ една здрава верига и да бѫдатъ изпълнители на волята Божия. А сега, напримѣръ, нѣкой отъ васъ се събератъ съ единъ православенъ и не могатъ да се разбератъ. Но азъ виждамъ, че и много братя отъ туй братство нѣматъ допирни точки. Сега мислите ли, че Богъ е човѣкъ? Вие казвате: каквото Учителътъ каже. Добрѣ, Учителътъ казва: "Я, стани ти, Иване, и си кажи урока!" Стане Иванъ, не го знае. "Я, ти стани Драганчо!" Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи, никой не си знае урока. Казватъ: втори пжть ще го научимъ - повтаряйтъ го. Да допуснемъ, че втори пжть три четвърти отъ учениците го знаятъ, а една четвърть не го знаятъ. Мислите ли, че вие, които не знаете урока си, може да го вземете отъ другите? Има нѣщо, косто не може да се вземе на заемъ. То е знанието. Знанието самъ трббва да го придобиешъ. То е такова нѣщо. И Любовъта сжщо, на заемъ не се взима, на заемъ не се дава. Нѣкой казва: азъ искамъ да ме любишъ. Да те любя ли? На какво основание? Любовъта не признава никакъвъ законъ. Онзи, които иска да го любятъ

е лошъ човѣкъ - нищо повече. И всичките прѣстѣжпленія произтичатъ отъ тамъ. Любовта сѫществува като еднъ факторъ, като една срѣда, въ която ние живѣемъ. Тя се проявява цѣлокупно. И ние казваме, че Богъ е Любовъ. За Божията Любовъ нѣма никакви граници, но както на свѣтлината можемъ да туримъ граници, така и на Любовта можемъ да туримъ граници, да се не проявява. Слѣдователно, нѣма да изисквашъ да те обичатъ, но ще прѣмахнешъ всички прѣпятствия, за да се прояви Божията Любовъ въ тебѣ. И когато ти проявишъ своята любовъ къмъ другите, тогава и тѣхната любовъ ще се прояви къмъ тебъ. Богъ очаква нашата любовъ. Защо? - Защото Той първо ни е възлюбилъ. Богъ е изпратилъ Своята Любовъ къмъ нась, и всѣки може да я прояви. Любовта любовъ ражда! Често вие казвате: Учителятъ не ме обича. Вие говорите една лъжа. Така казватъ много сестри, много братя, много отъ учениците. Това е една квадратна лъжа. Азъ съмъ я слушалъ много пѫти и казвамъ: отъ такива ученици нищо не може да стане. Чудно! - Не ви обича Учителятъ. Нѣкой учителъ казва: учениците ми не ме обичатъ. Това е другата лъжа. Учителъ, който очаква да го обичатъ учениците му, не е на правъ пѫть. Той трѣбва да изпълни закона на Любовта, т. е. да изпълни волята Божия. За мене най-важно е волята Божия. Волята Божия, това е най-красивото! Нѣма по-красиво нѣщо отъ красивия свѣтъ! Нѣма по-красиво нѣщо отъ Божествената Любовъ!

Сега вие мислите все дребнави работи, все сте неразположени духомъ. Азъ зная, че всѣко неразположение крие едно прѣстѣжпление въ сърдцето. Всички неразположения на хората днесъ произтичатъ отъ прѣстѣжпленія, които сѫ извѣршили спрѣмо душитѣ си. Нѣкой казва: ужасно съмъ неразположенъ. Защо си неразположенъ? - Прѣстѣжпление си извѣршилъ. Мъчишъ се. - Прѣстѣжпление си извѣршилъ. Туй прѣстѣжпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е прѣстѣжпление. Задъ всѣко едно прѣстѣжпление седи едно мѫчение. Тъй седятъ истинските факти въ свѣта. Когато го дѣле страданието въ умния ученикъ, той знае защо идвa, и ще се стреми да отмакне причините на това страдание. Защо страдаме? - Защото туряме прѣпятствия на Божествения духъ, Който живѣе въ нась, ограничаваме Бога въ себе си. И Той, за да ни накара да бѫдемъ послѣдователни въ живота си, ни причинява страдания - иска да ни застави да вървимъ въ правия пѫть. Ето защо страданията идватъ отвѣжтрѣ.

Сега, нѣкои говорятъ за Любовта. Любовъ, която може да произведе умраза, любовъ ли е? Храна, която може да произведе болестъ, храна ли е? Вода, която като пиешъ увеличава жаждата ти,

Вода ли е? - Не е. Пари, които се даватъ и не могатъ да ти у служатъ, пари ли сж? - Не сж. Азъ бихъ желалъ между въстъ да има образци на искреностъ, чистосърдечие. Знаешъ ли какво значи една такава уша! Искрена, чистосърдечна уша! Гледамъ нѣкой отъ въстъ, погледне, но погледътъ му не устоява, веднага сваля очите си. Погледне ме нѣкой, скрие се. Ако азъ съмъ една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледатъ хората, туренъ съмъ на показъ. Ако азъ съмъ единъ прѣстѫпникъ и хората ме гледатъ, казвамъ: такава е Волята Божия, нека ме гледатъ! Ама прѣстѫпникъ съмъ билъ! Нищо, гледайте ме, вземете образецъ отъ мене. Ако пъкъ азъ съмъ единъ образецъ на Любовъта, ще кажа: гледайте ме, вземете примѣръ отъ мене!

Ние сега искаме да вървимъ по стѣнките на Бога, на тази велика Любовь. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това! И туй красивото въ настъ, то е изражението на Бога. Обаче, всичко това ние забравяме, забравяме, че сме излѣзли отъ Бога и си казваме: само Богъ ли може да се прояви? И азъ мога да се прояви. И тогава ние минаваме за много красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, направяваме.

Сега вие ще кажете: всички тия нѣща ние сме слушали, но кажете единъ лесенъ пжть за Любовъта! Е, щомъ искаме лесния пжть, ще дойдете при мене, азъ имамъ една оканица, ще ви наляя отъ нея тъй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онѣзи магнетически стрѣлки, като се прѣкарва прѣзъ тѣхъ токъ, какъ се намагнетизирватъ? Да, намагнетизирватъ се, но слѣдъ врѣме изгубватъ туй си свойство. Туй магнитно свойство не е като уединъ изворъ, да изтича постоянно.

Сега азъ ви говоря върху този въпросъ, за да ви избавя отъ външни влияния. Вие всички се влияете отъ свѣта. Дойде при мене една сестра, която ходила въ странство и ми казваше: е, това чужденцитѣ сж идеални хора, любезни. Идеални хора били! Не е така. Германцитѣ били идеални хора. Англичанитѣ, американитѣ били идеални хора. Зная ги азъ. Тѣ и за настъ като пишатъ казватъ, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалнитѣ хора въ Англия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора въ Америка, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора въ Германия, това сж бобъ на зърно! Идеалнитѣ хора сж малцина. Не е достатъчно само по форма да сж добри, но по постѣнки да сж тъй както Богъ иска. И тогава въ вашия умъ се заражда мисълъта: е, ако сж малцина идеалнитѣ хора, тѣ трѣбва да живѣятъ само на небето. Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добрите хора, макаръ и на земята да живѣятъ, трѣбва да търпятъ, тѣ знайтъ, че всичкитѣ хора единъ денъ ще станатъ

идеални, то е въпросъ само на връмето. Въ дадения случай, за нась важи всъки единъ да стане идеаленъ. То е смисълът на живота. Щомъ станете идеални, въ вашия умъ и въ вашето сърце ще бъде поставенъ онзи Великъ законъ на Любовта, чръзъ който може да работите. Тръбва да бъдете разумни, да работите за Вашите близки. Мислите ли, че онази майка, която тръбва да роди едно дете, не тръбва да има знания? Ами че за да можешъ да пребразиши естеството на своята дъщеря, тръбва да знаешъ какъ да пребразиши това естество.

Сега, мнозина сж ми давали съвети какво тръбва да правя, какъ тръбва да постъпвамъ. Азъ имамъ цѣла книга, въ която съмъ записалъ съветите, които сж ми давали. Казватъ: тъй тръбва да направи Учителятъ, този тръбва да изпъди, онзи да изпъди, че да пръчиши братството. Че това не е леща да го пръчиши! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мждростта може да те очисти.

Уениците на новото учение мислятъ, че това учение нѣма приложение въ живота. Въ новото учение ще държимъ онѣзи методи, които природата има. Когато природата иска да искара старото месо, тя не го изхвърля изведнъжъ, а работи отдолу, отвжтрѣ. Тя сържи старото месо отгорѣ, а отдолу туря ново, и когато новото единъ денъ може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може вече да имате стари навици, които нищо не струватъ, но гледайте да създадете нови навици, които да измѣстятъ старите. Но, ако нѣмате нито единъ новъ навикъ, по-добре си дръжте старите, макаръ и лоши навици. Лошиятъ навикъ е за прѣдпочитане, отколкото никакъвъ.

Тия нѣща, които сега говоря сж повтаряни, но тѣ не сж влѣзли въ съзнанието ви. Нѣкой пжътъ Божественитъ думи ви засягатъ механически, а нѣкой пжътъ ви засягатъ органически. Всѣка една Божествена дума тръбва да влѣзе въ съзнанието ви.

Да допуснемъ сега, че вие сте болни, имате нѣкаква болка въ краката си, имате ревматизъмъ. Вървите изъ пжтя и куцате. По едно врѣме виждате, че гвѣ мрави се давятъ. Защо сте видѣли тѣзи гвѣ мрави? Ако вие се спрете да разтървите тия гвѣ мрави и слѣдътъ това станете, че видите, че болестта отъ крака ви е изчезнала, нѣма я. Господъ ти казва: "Причината на твоята болка е въ тѣзи мрави. Видишъ ли ги? Не бѫди лакомъ като тѣхъ". Защо него денъ куцашъ? - Ти мислишъ да направишъ едно прѣстъпление, но Господъ ти казва: "Вижъ тѣзи мрави, тѣ сж вжтрѣ въ тебе. Разтърви ги, и болката ще ти мине". Нѣкой пжътъ отивашъ нѣкѫде, коремътъ те боли, но виждашъ, че гвѣ сестри се скарали, сърпатъ се помежду си. Ако ти вземешъ участие въ тѣхния споръ, коремътъ ти нѣма да те

омболи, но ако влѣзешъ между тѣхъ и ги примиришъ, коремътъ ще те отболи, затова те пратиха между тѣхъ. И Писанието казва: "Гледайте, като се хапите единъ другъ, да не заболътете". Защо мнозина отъ васъ заболѣватъ? - По тази причина именно, скарватъ се. Ние трѣбва да гледаме въ нашето общество да нѣма никакви болести. Болеститѣ, нещастията се даватъ все отъ неспазване Божия законъ. Тѣзи нѣща сѫ провѣрени отъ хиляди години. Вие казвате: туй е казано много пъти, но тая работа тъй ще си върви. Нѣма да върви тази работа тъй.

Сега, 923 и частъ отъ 924 години ние ги свѣршихме, кажете ми какъ мислите да прѣкарате 924 г. и частъ отъ 925 г., пакъ постарому ли? Не бѣрзайте да ми отговорите! Попитайте се вжтрѣ въ себе си! Нѣкои ще ми кажатъ, че ние искаме да се изправимъ. Това не зависи отъ васъ. Единствениятъ отговоръ азъ мога да дамъ за себе си. Ако ме попитатъ, азъ ще кажа: напълно ще изпълня волята Божия, ще се съединя съ Него, ще бѫда послушенъ, и каквото Богъ е вложилъ вжтрѣ въ мене, това ще направя. Ще постъпя споредъ своята разумностъ.

Послѣ, азъ искамъ да извадя отъ васъ друго едно заблуждение. Има нѣща, които даромъ не се даватъ. Човѣкъ по благодать се спасява, но по благодать не се усъвършенствува. Има нѣща, които на заемъ не може да ги дадете. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоя умъ. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоето сърдце. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята воля. Ти не можешъ да дадешъ на заемъ твоята душа и твоя духъ. По никакъ начинъ не можешъ да ги дадешъ на заемъ. Ако би даль на заемъ своя умъ нѣкому, ти би извѣришилъ най-голѣмото безумие. Отъ силата на своето знание, кое то си придобиълъ, ти можешъ да покажешъ начинъ, какъ си го придобиълъ, какъ е станало твоето растене, но нѣма да го извадишъ и дадешъ другиму. Нѣкой казва: нали трѣбва да се покертувуваме? Кое се жертвува въ този свѣтъ? - Само физическото може да се жертвува. Азъ мога да дамъ една кѣща, една греха, но сѫщественото въ мене, моята добродѣтель, не мога да я дамъ на засмѣтъ. Схващате ли дѣлбоката мисъль? Има нѣща, които не могатъ да се дадатъ на заемъ.

Друго заблуждение, въ кое то изпадате е слѣдното. Дойде нѣкоя сестра или братъ при васъ, и ти почвашъ да се сравнявашъ, той ли е по-добръ или ти, той ли е по-уменъ или ти. Това е най-глупавото! Ако искашъ да се сравнявашъ съ нѣкого, сравнявай се съ единъ ангелъ или съ единъ адептъ, но какво можешъ да се сравнявашъ съ твоя съученикъ? Запримѣръ, той може да знае по-добръ математиката, но ти ще знаешъ историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можешъ да дигашъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. на гърба си. Слѣдоват-

телно, въ какво е прѣимущество ми? Той ще свири на цигулка, но чувалътъ не може да дига. Щомъ дойде до чувала, той казва: моля ти се, помогни ми да го дигна! Дойде ли до цигулката, той я взима и започва да свири. За другъ нѣкой казвате: той е ясновидецъ. Е хубаво, какво има въ ясновидството, което може да го подигне? - Ясновидството е само въведение. Този, който е ясновидецъ трѣбва да бѫде мждрецъ, да употреби на място своето ясновидство. Ако той може да употреби туй ясновидство само за зло, какво прѣимущество има въ него? Слѣдователно, дарбите иматъ смисълъ само въ една душа, която е съвършена. Душата трѣбва да бѫде съвършена всѣки моментъ въ съвършътъ, дѣйствия. Има съвършенство въ дѣйствия, има съвършенство и по естество. Въ стремежитъ си, въ всички свои постъпки, азъ трѣбва да бѫда съвършенъ, всичките си енергии азъ трѣбва да насоча къмъ една и сѫща посока.

(Учителятъ се обрѣща къмъ стенографите и казва:) Тѣзи сестри и този братъ, които пишатъ тукъ, какво придобиватъ? Тѣ на книга сѫ го нашарили, но въжтрѣ не сѫ го нашарили. На книгата става много лесно. Вижъ, написахме го, казватъ, каквото каза Учителятъ, всичко е схванато. Не е схванато въ ума въжтрѣ не е написано, въ сърцето не е написано. Казвате: азъ разбрахъ Учителя. Да, разбрали сте ме толкова, колкото тѣ. На книгата е написано, много добре е разбрано тамъ, но важно е, дали е разбрано въ ума, въ сърцето. Тѣзи слова сѫ Божествени, и Господъ изисква отъ Васъ да ги имате не на книга, но да сѫ написани въ сърцата, и въ умовете ви. Нѣкой отъ Васъ казва: чакай да ти кажа азъ какво казва Иоанъ въ 4 гл. 6 стихъ: "И тамъ имаше кладенецъ Якововъ, Исусъ, прочее утруденъ отъ пѫть, седѣше така на кладенеца; а частътъ бѣше около шестъ. Идва нѣкоя си жена отъ Самария да начерпи вода. Казва и Исусъ: дай ми да пия! Казва му жената самарянка: Какъ, ти, който си лоденъ, искашъ за пиене отъ мене, която съмъ самарянка?"

Е, знаешъ ли защо Христосъ седѣше на кладенеца? - Трѣбващъ да дойде тази жена тамъ, да каже Христосъ нѣколко думи, защото, ако не бѣше тя, нѣмаше да ги чуемъ. Мислите ли сега, че това е право тѣлкуване? Христосъ е дошълъ при този кладенецъ да си поразсѫждава, а тази жена извънено и завързва съ Христа единъ много обикновенъ разговоръ. Не е много важенъ този разговоръ. Христосъ седналъ до кладенеца. Какво прѣставлява кладенецътъ? - Кладенецътъ е човѣшкото сърце. Ти можешъ да дойдешъ до кладенеца и да го видишъ. Христосъ и каза: "Моля ти се, понеже азъ съмъ пѫтникъ, ти имашъ въже, дай ми малко отъ твоята водица!" Защо иска Христосъ отъ нашата водица? - Да види какъвъ е нашиятъ животъ.

И тази жена казваше на Христо: "Какъ смѣешъ да говоришъ съ мене, не знаешъ ли, че не е позволено на юдеинъ да говори съ самарянка?"

Туй не е разбиране на въпроса. Христо съзима поводът от тия нейни суми, за да и обясни дълбоката истина. Като Ви тълкувамъ тази истина, за мене е важно, дали като дойде Христо ще Му дамъ отъ моята вода, до колко съмъ приложилъ туй учение въ живота си, т. е. до колко моето и Божието съзнание сж въ съприкоснение. До колкото съмъ приложилъ туй учение, до толкова моето съзнание може да биде въ съприкоснение съ Божието съзнание.

Азъ Ви гледамъ по нѣкой пътъ, вие сте само въ съмнѣния свързани. Какво е съмнѣнието? - То е признакъ на невѣжество. Нѣкой пътъ вие казвате: Учителятъ направи една погрѣшка. Не, не знаешъ, дали съмъ направилъ погрѣшка. Азъ съмъ Учителъ, хвана единъ ученикъ, кажа му: ти си взелъ парите на еди-кого си. Дай му ги! Не, не съмъ ги взелъ. Хващамъ ръжата му, извивамъ я и казвамъ на другия ученикъ: Вземи си парите! Казвашъ: ами защо съ насилие, а не съ любовь? Дѣйствувамъ съ любовь, той не взима отъ дума, а парите трѣбва да излѣзватъ отъ джоба му. По който начинъ сж влѣзли, по този начинъ трѣбва да излѣзватъ. Питамъ сега: тази постъпка права ли е или не е права?

Сега другото положение. Да допуснемъ, че този ученикъ нѣма ръжѣ, нѣма крака и седи. Азъ бръкна въ джоба му, за да извадя парите. Има ли въ това нѣщо противоречие? - Нѣма. Какъ влѣзоха тия пари въ джоба му, като нѣма ръжѣ и крака? Значи другъ ги е турилъ въ джоба му. Ако единъ ги тури, другъ има право да ги извади. Единъ параходъ, който се товари въ България и отива за Англия, кой ще го разтовари тамъ? - Английските хамали. Питамъ: гдѣ е тукъ прѣстъпление, че не го разтоварватъ български хамали, а английски? Между тия параходи има договоръ. Българските хамали щѣ го наповарятъ, а английските ще го разтоварятъ. Всѣка добра постъпка се познава по свойте крайни резултати. Ако има зло въ свѣта, то се дължи на незавършени работи. Има зло въ свѣта, което само по себе си не е зло. Прѣставете си, че азъ съмъ слуга при единъ господарь, който има много хубави чинии отъ най-чистъ, най-финъ фарфоръ. Азъ единъ денъ нося тия чинии и изпусна една отъ тѣхъ, счупя я. Има ли нѣкакво морално прѣстъпление въ това? Нѣма. Чиниите сж човѣшки изобрѣтия. Не ето отъ гдѣ ще дойде грѣха. Ако азъ се уплаша, че прибѣгна до лъжата и ще кажа: азъ не счупихъ чинията. Грѣхътъ идвава съ лъжата. Азъ трѣбва да кажа: счупихъ една чиния и ще я купя. Слѣдователно, въ свѣта има постъпки, които не носятъ никакви морални послѣдствия.

Тамъ, въ края на 18-та глава се казва: "Ако не изпълнимъ волята на нашия Отецъ споредъ закона на Любовъта, Той ще постъпии съ насъ тъй, както ние постъпихме съ своите близни". Мислите ли, че ако Ви убие единъ обикновенъ човѣкъ или единъ царски синъ, че ще има нѣкаква разлика? За убития е едно и сѫщо, дали царскиятъ синъ го убива или нѣкой простъ селянинъ. Нѣкой казва: азъ направихъ едно прѣстъжение, но за да изкупя нѣкого. Не, не, свѣтътъ съ прѣстъжения не се изкупува! Казвате: може нѣкой пхътъ прѣстъжение да служи като едно изкупление. Не, въ Божия законъ не е така. Богъ не иска дѣла на прѣстъжления.

Друго положение. Вие не можете да надмогнете злато въ свѣта. Нѣма никаква сила, която може да го надмогне, освѣнъ добромъ. Единствената жива сила, която може да тури граница на злато, това е добромъ, понеже добромъ е по-силно отъ злато. Не положите ли добромъ като основа, всичкитѣ Ви усилия ще отидатъ напразно.

Сега, прѣзъ тази година, която още не е довѣршена, трѣбва да работите съзнателно. Отъ толкова години Вие търсите Господа, нали? Нѣкои отъ Васъ сте приемали Неговата свѣтлина, но тази свѣтлина се явява и изчезва. Божествената свѣтлина у Васъ не е още непрѣрывна. Нѣкой казва: азъ намерихъ Господа, но слѣдъ нѣколко дни го гледамъ, той е духомъ неразположенъ. Отпадате ли духомъ, не сте намѣрили още Господа. Божествената свѣтлина е непрѣрывна. Явяването на тази свѣтлинка у Васъ е само единъ проблѣскъ отъ Божествената свѣтлина, която прониква въ сърцето и ума Ви. Вие още не сте добили онѣзи методи, чрѣзъ които Божествената свѣтлина да е постоянна. Божествената свѣтлина трѣбва да биде постоянна. Това е стремежътъ Ви. Щомъ Божествениятъ Духъ е у Васъ, тогава много лесно ще се смѣнятъ всички неразположения, които имате, и лесно ще оправявате Вашите работи.

Сега, хармонията въ тази школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всѣкога произтича само отъ закона на Любовъта. И азъ, отъ толкова години проповѣдвамъ не обикновената любовъ, а абсолютната Божия Любовъ. Въ школата азъ имамъ нѣкои ученици, които ме надминаватъ въ нѣщо. Тѣ сѫ гва видя, гвѣ категори ученици. Първата категория ученици сѫ тия, които като отидатъ нѣкѫде на гости, искатъ да имъ постелятъ чисти чаршафи, казватъ: ние спимъ на легла съ чисти чаршафи, дѣто никой не е спалъ на тѣхъ. Освѣнъ това, Вие трѣбва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядемъ, ние сме особени хора. Заповѣдватъ тия ученици, даватъ разпореждания. Въ туй отношение тия ученици ме надминаватъ.

Втората категория ученици сѫ тия, които, като отидатъ

нѣкѫде на гости, казвашъ: ние постимъ днесъ, не искаме нищо да ядемъ, да пиемъ, не искаме да Ви правимъ никакво главоболие. Такова разпореждане имаме. Този човѣкъ си казва: блазѣ на тия хора! Но той си мисли, казва си: Учительтъ имъ яде, ученицитъ не ядатъ. Въ туй отностение тия ученици ме надминаватъ.

Хубаво, щомъ нѣкой иска да спи на чисто легло, той трѣбва да си носи чаршафитѣ. Иска да яде чиста храна. Той трѣбва да си носи ориза и житцето и самъ да си го вари. Това значи, че по-чистъ човѣкъ отъ него нѣма. Щомъ позволявамъ другъ да ми вари храната, тя е опетнена вече. Азъ самъ трѣбва да си вари ориза, житото. Самъ трѣбва да си постиламъ леглото, самъ трѣбва да си изпирамъ чаршафитѣ. Постилатъ ли го другите, отиде та се не видѣ. Не, слушайте, азъ съмъ по-уменъ отъ васъ. И азъ спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовъта. Като влѣза въ нѣкоя кѣща, азъ питамъ: Вашето легло изтѣкано ли е отъ Любовъта? - Не е изтѣкано. - Тогава, извинете ме, моятъ грѣбъ е толкова великанъ, че ако лежа на Вашето легло, ще се стопя. Въ туй отностение, азъ бихъ желалъ, всинца да спите само на леглото на Любовъта! Ами че когато ти постелятъ чисто легло, седналь ли си да благодаришъ на Бога за това чисто легло? Усъщаши ли въ този моментъ, че си примиренъ съ Бога, че си примиренъ съ цѣлия свѣтъ? Имашъ ли туй съзнатие, че си изпълнилъ волята Божия? Можешъ ли да кажешъ: Господи, дай ми такова съзнатие, че утрѣ, като стана, да мога пакъ съ сѫщия устремъ да изпълня Твоята воля? Можешъ ли да се радвашъ, че си изпратенъ на земята, за да изпълнишъ волята Божия?

Въ живота Ви има много мѫжни въпроси, които трѣбва да се разрѣшатъ тукъ въ школата. Тия въпроси сѫ между жени и мѫже, между майки и дѣщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между ученицитѣ. Тия въпроси могатъ да се разрѣшатъ само по единъ начинъ, а именно: да прѣстанете съ Вашите съмнѣния! Истината, които азъ Ви проповѣдвамъ прѣдъ мене е ясна като слънцето. Сега азъ нѣма да Ви казвамъ, че говоря съ Господа. Това е физическо, но Ви казвамъ, че тия принципи, които Ви давамъ, сѫ опитани, въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение. Правилата, които Ви давамъ може да ги приложите безъ никакво изключение. Правилата, които Ви давамъ може да отъ мене, но тѣ сѫ опитани още въ миналото отъ всички напрѣднали сѫщества, които днесъ ги прилагатъ. Тѣ сѫ Божествени начала, които ще се опитатъ и отъ ония, които ще дойдатъ за въ бѫдеще. Като приложите тия правила, тѣ ще Ви дадатъ резултати. Може да кажешъ тѣй: азъ днесъ съмъ по-добре. Кажешъ ли така, че ти дойде нѣкое нещастие. Тѣкмо се подигнешъ отъ леглото и кажешъ: азъ съмъ

Вече по-здравъ. Кажешъ ли така, ще се разболеши. Ами че ти си здравъ! Нѣма защо да казвашъ така. Щомъ си въ Бога, ще кажешъ: азъ живея въ Бога, и въ Бога има пълна хармония. Щомъ живеши въ Бога, нѣма да казвашъ, че си сиромахъ. Живеши ли въ Бога, имашъ богатство. Нѣкой ще каже: защо Богъ не ми изпрати пари? Ами че Богъ не е касиеръ та да ти изпраща пари! Какъ? Нашите пари сѫ боклуки! Когато ти потрѣбвашъ пари, ще поискашъ разрешение отъ невидимия свѣтъ да вземешъ кола, на която да натоваришъ парите, и слѣдъ това невидимиятъ свѣтъ ще ти покаже пътятъ, по който ще минешъ, за да не се разнася тѣхната миризма. Камо го дойде въпросъ до Божията църква, тя отъ никакви пари не се нуждае! Божественото учение не се нуждае отъ никакви пари! Това трѣбва да знаете. Ако отидешъ нѣкѫде да проповѣдваши и вземешъ пари, ще си затворишъ носа и ще кажешъ: по необходимостъ взимамъ пари, за нивата ми трѣбва торъ, но за дѣлото божие нѣма нужда отъ никакъвъ торъ.

Христосъ казва: "Не взимайте нито кесия, нито тѣржики!" Кесията, това е сърдцето ти. Значи, Христосъ съ тия думи подразбира слѣдното: като отидешъ да проповѣдваши, вземи само сърдцето си, не ти трѣбва другъ тѣржикъ. Ако твоето сърдце е сърдце на Любовта, дѣто и да отидешъ, пътятъ ти ще бѫде отворенъ. Ако онзи цигуларь свири отъ сърдце, пътятъ му навсѣкѫде ще бѫде отворенъ. Ако онзи ораторъ говори отъ сърдце, пътятъ му ще бѫде отворенъ. Всѣка работа, която вършишъ отъ сърдце, тя принася своите плодове, тя принася свое благословение.

Сега, питамъ Ви: съмнѣнието, което сте имали до сега, какво Ви е донесло? Вземете, и въ църквата подържатъ, че въ послѣдните дни ще дойдатъ много лъжепророци, лъжеучители, и се съмнѣватъ. Какво сѫ допринесли тия съмнѣния? Писанието казва: "Изпитвайте духоветъ, да разберете отъ Бога ли сѫ." - Много добре. Вие чакате да дойде Христосъ, но азъ бихъ желалъ да зная, кои сѫ признаниетъ, по които ще познаете Христа? Когато дойде свѣтилната, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато слънцето грѣе, това показва, че свѣтилната е дошла. Ако дойде Христосъ, ще има повече животъ. Какъ мислите, че ще дойде Христосъ, въ видима форма ли? Видимото, което имате е ограничение. Ако азъ Ви покажа прѣзъ едно перде пръста си, Вие виждате моя пръстъ. Е, сега Христосъ показва на свѣтилната само пръста си, а тѣ казватъ: този пръстъ дали е Христовъ или не? - Всичките пръсти сѫ Христови. Само Христосъ има пръсти, само разумното има пръсти. Разбирате ли? Палецътъ показва Божията Воля, показалецътъ - благородството, възвишеното, срѣдниятъ - справедливостта,

безименниятъ - мъдростта, а малкиятъ пръстъ - разумните човешки обходи. И тъй, само Божествените нѣща въ свѣта иматъ пръсти, а онѣзи нѣща, които не сѫ Божествени, нѣматъ пръсти. Като казваме, че имаме рѣка и пръсти, подразбираме нѣщо Божествено въ нась. Ако нѣкой погледне палеца си и съзнава, че той е изразъ на волята Божия, той е нѣщо Божествено! Като дойде нѣкой да ми поискано, азъ ще погледна палеца си, ще подигна рѣката си и ще кажа: тукъ живѣе волята Божия, азъ ще я изпълня съ благоговѣніе. И съ васъ трѣбва да бѫде сѫщото.

Вие сте хора на настроенията. Има нѣкои сестри и братя, които ми се сърдятъ по нѣкой пѫть. Азъ имамъ единъ маркучъ за онѣзи, които ми се сърдятъ. И бѫдете увѣрени, че азъ ще употребя своя маркучъ на общо основание, и като излѣзтъ, ще бѫдатъ мокри като кокошки. Туй е наказанието, което мога да дамъ на онѣзи ученици, които се сърдятъ - маркучъ отъ едната, и отъ другата страна. И духовниятъ свѣтъ всѣки денъ напълно употребява този маркучъ. Днесъ си весель, разположенъ, какво богатство искашъ повече? Но като направишъ една погрѣшка, изгубвашъ веселостта си за цѣла седмица. Защо? - Маркучътъ е игралъ отгорѣши. Прѣстанете съ съмнѣнията! Ако е до мене, азъ не искамъ да имате съмнѣния. Азъ Ви държа демократически, свободно, но трѣбва да изхвърлите съмнѣнията навънъ. Нѣкой пѫть учениците ми казватъ: Учителю, не искаме да те гледаме тѣй долу, много слизашъ до насть. - Ще имате тѣрпѣние, всички сте на земята. Вие всички искате отъ мене единъ особенъ животъ. Азъ мога да живѣя единъ такъвъ животъ, но трѣбва да нѣмамъ никакво съприкосновение съ васъ. Щомъ, обаче, съмъ между васъ, щомъ ме пипате тукъ-тамъ, ще ме видите единъ денъ, че си съблъчамъ дрѣхитъ. Защо? - За да се чистя - запате ме. Ако съмъ далечъ отъ васъ, тази греха никой нѣма да я цапа. Тѣзи ваши мисли, тѣзи съмнѣния, които ми нахвърляте, азъ трѣбва да ги трансформирамъ. Питамъ Ви: кому отъ васъ съмъ взелъ 5 пари? Нѣкой пѫть дойде нѣкой и ми донесе туй-онуй като подаръкъ. Казвамъ: ако си го донесълъ отъ любовь, не го поменавай даже. И азъ, когато направя нѣщо за васъ, нѣма да кажа, че съмъ го направилъ. Ако направя нѣщо за васъ, менъ ми е приятнно, развамъ се, че ще се ползвувате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съмъ единъ изворъ, и вие се ползвувате, развайте се на извора, че е Божественъ. И азъ се радвамъ, че съмъ Ви говорилъ Божествени Истини. Единъ денъ вие ще ме срещнете, и азъ ще Ви срещна, но ще ме видите не тѣй, както днесъ. Какво Ви казахъ? Словото, което Ви говоря ще Ви сѫди, но и ще Ви благослови, ще Ви подигне единъ денъ. Отъ туй Слово нѣма да се избавите нито вие, нито азъ.

Каквото ви кажа, няма да се избавите. Такова е Божественото нящо. Ние не можемъ да правимъ каквото искаме. Не, азъ правя това, което Богъ иска. Ако азъ правя това, което искамъ, ще бъда единъ прѣстѫпникъ нищо повече! Искамъ и всички вие да вършиште волята Божия, и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бъде.

По нѣкой пжть, азъ вие гледамъ, вие сте уморени, неразположени сте духомъ, спи ви се. Защо? - Липсва ви нѣщо. Нѣкои братя и сестри заспиватъ и казватъ: не можемъ да слушаме. Защо? - Липсва ви нѣщо. Пазете се, когато ви се говори или когато се грѣхете на слънце да не заспивате! Когато се грѣхете на слънце, никога не се спи. Когато Господъ говори, никой не трѣбва да спи! Когато Учителятъ говори ученикътъ не трѣбва да спи! Заспи ли, ще му дойде нѣкое зло. Ами че усилия трѣбва да правите надъ себе си! Тѣзи причини, които ви заставятъ да заспивате сѫ вънъ отъ васъ. Тѣ изватъ да калятъ волята ви. Има около васъ редъ сѫщества, които нарочно отвличатъ вниманието ви, за да взематъ нѣщо. Гнѣвътъ, умразата, нѣбрето, съмнѣнието, това сѫ все отклонения отъ правия пжть, за да ви обератъ.

Сега, дойде нѣкой ученикъ при мене, иска да ме изльже. Какво ще ме изльже единъ ученикъ? - Може да загигне нѣкоя книга, може да не си устои на обѣщанието, но нищо не може да вземе, а ученикътъ може да спѣне самъ себе си.

Вие вече сте дошли до това положение, до този прѣдѣлъ, дѣто вече не трѣбва да се смутивате, да казвате: нима до сега не сме живѣли разумно? Живѣли сте, но ако този ви животъ не се свѣржи съ единъ по-висшъ животъ, той изгубва смисъла си. Едно езеро, въ което не приижда вода, се разваля. Вие трѣбва постоянно да се опресявате. Тази доброта, която имате е малка, правдата, която имате е малка. Всички качества, които имате сѫ малки въ сравнение съ това, което ви е нужно.

Първото, най-сѫщественото нѣщо прѣзъ тази година е да имате разумната любовь. Тази година ще работимъ изключително върху себе си. Яковъ работи 14 години за губѣ жени, и най-после каза на Лавана: "Достатъчно вече съмъ работилъ за тебъ, сега ще работя за себе си". Така и ние, доспа вече сме работили за свѣта. Ще кажемъ на Лавана: "Сега вече ще работимъ за себе си, за своето повдигане, за своето самоусъвършенствуване, да добиемъ онова истинско знание". Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да прави опити върху знанието, да пропъри до колко има знания. Всички вие имате достатъчно мжчинотии, за да познаете, дали сте на правия пжть или не. Тѣзи мжчинотии сѫ турени, за да се опитате. Всѣка една мжчинотия въ свѣта може да я прѣмахнете щомъ се помолите. Тогава ще видите, дали вашата мо-

литва е послушана или не. Молитвата ви не тръбва да биде чута само веднъж. Ако единъ път ви се чуе молитвата, не тръбва да се хвалите със това. Въ молитвата не тръбва да има изключение - тя всъкога тръбва да биде чута.

Сега вие сте дошли до едно място, дъто има опасност отъ спиране въ живота ви. Тази опасност зависи отъ това, че у васъ се явява една духовна гордост. Азъ забълзвамъ вече у учениците нѣщо такова. У тъхъ има една особена идея, нѣкои отъ тъхъ даже искатъ да станатъ учители. На крила посока сте. Да станешъ Учителъ, това не е произведение на единъ животъ. За да станешъ Учителъ се изискватъ редъ процедури. Вие ще видите какъ се става Учителъ. Онзи който ще стане Учителъ, въ небето пръдвиждатъ за това цѣла процедура. И онзи, който ще стане ученикъ, също ще мине прѣз редъ задължения. Вие още не сте разбрали какви сѫ задълженията на ученика и на Учителя.

Азъ казвамъ на единъ ученикъ: слушай, ти нѣма да одумвашъ никого. Той вижда единого и му казва: Учителътъ ми каза да не одумвашъ никого. Но какъ мога да бъда слѣпъ, като виждамъ погрѣшките? За мене е безразлично, че се одумвате. Какво отъ това, че си острите езици? За мене важи, като седите въ училището, да не се одумвате. Ако се одумвате въ времето когато прѣподамъ лекции си, че има прахъ. И тогава, и въ момкѣ, и въ Вашите очи ще има сълзи, кихавици. Питамъ: такова едно положение разумно ли е? - Не е разумно. По нѣкой пътъ, като прѣподавамъ, гледамъ нѣкой отъ учениците седи и си мисли: Учителътъ говори много хубаво, но защо не накара онзи тамъ да си измѣни живота? Седналъ да ме критикува! Казвамъ: ами ти защо не измѣниши живота си? Защо Учителътъ да го накара? Нека той самъ измѣни живота си! За себе си азъ съмъ направилъ много работи, но и всѣко отъ васъ тръбва да направи нѣщо за себе си.

И тъй, сега азъ искамъ ученици образци! Искамъ вече между васъ да се проявятъ образци! Нѣкои могатъ да бждатъ образци, но пазете се отъ духовната гордост! Тя унижава живота. Бждете безпощадни къмъ всѣка една ваша погрѣшка! Не задържайте въ себе си нито една ваша погрѣшка, изнесете я навънъ! Чистете се! Ако искате да ви обичатъ, отъ васъ се иска абсолютна чистота, защото невидимиятъ свѣтъ е много внимателенъ. Ти искашъ да се оженишъ и жена ти да те обича, но тръбва да знаешъ, че инейната любовъ зависи отъ духовния свѣтъ. Имашъ дѣца, но тѣ не те обичатъ. Какво ти струватъ тия дѣца, щомъ не те обичатъ? Искашъ да имашъ слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Слѣдователно, въ всѣко нѣщо тръбва да имаме благоволението на

Бога, та каквото работи и да почнемъ, да имаме Неговото благословение. Съмейниятъ животъ има смисълъ само при любовта. Дъцата иматъ смисълъ само при любовта. Слугата има смисълъ само при любовта. Това трбба да поставиме като основенъ законъ въ живота си, и отъ туй трбба да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаемъ, ако и ние живеемъ като всички хора въ свѣта? Ще кажете: е, то не може, еволюцията въ свѣта е такава. - Не, може, може. Азъ поне зная, има между васъ вече такива, които сѫ назрѣли. Можемъ да направимъ това нѣщо. Искамъ да бѫдете сериозни, но безъ да бѫдатъ лицата ви продълговати. Лицата ви не трбба да бѫдатъ много дълги, трбба да има съразмѣрностъ въ тѣлата ви. Стане ли лицето по-дълго, човѣкъ харчи повече енергия и фалирва. Стане ли лицето по-широко, човѣкъ напрупва толкова много богатство, че гръбнакътъ му може да се строши, и той пакъ фалирва. Тъй че, много дългото лице, и много широкото лице сѫ врѣдни. Лицето трбба да бѫде толкова голямо, колкото е опредѣлено въ Божествения планъ, съотношения има за това.

И тъй, казва Христосъ: "Така и Отецъ мой небесни ще стори съ васъ, ако не простите отъ сърдце всѣку на брата си прѣгрѣшенията му".

Най-първо човѣкъ трбба да си прости своите грѣхове. На себе си ще простишъ! - Туй наричамъ азъ прощане. Ще кажешь: Господи, всичко туй азъ го направихъ, но обѣщавамъ, че всичко ще поправя. Отъ сега нататъкъ азъ ще живѣя тъй, както Богъ изисква отъ мене. Богъ ще живѣе въ мене, и азъ въ Него. Като кажешь тъй, ще ти олекне. Тъй е въ закона на Любовта. Като казвамъ, че ще живѣя въ Бога, разбирамъ, че ще живѣя въ проявленията на Неговата Любовь, въ лжчите на Неговата Мждростъ.

Послѣ, научете се, като говорите, да говорите отрицателно. Оставете Вашите прѣисловия въ разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и послѣ, като станете по-учени, може да турите сѣнките. Най-първо направете контури, а послѣ сѣнките. За сѣнките се изисква майсторъ, който да знае какъ се турятъ. За сега ви трбватъ основните нѣща. Запримѣръ, единъ братъ или една сестра, които иматъ едно хубаво сформировано чело иматъ прѣдимство прѣдъ единъ братъ или една сестра, на които челото не е сформировано. Сега да ви изясня мястъта си, да не се заблуждавате. Онзи, който има пълна каса нали има прѣдимства прѣдъ онзи, на когото касата е празна? Единъ има ниви, и другъ има ниви, но на първия нивите сѫ посѣти, а на другия не сѫ посѣти. Кой отъ двамата има прѣдимство? - Първиятъ. Сега нѣкой казва: мене не ми трбва мястъ, не ми

тръбватъ разсъждения. Не, разсъждавайте или съ ума, или съ сърдцето си, но тръбва да разсъждавате. А сега, нъкоу седяте и споряте за какви ли не работи. Азъ единъ денъ наблюдавамъ гъвъ кучета. Седи една костъ между тъхъ. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата, гледатъ се, хъркатъ едно сръчу друго. Едното казва на другото: знаешъ ли какви зъби имамъ? И другото казва: ами ти знаешъ ли азъ какви зъби имамъ? И гъвътъ се зъбятъ, а костъта седи помежду имъ. Гледамъ по нъкой пътъ, гъвъ сестри, турили новото учение въ сърдата - костъта е то, и едната казва: знаешъ ли какво е новото учение? Другата казва: да, но то тръбва да се приложи. - Е, ти го приложи та да видимъ. Другата казва: ти го приложи! Не, и азъ ще го приложа, и вие, и всички ще го приложимъ. Азъ не искамъ отъ васъ да приложите туй, което азъ прилагамъ. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длъжни да го приложите.

Ние въ школата, имаме доста важни въпроси за разрешение. Запримъръ, не е лесно да се образува едно братство. На небето е лесно да се образува братство, но тукъ, на земята, гъто сте събрани хора съ различни енергии, съ различни характери, хора съ голъмо мнѣние за себе си - голъми величия - това не е лесенъ въпросъ. Ами азъ не виждамъ ли, въ какво положение изпадатъ нъкоу отъ васъ. Запримъръ, нъкой свършилъ университетъ, а прѣдъ него се е изправилъ другъ, който не е свършилъ даже гимназия, и му проповѣдва нъщо. Този свършилиятъ университетъ казва ами азъ толкова будала ли съмъ, и азъ мога да мисля! Не е така. Ти може да си свършилъ университетъ, а другиятъ да не е свършилъ нищо, но въ дадения случай той стои по-високо. Е, моятъ кракъ е счупенъ и дойде онзи, който не е свършилъ никакъвъ университетъ, но има опитността да прави крака, разбира отъ това изкуство, и ми казва: обърни се отъ тукъ, обърни се отъ тамъ, легни на корема, легни на гърба си. И какво ще правя? Ще го слушамъ. Единъ човѣкъ, който има добро сърдце, той има опитностъ въ живота - ще слушамъ, каквото ми каже.

И тъй, днесъ Божиятъ Духъ ще дойде въ ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителътъ съ това? За никого не се отнася. Давамъ ви житно зърно да го посъвете, а вие казвате: азъ ли съмъ опредѣленъ да съя туй житно зърно? Азъ не съмъ готовъ, не умѣя. Нищо отъ това, ти можешъ да дадешъ туй житно зърно другъ нъкой да го посъе, безразлично е. Въ Божественото учение всъки може да изпълни волята Божия. Не струва много, една жена да вземе легена и водата и да поле на мѫжа си. На какво ще уподобите туй поливане съ вода? Туй поливане съ вода е единъ красиѣ обычай у българите.

Метне жената кърпата на рамо, вземе каната съ вода и полива.

Вие сега, като не разбираме законите, изпитвате единъ страхъ и си казвате: да не би азъ да се изгубя въ този пътъ? Не, туй не е учение. Въ Бога има методи да прогресиратъ всички, въпросът е само въ изпълнението. Вие тукъ именно куцате. Ако се спъваме, причината не е въ Бога, ние сме причината. Тези причини може да се отмахнатъ. Ако се съединиме всички въ едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искамъ, тия отъ ученицищъ, които сѫ слаби по нѣкой прѣметъ, да се занимаватъ усилено. Запримѣръ, нѣкой е слaby по математика. Ще му дадемъ специаленъ учителъ по математика. Другъ е слaby по естествените науки. Ще му дадемъ учителъ по този прѣметъ. Нѣкой е слaby въ паметта си - ще работи за засилването и. Всъки си има по една слабостъ, но тази слабостъ може да се прѣодолѣ. Паметта Ви може да се засили, способността Ви къмъ математиката, къмъ история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нѣщо, което искамъ отъ Васъ прѣзъ тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергията си. Имашъ едно възбудено състояние, ще кажешъ: заради Божията Любовъ азъ мога да се въздържамъ. Обърни ума си къмъ Господа и се спри. Това е единъ опитъ. Този опитъ може да се случи въ къщи съ мжжа Ви, или съ жена Ви, може да се случи и съ нѣкой Вашъ приятелъ. Не трббва да бждемъ слаби, да казваме: не искаме да си нарушаваме мира. Кое е поправо въ дадения случай, да се карамъ съ този човѣкъ, или като съзнавамъ, да се въздържа, да изпълни волята Божия. Ще изпълни волята Божия, и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна къмъ него и ще му кажа - братко, много сладко говоришъ. "Ама ти си нехранимайко!" - Е, Отличенъ човѣкъ си ти. "Ама ти се подигравашъ!" - Не, много добъръ човѣкъ си. Ти си поговори, азъ ще те послушамъ. Ти си добъръ човѣкъ, но не си се проявишъ още, криешъ се. Защо да не можемъ да направимъ това нѣщо? - Можемъ да го направимъ. И той като чуе, че е добъръ, почва да се съмнява, казва: така ли? И вѣйствително, той усеща, че е добъръ. Дълбоко въ сърдцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е отъ слабитъ натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичашъ. Всички хора искатъ да бждатъ обичани, но това е най-големото заблуждение. Когато този братъ ме люби, азъ ще се радвамъ, че той е далъ ходъ на Господа да се прояви въ него, и ще му кажа: азъ се радвамъ не затова, че ме любишъ, но затова, че Господъ се проявява въ тебѣ, и днесъ вжпиръ въ тебѣ е така хубаво, както е хубаво горе на небето. Днесъ умътъ и сърдцето

ти работяте, и каквата работа започнешъ, ще даде резултатъ.

Тия отъ васъ, които съж по-силни, ще приложатъ тези методи по единъ начинъ, а тия, които съж по-слаби, ще ги приложатъ по-другъ начинъ, но всички единъ отъ васъ тръбва да направи едно малко усилие. Ще изхвърлите отъ себе си духовната гордостъ! Ще се освободите отъ всекакви неразположения! Азъ зная, всъко неразположение е единъ лошъ признакъ. Защо си неразположенъ? Нѣкой казва: сестрите ми нахвърлиха лоши мисли. Тия сестри дойдатъ при мене, гледамъ ги, иматъ добро разположение. Какъ така могатъ да ти хвърлятъ лоши мисли? Ами че ако тъкожаха да ти нахвърлятъ лоши мисли, тъкожиха и при мене да бѫдатъ такива. Не мога да мисля зло, безъ да се не прояви това зло! Значи твоите предположения съж били заблуждения.

Схванахте ли какво тръбва да бѫде поведението Ви прѣзъ тази година? Поведението Ви прѣзъ тази година тръбва да бѫде такова, каквото е поведението на слънцето. Поведението Ви прѣзъ тази година тръбва да бѫде такова, каквото е поведението на единъ изворъ, каквото е поведението на една плодоносна ябълка. Поведението Ви прѣзъ тази година тръбва да бѫде такова, каквото е поведението на единъ отличенъ конь, който върши работата си. Поведението Ви прѣзъ тази година тръбва да бѫде такова, каквото е поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия.

Да приведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Сънцето подразбира, че Вашата мисъль тръбва да бѫде тъй свѣтла! Изворът означава Вашите чувства. Тъкъм тръбва да бѫдатъ тъй чисти, тъй естествено да изблихватъ, както водата на единъ изворъ. Плодоносната ябълка означава слизане къмъ материалния свѣтъ. Когато градите нѣщо въ материалния свѣтъ, то тръбва да бѫде тъй хубаво, както ябълката го прави. Конът това е Вашето тѣло, което тръбва да бѫде подвижно, годно за работа. Ангелът, това сте вече същинскиятъ Вие, който като духъ има същото положение на ангелъ, който е завършилъ своето развитие и отива да служи на Бога. Съ такива идеали, като у ангела, тръбва да се служи на Бога! Всичко туй може да го направите. Нѣма нищо невъзможно. Ще Ви помогнатъ отъ невидимия свѣтъ, безъ никакво изключение. За всички единого отъ васъ ще изпратятъ по единъ посланикъ. Ще кажете: какъ, при мене? Да, при васъ. При васъ ще дойде единъ посланикъ отъ небето да Ви посъти, и тогава Вие ще бѫдете прѣвътъ, но като си отиде, Вие ще бѫдете посланикъ, на опашката. Всички единъ ще има едно посещение. Най-първо ще Ви посъти Вашиятъ духъ, а посълъ и други духове. Туй посещение ще внесе въ васъ толкова благосътъ, толкова изобилие, каквото никога дуриятъ пожъ не сте получавали. То ще Ви държи топло най-малко за

100 години - на човѣшкъ езикъ ви говоря.

Искамъ, обаче, да сте безъ съмнѣния! Ще бѫдете готови. Ще кажемъ: нѣма какво да се съмнѣваме. Ако вие бѣхте готови, азъ бихъ ви говорилъ за красотата на Божествения свѣтъ, за Неговата Вѣжтрѣшна страна, какъ живѣятъ тамъ сѫществата и т. н. Бихъ ви изнесълъ тѣзи хубави картини отъ този свѣтъ. Но, сега, както и да ви го описвамъ вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при единъ Великъ Учителъ, или при едно Вѣжтрѣшно Вѣдъхновеніе, на което източникътъ е единъ и сѫщъ. Само при единъ изворъ, на който дъното е чисто, може да видите красотата на този изворъ.

И тъй, Истината ще научите отъ Христа. И днесь всички казватъ: нѣма по-великъ Учителъ отъ Христа. Да, така е, но много отъ служителите на църквата, като говорятъ за Христа, не подразбиратъ Него, а себе си. Всъкога когато говоримъ, ние трѣбва да имаме предъ видъ да изнасяме самата Истина, а не своята личностъ.

Сега, сравнявайте и опитвайте методите и принципите, които ви давамъ, за да видите, че всичко това е Божествено и да не правите погрѣшки. Пророкътъ е казалъ за Господа "Опитайте ме, че съмъ благъ!" На Господа гласа никой до сега не е чулъ, той е свещенъ гласъ. Ние казваме, че Господъ ни говори. Да, Господъ ни говори, но между нась и Бога, има толкова напрѣднали души, та като проговори Господъ, гласътъ Му минава прѣзъ всички тия по-висши отъ нась сѫщества и докато дойде до нась, той се измѣнилъ вече. Ние още не знаемъ Божия гласъ. Та, като казваме, че Господъ ни говори, то значи, че Божествениятъ Духъ ни е проговорилъ. Знаете ли прѣзъ колко срѣди е миналъ този Духъ? Какво ви е казалъ Духътъ? - Ще любишъ Господа съ всичкото си сърдце. Ще любишъ ближния си като себе си. Този законъ научили ли сте го? Отъ хиляди години хората все го учатъ, учатъ, но Любовъта още не е дошла, още не е научена. Колко мжчно е човѣкъ да прояви Любовъта при сегашните условия! Не че не е възможно, но други нѣща ви отвлечатъ вниманието. Запримѣръ, онази жена, която иска да бѫде обичана отъ мжжа си, тя се облича хубаво. Но не е въ обличането, всичко е въ нейното сърдце. Дрехите не трѣбва да представляватъ важността на нѣщата. Нѣкой пжть мжжътъ казва: ти трѣбва да разчиташъ на ржцѣтъ ми. Да, ако разчиташъ на Божествените ржцѣ, разбирамъ, но ако разчиташъ на физическите, тѣ още утрѣ могатъ да отслабнатъ. Нѣкой казва: азъ разчитамъ на себе си. Не, какви: Господи, азъ разчитамъ на Тебе, Ти си силниятъ въ мене. А ти казвашъ: азъ съмъ силенъ. Не, това е игра на думи. Вие

мязате на онзи турчинъ, който ходи въ Цариградъ и като се връща, ходжата го пита: е, какво има въ Цариградъ? - Ръшили сж да те направяте шахюлислямъ. Сръща го другъ пжть и пакъ го пита: какво има въ Цариградъ? - Ще те направяте шахюлислямъ. Е, добре ми е на ухото, като ми говоришъ така. Изобщо, у всинца ви има обичай, приятно ви е да чуете нѣщо хубаво за себе си. Казва нѣкой: ти си много добъръ човѣкъ. Я, пакъ кажи какво мнѣние имашъ за мене! Не, шахюлислямъ ти не можешъ да бждешъ, но ако си единъ скроменъ работникъ въ Царството Божие, това е велико нѣщо! Най-скромниятъ работникъ да си въ Царството Божие струва 10 пжти, 100 пжти, 100,000 пжти повече, отколкото да си царь въ царството на земята. Азъ прѣпочитамъ първото положение прѣдъ второто. Тъй щото, положението, което вие заемате, като скромни работници, е най-хубавото - извѣстенъ на небето, неизвѣстенъ на земята. Тамъ горѣ има ангели, които те знаятъ, Господъ те знае, всички треперятъ за тебе. Душата ти ходи навсѣкѫде, радостна, свободна. Смисълъ има въ това! Да се прояви Божията Любовъ въ свѣта - въ туй е смисълътъ на живота. Казвашъ: какво ще излѣзе отъ мене? - Единъ скроменъ Божий работникъ, на когото ангелите обръщатъ внимание. Тѣзи ангели обръщатъ внимание на всѣки единого отъ васъ. Щомъ ти обръщатъ внимание, ти ще кажешъ: азъ ще бжда единъ скроменъ работникъ, но ще работя. Работете всички съ радостъ и веселие!

Сега, въ свѣта ще се сблъскаме съ редъ заблуждения. Напримеръ въ Америка има хора, които почватъ да вѣрватъ, че апостолъ Петъръ се прѣродилъ, че пророкъ Илия се прѣродилъ. Е, хубаво, въ Америка апостолъ Петъръ се прѣродилъ, въ Франция се прѣродилъ, въ България се прѣродилъ, на около 20 мѣста се прѣродилъ. Питамъ: кой е сжинскиятъ апостолъ Петъръ? Нѣкой пѣкъ искашъ да бждатъ апостолъ Павелъ. Щомъ искашъ да бждете апостолъ Петъръ и апостолъ, Павелъ, слѣдете тѣхния примѣръ! Тѣ бѣха едни скромни работници, и вие бждете едни скромни работници, и мѣстото ви ще бжде завидно. Ние сега мислимъ само за човѣшкото, като считаме, че ще имаме по-голяма привилегия. По-голяма привилегия има онзи, който проявява Божията Любовъ по-интенсивно. Любовта повдига хората. Това трѣбва да знаете като законъ. Имашъ ли любовъ, ти си работникъ. Нѣмашъ ли любовъ, ти не можешъ да бждешъ туй, което искашъ. За въ бждеще ще сте скромни работници - нищо повече!

И тѣй, помнете сега мисълта ми: поведението ви тази година ще бжде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като се срѣщнатъ двама братя или двѣ сестри, които се

карамъ, ще имъ кажете тъй: поведението ви тръбва да биде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Ето една хубава философия, нѣжна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какво тръбва да и кажете? - Твоето поведение тръбва да биде като поведението на единъ ангелъ, който изпълнява волята Божия. Като срещнете онзи ангелъ, който разперилъ онѣзи ми ти 6 милиона крила и ги турилъ въ дѣйствие, че навсѣкѫде се разхожда, заете ли колко е красиво това? Като придобиете поведението на единъ ангелъ, и у васъ израсне новото, вие ще се новородите и ще кажете: родениятъ отъ Бога грѣхъ не тръбва да прави.

И тъй, щомъ станешъ сутринъ, ще си кажешъ; азъ тръбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Малко се разтревожишъ ще кажешъ; азъ тръбва да имамъ поведението на единъ ангелъ. Ще си казвате тѣзи думи всѣки денъ: като спите, и като ядете, и като работите. Ще си казвате: моята мисълъ тръбва да биде като поведението на сънцето, моите чувства тръбва да бждатъ като поведението на единъ изворъ. Ако изпълнявате това правило, за всичца ви имамъ пригответо нѣщо много хубаво. Ще ви дамъ единъ специаленъ подаръкъ. Нѣма да се мине много време, и всѣки ще си получи този специаленъ подаръкъ.

И тъй сега ще започнете новата работа!

Тази година Господъ ще ни помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви, и гледайте да го използвате. Но да нѣма колебания! Господъ е рѣшилъ да ни благослови, и ще ни благослови, и благословението ни никой не може да отнеме. Затуй всички ще работимъ, въ всички направления. Всички ще туримъ нѣщо въ дѣйствие, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва
Отче нашъ

Бесѣда, държана на
31 августъ, 1924 г. - 6.30 ч. с.

Съзнателниятъ животъ като забава.

Тази вечеръ ви повикахъ на една забава, тъй я наричамъ азъ.

Животътъ има своите сериозни страни само когато е гръденъ. Човѣкъ е сериозенъ когато животътъ му е гръденъ, когато има да дава, когато има несъгласие въ убѣжденията му, когато животътъ въ раздори. Когато хората сѫ праведни, животътъ е наслаждение. Слѣдователно, ние, трѣбва да прѣвърнемъ сериозния животъ въ една забава. Отъ това гледище, всичкиятъ материалъ свѣтъ е една забава за висшитѣ духове. Тѣ по нѣкой пжъ гледатъ, какъ живѣятъ хората на земята, защото туй, което хората правятъ на земята, то е едно забавление за невидимия свѣтъ, то не е толкова сериозно. Отъ наше гледище, отъ гледището на нашия гръденъ животъ, отъ живота на несгодите, ние живѣемъ единъ сериозенъ животъ, но отъ гледището на онѣзи напрѣднали сѫщества, животътъ е една забава. Слѣдователно не всѣкога трѣбва да бѫдете сериозни. Сериозни трѣбва да бѫдете, когато изправяте Вашите пogrѣшки, но щомъ изправите пogrѣшки си, прѣвърнете живота си въ забава! Сериозниятъ животъ азъ уподобявамъ на живота, който човѣкъ прѣкарва нощно връме - седи самъ въ тѣмнина, нѣма съ кого да приказва, размишлява какво да прави. А живота на забавата е сборъ на души, които се събиратъ въ общение и живѣятъ въ Божествената Любовъ, Мждростъ, Истина, Правда и онази Висша доброта. И всички се радватъ, че има забава. Когато настане периода на забавата, Господъ проща грѣховете на всички хора.

Разбира се, азъ употребявамъ думата "забава" вънейниятъ най-чистъ смисълъ. Подъ "забава" не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой шутъ, не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой актьоръ, но подразбирамъ една приятна, музикална забава, на която нѣкой поетъ, музикантъ или художникъ може да изнесе онѣзи хубави пѣсни и картини отъ природата. Ние, съвременитѣ хора, сме свидетели да изнасяме само лошитѣ работи отъ живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото въ хората. Какво нѣщо бихте видѣли въ съвременния човѣкъ, въ всички съвременни животински царства, въ всички растения и камъни, ако бихте знаели какъ да гледате на тѣхъ! Природата има дѣла лица. Едното лице на природата е толкова страшно, че човѣкъ за него трѣбва да бѫде слѣпъ. Ако бихте видѣли това лице, бихте се уплашили. Единъ български свещеникъ ми разправяше, че въ младинитѣ си единъ пжъ сънувалъ съдния сънъ: срѣща го едно голѣмо куче и го наցѣлва, но послѣ го изважда отъ устата си. Събужда се на

сутринята и заболѣва. Цѣли три мѣсeca лежалъ боленъ. Сега, често съ пogrѣшкитѣ, които правимъ въ живота си, даваме поводъ на такива кучета да ни поглѣщатъ, и като излѣземъ отъ устата имъ, три мѣсeca болѣуваме и казваме: животътъ нѣма смисълъ. Това е само привидно така. Това безмислие не е отъ Бога. Ние сами правимъ живота си неприятенъ, безмисленъ.

И тѣй, едното лице на природата е много неприятно, много страшно, а другото и лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. Въ природата има живи работници, които изработватъ едно живо лице за човѣшката душа. Тѣ го ваятъ сега, та като влѣзе човѣкътъ въ новата фаза на своето развитие, въ новата форма, която никой не познава, да бѫде готово. Това сж най-красивитѣ тѣла, които човѣкъ може да си прѣстави. Щѣ видимъ, че у животните, космитѣ сж едно срѣдство за забулване на онѣзи художници, които сж работили въ тѣхъ сегашното човѣшко лице. У сегашния човѣкъ тия висши художници сж сж до брѣ маскирани и работятъ новото лице. Така постъпва всѣки художникъ. Рисува той своята картина и я забулва съ платно. Докато не я свѣрши, той не видига платното. Нѣкой пжъ се видигне за малко врѣме завѣсата отъ нашето лице, открие се туй умно лице и казвате: е, какво ангелско лице! Открие се за малко, и бързо пакъ се закрие. Затуй по нѣкой пжъ се виждате толкова красиви! Тогава казвате азъ не съмъ знайль, че съмъ толкова красивъ! Това не е една иллюзия, това е една действителна картина, къмъ която постоянно ни подканватъ. Подканватъ ни къмъ тази велика забава, която Богъ приготвлява. Понеже тѣзи велики художници постоянно работятъ у настъ, то отъ наша страна се изисква поне да имъ съдѣствуваме, да не развалиме тѣхното изкуство. Ако не можемъ да имъ направимъ друго, то поне да не разхвѣрляме боите, четките имъ, да не цапаме платното имъ, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за настъ се приготвлява нѣщо велико. И като се видигне единъ денъ туй платно и се открие картинатата, ще видите, че се е работило нѣщо велико, нѣщо живо, което осмисля живота.

Много често азъ Ви забавлявамъ съ извѣстни символи, показвамъ Ви извѣстни грѣшки, и вие казвате? Е, все пogrѣшки, пogrѣшки, все за тѣхъ чуваме! Кой е кривъ за това? Когато дойде въ гимназията единъ учителъ да преподава български езикъ и почне да шари тетрадките Ви, той кривъ ли е? Има извѣстни правила, извѣстни закони въ български езикъ, които му диктуватъ: ще спазвашъ тия правила, и всѣка буква ще бѫде на мястото си. Нѣкой ученикъ по нѣкога не спазва тѣзи правила, тури една буква въместо друга. Какво ще прави учителятъ? - Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тем-

радката. Този ученикъ не е доволенъ, че учителът му нашарилъ толкова много тетрагдака. Туй не е добро за личните чувства на ученика. Нѣкой другаръ му казва: гай да видимъ тетрагдаката ти! - Нѣма защо. И набѣрзо я затваря.

Та, нѣкои отъ васъ сѫ нашарени тетрагдаки. Нѣма нищо, професорътъ ви учи, и трѣбва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: слушай, ще пишешъ споредъ правилата. Тукъ се пише ъ, тукъ се пише ь, а тукъ се пише ъ. Ако учишъ английски, съвсемъ други правила ще знаешъ; ако учишъ еврейски езикъ, тамъ отъ дѣсно на лѣво ще пишешъ; като дойдешъ до китайски езикъ, тамъ пѣкъ нито отъ лѣво къмъ дѣсно, нито отъ дѣсно къмъ лѣво, ами отгорѣ надолу ще пишешъ. Всѣки езикъ има свой начинъ на писане. То е забавление. Най-голѣмото забавление иматъ китайците, тѣ иматъ 40,000 знаци за писане. Ако нѣкой китаецъ научи тия 40,000 знаци въ китайската азбука, той минава за учень човѣкъ. Слѣдователно, въ природата велики сѫщества сѫ създали своя азбука, която ние трѣбва да изучаваме. Запримѣръ, вземете слѣдуващи символъ. Ако отидете сутринъ на изгрѣвъ слънце, най-първо ще забѣлѣжите една малка свѣтлинка, която постепенно се усилва, усилва, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе, туй хубавото нѣщо изчезва, картинаата се измѣня. Питамъ: какво иска да ни каже природата съ пукването на зората до изгрѣването на слънцето? Какво иска да ни каже отъ изгрѣването на слънцето до залѣзването? Въ тия моменти на природата има два символа. Въ първия моментъ, отъ пукването на зората до изгрѣването на слънцето, природата ни учи върху двата велики закона на Мѫдростта и Истината. Този моментъ отнима два часа. Въ него промѣниятъ сѫ рѣзи. Слѣдъ като изгрѣе слънцето, обаче, природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. Въ този моментъ нѣма толкова рѣзки промѣни въ картинатѣ, но има промѣни въ температурата. Най-напрѣдъ не е толкова топло, но послѣ става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и въ живота същото нѣщо. Човѣкъ въ утробата на майка си, въ утробата на природата двата часа учи Мѫдростта и Истината, а останалото врѣме отъ деня учи Любовта. Тий че по-голѣматата част отъ нашия животъ е употребенъ за изучаване на топлината и промѣните, които ставатъ съ нея.

И тий, когато вашиятъ животъ е на изгрѣвъ, ще вземете първиятъ символъ. Като отивате всѣка сутринъ на изгрѣвъ, ще имате въ ума си картинаата, идеята за изгрѣващото слънце. И когато погледна пукването на зората азъ ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни съ онѣзи принципи на Мѫдрост и Истина, а слѣдъ като изгрѣе

слънцето, ще кажа: настана часът на Божествената Любов! И тогава ще ден ще тръбва да изучавамъ промъните, които ставатъ въ Любовта. Това е хубавото въ природата!

Нѣкой пжть твоята любов се усилва повече, а нѣкой пжть отслабва, и ти казвашъ: любовта се усилва и отслабва. Не, ти още не любишъ. Ние само се учимъ на изкуството да любимъ. За сега само Богъ люби. Казва се въ Писанието: "Богъ е любовъ." Значи намъ не сжали още това изкуство да любимъ. Слѣдователно, когато дойдемъ въ Бога, тогава ще знаемъ каква нѣщо е Любовъ! Когато Богъ ни учи на туй изкуство, всички ангели слѣдятъ съ Любопитство, съ страхопочитание, какво върши Той съ тия малки сѫщества. Тѣ се чудятъ като виждатъ, че Богъ слиза отъ трона си, за да ги учи на Любовъ. Само Богъ знае изкуството на Любовта, и само той може да ни го прѣдаде, но за да възприемемъ туй изкуство тръбва да бждемъ готови. Въ какво сеу готовността? Ами че малко нѣщо ли е този Великиятъ Богъ на Любовта да обърне погледа си къмъ тебе, и ти да можешъ да го възприемешъ? Ако Вашето сърдце може да трепне отъ погледа на единъ Вашъ приятѣль когото общате, то не тръбва ли сърцето ви да трепне отъ погледа на Този, който ви е далъ живота и всички блага въ него? А туй, че имате страдания, това сж само промъни на хоризонта ви. Когато изгрѣе слънцето, колкото и да е ясно на хоризонта, все ставатъ промъни? Дойде прахъ, заоблачава се, явяватъ се дъждъ, снѣгъ, бури, и посль отново изгрѣва слънцето. Тѣзи промъни ставатъ постоянно въ природата, но сѫщиятъ законъ си въ живота.

Слѣдователно, отъ това глешище, животът е забавление, но за кой? - За праведните. Азъ говоря за тѣхъ, не говоря за грѣшниците. Тѣхъ ги нѣма тукъ. Ние изпратихме всички грѣшници на хаджилъкъ. Да дохме имъ по единъ билетъ и имъ казахме: хайде сега на пжть! Тази вѣчер нѣма да смущавате учениците, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни, не можемъ да се разправяме, не можемъ да се разбираме съ васъ. Тогава защо не благодарите на Бога за тази забава, за всички промъни, които ставатъ въ живота ви? Какво лошо има въ това, че вашиятъ хоризонътъ се е заоблачи, че има прахъ, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбиратъ и цѣнятъ тия промени много повече отъ насъ! Като се заоблачи, тѣ се отварятъ шушнатъ си, радватъ се. Вие разумните дѣца, избѣгвате отъ това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили Великия, красивия езикъ на Бога. Ние, съвременните хора, така сме изопачили своя умъ, че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само въ онѣзи нѣща, които въ сѫщностъ, нѣматъ красота. Дойде, запримѣръ, нѣкой при мене, иска да го обичамъ. За да го обичамъ,

за да се прояви любовът ми къмъ него, тръбва да намърся онова красивото външно. Не мога да го обичамъ заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаемъ. Не, принципът или онова начало, което сближава хората не е нито тъхниятъ умъ, нито тъхното сърдце, нито тъхната воля, а е тъхната душа. Това е хубавото, това е красивото външното и природата и външната, понеже всички единът човекъ, всичка една душа е една необходимост за тебе външното проявление. Какъвът е законътъ? - Ако всички души не се събератъ на едно място, нито една душа не може да се прояви. Значи, ако животътъ е забавление, за всички тръбва да е забавление. Ако е радостъ, за всички тръбва да е радостъ.

Сега, отъ туй гледище, когато небето се забавлява, забавлява се и азътъ. И външното има музика, развлечения, не мислете, че е толкова страшно. Тамъ има страшни нѣща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? - Когато горѣт има забавления, и външното има забавления. Когато горѣт работите сериозно, и външното работите сериозно. Едните работите по единът начинъ, другите работите по другът начинъ. Заприимѣръ, една сестра художница ми разправяше слѣдния случай. Нарисувала единът денъ една картина, погледнала я, доволна била отъ нея. По едно време отишла да си гледа работата изъ къщи, и външното момента, нейната малка дъщеря взима четката и боите, и както наблюдава другът пжът майка си, взима да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питамъ: направила ли е нѣщо лошо дъщерята? Не, тя прѣподава на майка си слѣдния урокъ: мамо, ти слѣдъ като нарисувашъ хубавата картина, ще я дигнешъ по-високо, за да не можа да я достигна. Щомъ не си я дигнала по-високо, и азъ ще рисувамъ, и азъ ще покажа своето изкуство. И Господъ е направилъ така. Той е дигналъ хубавите нѣща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: е, да съмъ тамъ сега! Когато не ни се даватъ нѣкои нѣща то не е защото неискатъ да ни ги даватъ, но други актьори играятъ на сцената, други се забавляватъ, нашиятъ редъ още не е дошълъ. Докато дойде нашиятъ редъ, ние тръбва да седимъ като публика и да гледаме.

По нѣкой пжът вие казвате: защо хората страдатъ толкова много? Какво нѣщо е страданието? - Страданието е едно отъ най-приятните чувствувания. Когато човекъ страда, извадът му най-хубавите мисли. Може да кажемъ, че страданието създава у хората най-хубавите идеи, най-приятните импулси, най-приятните стремежи. И ако ви попитатъ, искате ли страдания, ще кажете: а, да не ни дава Господъ страдания! Ами какво да ви даде? Че страданието е най-великото благо за човека! Страданието всъщност изразява забавата. Ами, че когато правите едно угощение тукъ на земята,

създавате си едно забавление, но и Вашите кокошки също иматъ забавление. Вие ги изваждате отъ курника и имъ казвате: Виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живели толкова дълго въ него, но ние ще ви извадимъ отъ тукъ и ще ви приемемъ на гости въ нашите къщи, ще ви покажемъ какъ се забавлявате. Кокошките започватъ да кръкнатъ, да кукуригатъ, да кумкуякатъ. Вие ги скотвяте на едно хубаво ядене, започвате да имъ пътете, а тъмъ чакатъ. Питамъ: когато душата на една кокошка или на единъ пътешественикъ излезе, какво мислятъ тъмъ? Тъмъ влизатъ въ забавлението, т. е. тъмъ влизатъ въ връзка съ човешките души. Тази кокошка нищо не е изгубила. За една кокошка е привилегия да я изяде единъ човекъ. Азъ не казвамъ, че човекъ я изядва, но той я приема на гости, макаръ че тя минава презъ огънъ. По същия начинъ и вие ще минете презъ огънъ, щомъ искате да влезете въ духовния святъ. И като ви извадяте отъ вашия курникъ пакъ ще има кумкуякане.

Павелъ, като разбралъ този великиятъ законъ на живота, казва: "Где ти е сега, смъртне живото?" Защото, когато Божествената Любовъ слъзе, за да даде животъ, смъртта, всички нещастия, страдания, се погълнатъ. Единъ денъ всички тия ваши страдания, които сте минали, ще бждатъ перли, украсения върху Вашите грехи и ще кажете: много се радвате, че минахме презъ този пътъ и научихме такива църковни уроци. И действително, забавата е необходима. Едно нѣщо е необходимо въ забавата: ти тръбва да забравишъ себе си, да забравишъ животинското, нисшето азъ. Запримъръ, като седна нѣкъде, азъ не тръбва да мисля, че вие ме наблюдавате, а тръбва да бъда съвършено тихъ и спокойенъ и да си мисля съвсемъ друго нѣщо. Така да е и съ всички единъ отъ васъ: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е въ редъ и порядъкъ. Туй е едно отъ качествата на забавата. Щомъ има наблюдение, знаете ли на какво мяза това? - То е, като че си въ нѣкой затворъ. Дойде стражарътъ и ти прѣглежда всичко. Той гледа дали букашъ сж на място, бърка въ джобовете ти, търси това-онова и т. н. Послѣ, дойде другъ нѣкой, прѣгледа ти грѣхите, яката. Казвамъ: това е въ затвора, но ти въ забавлението ще бждешъ естественъ. Въ всичка забава човекъ е красивъ. Самъ по себе си твой ще си тури онова облъкло, въ което твой импонира на другите. И тогава като погледнемъ този човекъ, въ цѣлото му лице ще видимъ онова другото лице, въ което Богъ се проявява. И тогава тръбва да бждемъ като дѣцата, съвършено естествени и свободни, да забравимъ неволи, страдания. Всички ще имаме свободенъ билетъ да отидемъ до слънцето и ще бждемъ радостни. Нѣкога ще кажатъ: тези дѣца сж нетрѣзви. Питамъ: кое е

тръзвеното положение? (Учителът прави сериозни, строги изражения на лицето си). Питамъ: тази сериозност какво означава? Каква идя се крие задържането? (Учителът прави по-весело изражение на лицето си). Задържането идя сега какво се крие? Отъ тия двете пози коя е по-хубава? - Ако искаш да сплашиш нѣкой прѣстѫпникъ, ще заемешъ първата поза, ако пъкъ искаш да развеселишъ приятеля си, ще заемешъ втората поза. Казвамъ: всички войници, всички стражари сѫ все сериозни, дигнатъ пушката, вървятъ. Защо? - Има опасностъ. Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че въ всѣко едно свое движение човѣкъ тръбва да издава онова великото, приятното въ живота. Той тръбва да бѫде като единъ изворъ. Прѣставете си, че единъ изворъ мисли като мене. Кое е най- приятното за извора? - Като извира този изворъ тръбва да има кѫде да протича. Това е най- приятното за извора. Слѣдователно, ако ми дадатъ условия въ живота, моите животъ тръбва да има място кѫде да протича, да минава прѣзъ всички растения и да имъ оставя своето благо. Дѣто минавамъ, азъ ще се запознавамъ съ всички цветя, тръби, съ всички растения, мушички, комарчета, ще скакамъ, а тѣ ще приематъ моето радостъ. Това не е ли забавление? Едното ще блъсна, другото ще закача, трети ще напрѣскамъ, съ четвърти ще се посмѣя. Какво по-хубаво отъ това? Всѣки изворъ не прави ли тѣй? Ами прѣставете си, че тази вода не дига шумъ, тече тихо и спокойно, и видишъ, не мине много врѣме, отгорѣ се покрие съ жабуня развие се неприятна миризма, това хубаво ли е? Питамъ: кое е по-хубаво, този изворъ съ течуща вода, или този ограниченъ басейнъ съ застояла вода? Сега, нашето тѣло въ единия случай може да мяза на единъ течущъ изворъ, а въ другия случай може да мяза на единъ басейнъ съ застояла вода, и ние ставаме кисели, недоволни.

И тѣй, коя е идята въ забавлението? Ще станешъ сутринъ ще кажешъ: Господь е дошълъ, въ закона на забавлението азъ тръбва да науча онзи великъ законъ на смирението. Въ забавлението всички сѫ пъргави, подвижни. Тамъ не се позволява никаква лѣнота. Споредъ който тръбва да схванешъ какво тръбва да направишъ въ дадения моментъ.

Прѣставете си сега, че вие сте въ туй обществото на забавата. Какви щѣхте да бѫдете? Ако ви кажа сега да се смѣете, ще ме питате, защо тръбва да се смѣемъ? Питамъ: ами защо тръбва да бѫдемъ сериозни? Казвамъ: е, животът е сериозенъ. Не, животът е любовъ, а сериозността е нѣщо случайно въжди въ живота. Любовниятъ, осмислениятъ, поетическиятъ животъ е красивиятъ животъ. Това е хубавото. И когато срещнешъ единъ човѣкъ, на когото душата е

отворена, ти не можешъ да го забравишъ никога. Ще кажешъ: отличенъ човѣкъ е този! Този човѣкъ е единъ чистъ изворъ. Каква погрешка можешъ да му намеришъ? Не е ли хубаво да бѫде човѣкъ единъ такъвъ изворъ, та който дойде при него, да се почувствува успокоенъ, да забрави скърбъта си?

Друго едно правило за ученика е слѣдното: на забавление не се позволява да отивашъ съ скъжсани дрѣхи! Ще се измиешъ чисто, ще се облѣчешъ съ най-хубавите си дрѣхи, които имашъ и така ще отидешъ. Като се приближавашъ при този велики изворъ на живота, трѣбва да си прѣмененъ и да се радвашъ на туй велико благо, което твой ми дава. И писанието като прѣдвижда този законъ на забавата, казва: Ще дойде врѣме, когато хората нѣма да се страхуватъ единъ отъ другъ, но всѣки ще седи на забавата подъ своята смоковница.

И туй, на мнозина отъ васъ е потрѣбна забавата. Забавата е законъ на подмладяване. Човѣкъ, който не се забавлява, не може да се подмлади. Запримѣръ, ти седишъ, гледашъ какъ се забавляватъ дѣцата, казвашъ: дѣтински работи! Не, забавляватъ се дѣцата. Даже и Господъ има извѣстни часове, прѣзъ които се забавлява съ хората, и слѣдъ това пакъ се заеме за своята работа. Не можемъ ли и ние по сѫщия законъ да направимъ това нѣщо? - Можемъ. Гледашъ нѣкой твой приятел рисува нѣщо. Ти се поусмихнешъ, кажешъ че е отлично, но вземешъ четката и цапашъ по платното, чакай не се рисува така - коригирашъ го. Ако искашъ да го поправишъ, може, но не го коригирай на платното, а вземи една жива гарга и му кажи: хайде азъ ще я дѣржа, а ти ще рисувашъ. Ще я обрѣщашъ на една, на друга страна, и като я нарисува приятелятъ ти, ще му кажешъ: както виждашъ, и ти рисува, и азъ рисувахъ. Азъ дѣржахъ гаргата, а ти я рисува.

Сега въсъ може да Ви шокира думата гарга. Тя е турска дума. Какво значи на български езикъ думата гарга, врана? Отъ кѫдетъ произлиза тя? - Отъ думата "черна". Значи тази е погрѣшката на враната, че е черна. Защо е черна? - Едно врѣме сестрата на тази врана умрѣла. Тя тѣжела за сестра си и си турила черна дрѣха. Слѣдъ врѣме, когато сестра и възкръсне, и враната ще стане бѣла, ще си тури бѣли дрѣхи. Туй щото, ако човѣкъ се почерни, умрѣлъ е нѣкой; ако е съ бѣли дрѣхи, значи сестра му е възкръснала. Слѣдователно, за душата сѫ потрѣбни вѫтрѣшни промѣни. Сериозността въкоравява живота. Въ сериозния животъ прѣблагадаватъ тѣзи сили, които изчерпватъ соковете, влагатъ отъ живота и затова у човѣка започватъ да се втвърдяватъ нервите, мускулите, костите става по-твърда и въ него се явява единъ вѫтрѣшенъ мързелъ. Въ младия човѣкъ, който слуша Божия гласъ и се забавлява, има едно вѫтрѣшно

разширение и обмъната става правилно. Затова всъки единъ отъ васъ тръбва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовъта. Безъ Любовъ забавление не може да има. Когато направимъ туй забавление, всички се усещаме свободни. Въ забавата всъки тръбва да е доволенъ отъ своето поведение, а не да усъща вътръшно, една натегнатата атмосфера. Едно отъ качествата на забавата е че въ няя винаги има разширение. Ние въ забавата не мислимъ за формата на нѣщата, а оцѣняваме настоящия моментъ. Ние не критикуваме защо Господъ е слѣзълъ, но се радваме на онзи моментъ въ който Господъ е слѣзълъ. Това е Любовъ. Единственото сѫщество, което може да ни даде радостъ, да ни осмисли живота, това е Богъ. И действително, всъки денъ, колкото и да сте заети съ работата все ще дойде извѣстенъ моментъ, сутринъ, на обядъ или вечеръ, когато ще почувстввате много гољма радостъ. Но понеже вашиятъ умъ е заетъ съ толкова велики работи, то тѣзи красиви нѣща, които Богъ ни дава оставатъ незабѣлязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия нѣща сѫминали. Ние се занимаваме съ това, какво ще стане съ Европа, какво ще стане съ джъщерите ни; съ синовете ни, а изгубваме тѣзи красиви моменти, които Богъ ни дава. Туй тѣло, което имаме Богъ е вложилъ всичко най-красиво въ него. Въ туй малкото тѣло виждаме всичките блага на миналото и бѫдещето, а за по-далечното бѫдеще Богъ ще ни даде ново тѣло, въ което ще влѣе туй новото благо. Това тѣло сега се формира. За всъки едного се приготвлява едно ново, красиво тѣло, въ което ще се забавлява.

Та, нужно е вече да напуснемъ онази мрачна философия на живота. Азъ ще Ви приведа единъ примѣръ, ако искате да си служите съ добромъ страна на Евангелието. Той се отнася до единъ човѣкъ, гољъмъ пияница, който цѣли 20 години пилъ, водилъ разпуснатъ животъ. Разпръсналь дѣцата си, уморилъ жена си, изгубилъ всичкото състояние, и останаъ съвсемъ самъ въ най-гољмо отчаяние при което рѣшилъ да се самоубие. Ималъ само единъ левъ въ джоба си и рѣшилъ да купи съ него едно Евангелие. Купилъ си и прочелъ: Богъ е Любовъ! Е, казва си той, всичко раздахъ и изгубихъ за Любовъта. Намѣрихъ най-послѣ този, когото обичахъ и затова мога да направя нѣщо хубаво за Него. Отиша въ кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: дай ми една чаша вино! Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другаръ Вжтрѣ. Слушай, цѣли 20 години черпихъ, но сега ще те науча на единъ новъ законъ - отстранява чашата, не пие. Обръща се къмъ кръчмаря: я дай една чаша най-бистра, чиста вода. Слага чашата предъ себе си. Онзи отвжтрѣ казва: винце. . . - Е, сега моята воля ще бѫде. Азъ намѣрихъ Бога, когото обичахъ, Той ме научи на

това. Отива на другия денъ, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия на кръчмата, и си заржча чаша вино, чаша вода, но водата пие. Най-послѣ казва: а, имамъ Воля! Така и вие, можете да побѣдите единъ свой лошъ навикъ. Какъ не! Ами че то е едно забавление. Ако имате единъ такъвъ навикъ, седнете на кръчмата, вземете чаша съ винце и чаша съ вода. Това е Воля! Казвамъ: добъръ е онзи човѣкъ, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятни условия на живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, то е много естествено. Слѣдователно, макаръ и при неблагоприятни условия, ще кажешъ: Господи, азъ мога да направя нѣщо заради Тебе! И отъ това гледище, тази Любовъ трѣбва да се разшири, да бѫде Любовъ къмъ всички, да блика навсѣкѫде, да бѫдемъ еднакво разположени къмъ всички, безъ пристрастие. И като погледнемъ нѣкого, да му пожелаемъ всичкото добро тъй, както Богъ желае. Да забравимъ всичките му погрѣшки, тъй както Богъ забравя, защото Любовта като дойде никога не вижда погрѣшките. Прѣдъ Божията Любовъ грѣховетѣ и неджзитѣ на хората изчезватъ като прахъ и димъ, и отъ този Божественъ огнь остава само основа чистото, възвишеното и благородното у човѣка.

Сега, дойде нѣкой духъ, внуши ти нѣкоя мисъль, каже ти: отъ тебе човѣкъ не може да стане. Ами че какъ нѣма да стане отъ мене човѣкъ? Азъ вече съмъ станалъ човѣкъ. Тури една запетая слѣдъ частичката не. Кажи така: отъ тебе човѣкъ не, може да стане? Отдѣли противоположното, понеже въ свѣка една отрицателна мисъль има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че отъ тебе човѣкъ не може да стане, той има положителна мисъль, че отъ тебе лошъ човѣкъ може да стане. Щомъ може да стане отъ тебе лошъ човѣкъ, и добъръ човѣкъ може да стане. Употреби дѣятелността си, добъръ човѣкъ да станешъ. Който може да бѫде сериозенъ, може да бѫде веселъ, да се смѣе. Самиятъ животъ на земята, обаче, отъ единия край до другия, е само забавление. За въ бѫдеще това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрешната страна на живота. Ще бѫде смешно, за примѣръ, ако азъ туря на лицето си една страшна маска, и вие се плашите отъ тази маска, а подъ маската се смѣя. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има подъ нея! Или, може да туря на лицето си една много весела маска, а подъ нея да има нѣщо много сериозно. Не е маската, която дава смисъль на нѣщата, а какво се крие задъ маската. Това, което се крие задъ маската, то е човѣшката душа.

И тъй, тази Вечеръ искамъ да ви оставя слѣдната мисъль: най-великото нѣщо въ свѣта е, че Богъ Всѣкога слиза, за да ни прѣдаде

правилото на Любовъта, т. е. не на самата Любовъ, но на промъните на Любовъта. Както измѣрваме съ термометъръ температурата на връмето, така измѣрваме съ термометъръ и температурата на Любовъта. Да изучава човѣкъ температурата на Любовъта, това е отлично нѣщо! Поръ температурата на Любовъта растатъ всички растения. Запитватъ ви слѣдното: има ли растение въ свѣта, което може да расте безъ свѣтлина и безъ топлина? - Нѣма. Има ли изворъ въ свѣта, който да извира и да се втича въ рѣките безъ свѣтлина и топлина? - Нѣма. Ставали ли сѫ въ свѣта бури и гръмотевици безъ свѣтлина и безъ топлина? - Не. За всички тия нѣща сѫ потрѣбни свѣтлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоцѣни камъни, всички диаманти сѫ станали подъ силата на свѣтлината и топлината. Всички животни сѫ станали подъ силата на свѣтлината и топлината. И ние хората - сѫщо. Слѣдователно, по сѫщия този законъ нашите души сѫ се сформирвали подъ влиянието на Божията Любовъ, Божията Мждростъ и Божията Истина. Това сѫ три велики духове, които работятъ за създаването на човѣка. Тѣ наричатъ човѣка възлюбления синъ на Бога. Въ тия велики духове има необикновена хубостъ, красота! Вие ще кажете: ами ангелитѣ какви сѫ? Когато човѣкъ придобие тази хубава, красива форма, душитѣ на хората и ангелитѣ ще се съединятъ и ще образуватъ едно цѣло. Когато се съединятъ душитѣ имъ, Богъ ще вљезе да живѣе въ тѣхъ, и тѣ ще се радватъ на безсмъртие. За това нѣщо ние се приготвляваме. Новото учение носи една Велика задача, а не тази дребнава работа, съ която се занимавате. Прѣдъ настъ седи една Велика задача на безсмъртието, да наслѣдимъ небето, да се срещнемъ съ онѣзи Велики души, за които се приготвляваме, но затова всѣки единъ човѣкъ трѣбва да гage нѣщо отъ себе си и да приеме. Нѣкой пжть казвате: човѣкъ трѣбва да работи за себе си. Да, но като работи за себе си, като се съсрѣдоточава въ себе си, човѣкъ трѣбва да се разширява, да вкллючва въ себе си туй широко себе, и понеже ние живѣемъ въ Бога, и въ настъ да живѣятъ всички. Като вкллючимъ Бога, да вкллючимъ и всички други сѫщества въ настъ. Това значи да обичаме нѣкого, да му желаемъ доброто. Това значи да желаемъ доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичкитѣ мжчнотии, всички неджзи, които имате, за които става въпросъ, че нѣкому обущата сѫ скъсанни, нѣкому шаката, че нѣкой ялъ само хлѣбецъ, всичко туй въ една седмица отгорѣ ще се разрѣши. Когато изгрѣе Божествената Любовъ и дойде тази топлина, ние сме готови да раздѣлимъ своя залъкъ съ онзи, когото обичаме. Щомъ нѣмаме любовъ, скриваме залъка въ джоба си. Дойде ли Любовъта, усмихваме се и казваме: брамко, хайде и гвамата да се

забавляваме. На изкуството да се обичаме самъ Богъ ни учи, и въ този смисъл само дѣцата могатъ да направятъ това. Въ туй отножение искамъ да бѫдете като дѣцата, защото само дѣцата се забавляватъ. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тѣзи бради! Дяволътъ, като завидѣлъ на хората, турилъ имъ бради, за да ги маскира, но и задъ тѣхъ тѣ пакъ се виждатъ. Азъ искамъ да бѫдете въ душитъ си като дѣцата млади, бодри, весели. Забравете вашите тѣжи! Като си лѣгате, кажете: утрѣ, като изгрѣе слънцето, Господъ ще дойде, ще Го посрещна. И като си лѣгашъ, пакъ да бѫдешъ радостенъ, но не само външно, а да усещашъ, че отъ тебѣ излиза топлина и всички да кажатъ за тебѣ: бихъ желалъ този човѣкъ да дойде още единъ пжъ. Всички трѣбва да бѫдете като единъ изворъ, който извира, като единъ цвѣтецъ, отъ който лъха приятенъ миризъ. Такъвъ трѣбва да бѫде нашиятъ животъ. Туй е забавлението, за което говори Христосъ: "И пакъ ще Ви видя, вие ще се зарадвате, и радостта Ви никой нѣма да отнѣме". Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечеръ азъ Ви говоря за много прости нѣща. Нѣма да туряте никаква философия въ тѣхъ. Ама какъ да разбираме? Човѣкъ трѣбва да се усъща весель, радостенъ, готовъ да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не Ви виждатъ вече начумерени, сериозни.

Онѣзи, които Ви прѣчиха, сега ги нѣма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнатъ азъ ще Ви кажа. Тази вечеръ, утрѣ, други денъ, до една седмица нѣма да ги има, не се бойте, за това до една недѣля може да се забавлявате колкото искате. Слѣдъ това тѣ пакъ ще се върнатъ, не може безъ тѣхъ. Ще ги посрѣщнете добре, ще имъ се поумните, и тѣ не могатъ безъ васъ.

Сега става една промѣна въ ума Ви, и силите въ природата гѣстувватъ благоприятно. Затуй въ нашите събрания трѣбва да има рѣзки промѣни, отъ едно състояние въ друго. Ние ще минемъ прѣзъ всичките положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега е първо по рода си. Въ тази забава, се научихме слѣдното нѣщо: всѣка сутринъ Богъ слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всѣкого и казва: "Искамъ да слушате" - и си заминава. Той знае, че ще се тѣркаляме на земята, че ще падаме и ставаме, и най-послѣ ще станемъ гладки като нѣкок бисеръ и ще кажемъ: много хубаво нѣщо сме сега. Нали сте виждали какъ нѣкое камъче се тѣркаля, тѣркаля, докато най-послѣ съвършено се оглади. Всичките неприятни нѣща ще изчезнатъ и ще остане основа хубавото, красицото отъ живота.

Онзи денъ Ви казахъ, че най-важното нѣщо за човѣка е да люби, а не бѫде любимъ. За ученика сѫщо най-важното нѣщо е това.

Любовъта може да дойде чрѣзъ туй отваряне на душата.

Сега, като отворим Евангелието, въ Него има дадени много правила, но простата човѣшка душа трѣбва да бѫде свободна, трѣбва да имаме моралъ, туй което ще даде възможностъ да се прояви Любовъта. Както живѣятъ невидимиятъ свѣтъ, тъй ще живѣемъ и ние.

Бесѣда, държана на
1 септември, 7. 30 ч. в., 1924 г.

Царе - слуги на Господа

Размишление.

Въ живота има единъ законъ, споредъ който, когато се говори на хората много, тѣ изгубватъ способността да разбиратъ нѣщата. Така е и въ яденето, така е и въ пиенето на вода, така е и въ четенето на книги. Този законъ всъкога може да го провѣрите. Въ всъко нѣщо началото ни се вижда много хубаво, а краятъ - почти безсмисленъ. Всички вие сте били млади и познавате отношенията къмъ нѣщата въ ранната си, дѣтска възрастъ и отношенията ви къмъ сѫщите нѣща въ по-напредналата ви възрастъ. Вземете малкото дѣти и вижте, съ какво въодушевление посреща празничните дни, съ какво въодушевление посреща сълнцето! Вземете 100-120 годишниятъ старецъ и вижте съ каква индиферентностъ, съ какво безразличие се отнася къмъ всички тия нѣща! Така става и съ нѣкои хора, които тръгватъ въ духовния пътъ. Най-първо тѣ сѫ жежки, въодушевени като дѣцата, но следъ години ставатъ като онзи 100-120 годишенъ старецъ, всичко имъ е безразлично. Започватъ да си клатятъ главата и казватъ: ние го знаемъ това, то бѣше едно врѣме, но се свърши вече. Право ли е всичко това? Не, това не трѣбва да бѫде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. сѫщинскиятъ животъ още не сте опитали. Туй може да ви се вижда противорѣчие, но то е фактъ. Може да сте опитали хиляди положения отъ вашия сегашенъ животъ, но той още не е сѫщинскиятъ. Запримѣръ, една мравя може да е опитала всички възможности и благости на мравешкия животъ, но ако тази мравя застане въ положението на единъ философъ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го познава, тя е въ заблуждение. Тя може би, е опитала всички положения на мравешкия животъ, но цѣлятъ животъ е извѣнъ възможностите на тази мравя. Тя, запримѣръ, не е опитала живота на човѣка, и за него даже нѣма никакво понятие. Нейниятъ животъ има допирни точки съ човѣшкия животъ, а именно, както мравята яде, така и човѣка, но да има повече допирни точки, не зная. Дали тѣ иматъ менджери, вилушки и лъжици - не зная. Дали иматъ градини, лозя, дѣто садятъ яблъкли, круши, грозде - не зная. Дали иматъ разни карфички, чепички и други подобни - не зная.

Сега, по нѣкой пътъ вие си казвате: какъвъ ли е ангелскиятъ свѣтъ, какъ ли живѣятъ ангелитѣ? Дѣйствително, между ангелския и човѣшкия животъ има допирни точки, но такива, каквито между мравешкия и човѣшкия. Туй не трѣбва да ви обезсърдчава, но трѣбва да ви покаже каква широчина и каква улбочина се крие въ истинския

животъ. Туй, което живеете, то е само начало на живота. Нашиятъ животъ, въ сравнение съ живота на мравите е ангелски животъ. Ние, за мравите, и за всички същества подъ насъ, сме богове. Ако попитатъ една мравя нѣщо за хората, тя ще каже: е, да отидете при хората да ги видите, туй е култура! На всички мравки сърдцата тупятъ отъ желание да станатъ като хората. И дѣйствително едно прѣимущество, едно благо е това, мравката да стане човѣкъ.

Сега, да видимъ какви сѫ мыслите и сумите, които хората изказватъ. Нѣма да се спиратъ да обяснявамъ тия нѣща, но казвамъ, че въ живота има извѣстни възможности, които сѫ скрити въ формите на нѣщата. Вземете, запримѣръ, съмките на нѣколко плодни дървета и ги разгледайте. Вземете съмката на една ябълка, костилката на една слива и плода на единъ жължъ, и ги сравнете, да видите какво е отношението между голѣмината имъ, и какво е отношението по голѣмина на всички тия растения, които лежатъ скрити въ тѣхните съмки. Какъ ще опреѣдлите това? За да опреѣдлите голѣмината имъ, вие трѣбва да имате извѣстни познания по законите на тѣхното растене.

Често ние произнасяме думата "любовъ". Тази дума, произнесена отъ разни хора, произвежда различенъ ефектъ, разни дѣйствия. Запримѣръ вземете думата Александъръ. Ако този Александъръ е единъ обикновенъ слуга, или ако този Александъръ е единъ управителъ на нѣкоя областъ, или ако този Александъръ е единъ князъ, или ако най-послѣ този Александъръ е единъ царь, питамъ сега: ако Александъръ слугата еди-кой си издаде заповѣдъ до българската народна банка да изплати на Стоянъ Стойчевъ 100,000 лв., заповѣдъта му ще бѫде ли валидна. Ако Александъръ управителъ издаде сѫщата заповѣдъ, ще бѫде ли валидна. Ако Александъръ князътъ, или Александъръ царътъ издаватъ сѫщата заповѣдъ, чия заповѣдъ, чии думи изобщо ще бѫдатъ най-ефикасни? - Разбира се, че сумите на Александъръ царътъ. Той щомъ каже думата си, и парите сѫ веднага готови. Защо? И единиятъ е Александъръ и другиятъ е Александъръ, и третиятъ е Александъръ. Не, има степени, по които се различаватъ Александъръ слугата, Александъръ управителътъ, Александъръ князътъ и Александъръ царътъ. Тѣзи различия сѫществуватъ и въ природата. Казвате: да, споредъ обществения строй е така. Обществениятъ строй е такъвъ, но и въ природата е така. Я вижте, всичките съмки не се ли различаватъ? И въ тѣхъ има степени. Има вложено нѣщо особено въ съмката на ябълката, че тя слива не става. Има вложено нѣщо особено въ костилката на сливата, че тя жължъ не става. Има вложено нѣщо особено въ жължда, че той букъ не става. Значи,

Всъка съмка си има свои специални възможности. Следователно, когато се произнася една дума, най-първо ние тръбва да измънимъ свое то положение. Ако ти си слуга при гръха, думата любовъ въ твоята уста няма да има никакъвъ смисълъ. Ако ти си управителъ при алчността, думата любовъ въ твоята уста няма да има никакъвъ смисълъ. Ако ти си князъ на умразата, думата любовъ въ твоята уста няма да има никакъвъ смисълъ. Да оставимъ царътъ, защото думата "царь" въ невидимия свѣтъ изключва грѣха, изключва кражбата. Царътъ не може да краде. Слугата може да краде, управителътъ може да краде, князътъ - сѫщо, но царътъ не може да краде, няма възможностъ да краде. Може ли царътъ да краде отъ себе си? Ако имамъ 100 хамбари, ще има ли нужда да прѣнасямъ съдържанието имъ отъ единъ въ другъ? Това само лудитъ могатъ да го правятъ. Човѣкъ себе си не може да краде. Следователно, има едно положение, при което грѣхътъ е изключенъ.

И тъй, споредъ мене, най-хубавото име, което можемъ да носимъ, казва тамъ Писанието, е да бѫдемъ царе. Всички тръбва да станемъ царе! Ще кажешъ: азъ, да стана царь! Да, да, въ тази специална смисълъ, всички тръбва да станемъ царе, за да изключимъ грѣха отъ нашия животъ. Да станешъ царь въ свѣта, да управлявашъ хората, то значи да се напрупашъ съ грѣхове, а да станешъ царь, за да изключишъ грѣха отъ себе си, това тръбва да бѫде единъ отъ най-силните потици на твоята душа. Ще кажешъ: азъ искамъ да стана царь, за да изключи всички грѣхове отъ душата си.

Сега вие искате да бѫдете слуги на Господь, но Господь не иска прости слуги, Той иска слуги, чието да бѫдатъ царе. И най-простиятъ слуга на Господь тръбва да бѫде царь. Ако не станете царе, вие не можете да бѫдете слуги на Господь. Тъй че, ако нѣкой иска да бѫде слуга на Господь, той тръбва да стане царь, и като стане царь, като изключи грѣха отъ себе си, тогава ще заеме най-скромната служба. Нѣкой ще каже: защо да стане царь? - За да станешъ слуга на Господь. А какво означава царътъ? - Изключване на грѣха. Нѣкои хора казватъ: е, грѣхътъ. Какво хубаво е допринесълъ грѣха на хората? Я ми кажете, какво е допринесла лъжата на хората? Какво сѫ допринесли злобата, умразата, завистта, всички тия грѣхове, на хората? Нѣка се намѣри единъ човѣкъ, който да каже, че отъ всички тѣзи пороци е донесено едно благо за хората. Всички тия пороци сѫ внесли само разрушения, страдания, и при всичко това ние още се лъжемъ. Ние мислимъ, че като направимъ туй-онуй, имаме право да се разгнѣвимъ и казваме: тръбва да се разгнѣви човѣкъ, ето и въ Писанието се казва, че Господь се гнѣви. Не, това е игра на думи.

Нѣкой писалъ, че Господь се гнѣви. То е писано по нѣмане какво друго да се пише. Азъ казвамъ, че когато Божията Любовъ стане много интенсивна, Той се гнѣви. Значи когато Господь се разгнѣви, Неговата Любовъ е станала хиляди пѫти по-силна, отколкото обикновеното проявление на Любовъта му, и тогава тя всичко отмахва отъ пѫтя, тя всичко влѣче. И често ние приписваме на Бога сѫщите слабости, каквито и ние имаме. Казваме, че и Той се гнѣви, че и Той прави разлика въ Любовъта си, единого обича повече, другого по-малко. Не е лошо да мислимъ така, но мисълъта, която искамъ да остане у Васъ е, всички да станете царе, за да бѫдете слуги на Господа. Значи, идеалътъ ви трѣбва да бѫде Високъ. Въ такъвъ случай, какво се изразява съ мисълъта на онази египтянка, която искала да се ожени за царския синъ? Тя се домогвала до царския синъ, за да стане царица. Царь или царица, то е все законътъ, който изклочва грѣха.

Сега запримѣръ, Вие казвате, че познавате Господа, нали? Но правили ли сте наблюдение върху себе си, да видите, че ако се разгнѣвите, Вие забравяте Господа? Казвате, че познавате Господа, едно отъ най-великите сѫщества на свѣта, единственото сѫщество на Любовъта, а се гнѣвите. Какъ е възможно това? Прѣдставете си, че туй сѫщество е близо до Васъ, и дойде една Ваша приятелка или единъ Вашъ приятель и ви обиди нѣщо: Вие веднага дигате скандалъ, питатъ: какво показва това? Познавате ли Господа? Прѣдставете си, че вие сте една млада мома, на която дошълъ нейния кандинатъ за да се оженятъ. Тя го очаквала цѣли 10 години, като прѣзъ това време все сѫ си писали писма. Като и дойде нѣкоя приятелка въ това време въ кѫщи и я обиди нѣщо, тя ще се скара ли съ нея? - Не. Даже и да има много поводи да се скара, ще избѣгне това и ще си каже: ние да си наредимъ първо нашата работа, че послѣ ще се караме. Ами вие какво правите сега? Нѣкой пѫть азъ казвамъ нѣкому: трѣбва да тѣрпишъ. - Ами какъ мога да тѣрпя? Тѣрпи ли се това нѣщо? Азъ ще му кажа, ще му дамъ да се разбере! Казвамъ: ами твоятъ възлюбленъ е дошълъ, вѣжтрѣ е той. Въздържай се, защото ти ще изгубишъ единъ отъ велики-тъ случаи въ свѣта! Колко ти струва това, че еди-кой си взелъ 10,000 лв. Туй сѫ фактични нѣща. Онзи, който е взелъ тѣзи пари, той не е взелъ всичко въ себе си, сѫщественото ти не е взель. Като дойде Господь, като отворишъ своите торби, чувалчета, Той ще туря такива подаръци, съ които ще платишъ всичките си дѣлгове и сиромашия нѣма да има вече. Когато Господь дойде между хората, противорѣчи-ята между тѣхъ ще изчезнатъ. Когато дойде Господь на земята ще имате най-хубавата библиотека, най-хубавите дрехи, най-хубавите кѫщи, най-хубавите градини, най-добрите приятели и братя, най-доб-

римът ѝца, бащи и майки. Тогава нѣма да имате никакви лишения. Писанието казва: "Ще отрия сълзите имъ, ще прѣмахна скърбите имъ". Нѣма да има нито плачъ, нито скърби, нито недоразумения.

И тъй, обръщамъ ви внимание върху тия мисли, които ви на веждамъ, да ги имате въ ума си, да мислите върху нѣкои велики въпроси. Нѣкой пжть казвате: е, ние знаемъ какво нѣщо е Любовъта! Вие всички сте влюбени, кажете ми тогава какво нѣщо е Любовъта, колко пжти въ секунда бие сърцето на влюбения. Ще кажете: 72 пжти. Не, сърцето на влюбения бие 35 милиарда пжти въ секундата. Въ Любовъта сърцето трѣбва да бие 35 милиарда пжти въ секундата. Такъвът е законътъ. Щомъ не бие толкова пжти. Любовъта я нѣма. Е, вие усъщали ли сте туй 35 милиарда пжти биене на сърцето. Туй може да биде, може да го издържите. При сегашното си състояние такава опитност може да имате само веднъжъ, дваждъ или три пжти и то само за 5-10 секунди. Сега най-големиятъ светия на земята може да издържи едва 10 секунди туй биене. И тъй степеньта на Любовъта ни се опредѣля по броя на биенето на сърцето. При нашата любовъ, тукъ на земята, сърцето бие най-много 100-150 пжти. Даже като дойде до 150 пжти, всички казватъ отива си човѣкътъ, сърцето не може вече да издържа. И действително този човѣкъ си отива. Дойде ли положение да бие 200 пжти, той умира вече. Казвамъ: биенето на сърцето това сѫ трептения вжтръ въ човѣшката душа. При това състояние вие ще имате такова едно чувство, което може да обгръне цѣлия свѣтъ въ себе си. И тогава всички въпроси падатъ, разрѣшаватъ се. Когато дойде туй биене на сърцето всичко е разрѣшено. Когато се махне туй биене на сърцето, вие ставате пакъ обикновенъ човѣкъ и се чудите, защо бѣхъ, и защо съмъ дошълъ. Много пжти вие сте близо до великата Любовъ, и затова всички се стремите къмъ нея. Ще дойде тази Любовъ! Нѣма ли да биде красиѣтъ свѣта, когато имаме пълна вѣра единъ въ другъ? Какво ще биде тогава?

Вадя отъ джоба си хиляда наполеона, давамъ ви ги, като казвамъ: дайте ги на Драгана! Азъ имамъ въ васъ пълна вѣра, нищо не ме смущава. Давамъ ви паритъ, и вие изпълнявате всичко точно въ точъ. А сега, като дамъ нѣкому хиляда наполеона, едва ли ще отидатъ до мястото си. Нѣкой пжть се явяватъ такива развалени пжтища, че паритъ не могатъ да отидатъ на своето предназначение. И послѣ, ние трѣбва да умѣемъ да предадемъ своите чувства комуто и да е, обаче имаме ли право да ограничаваме другите хора? Божествениятъ законъ казва: "Каквото правишъ, това ще ти правяшъ". Ако любишъ, ще те любятъ - нищо повече!

Та, отъ сега нататъкъ нѣма да бѫдете носители на чужди

мисли, защото сегашните хора съж играчка на извънземни същества. Съ нѣкои отъ васъ духовете си играятъ тѣй, както дѣцата си играятъ съ своите килички. Нѣкой пожътъ дойде нѣкой духъ и Ви надѣхъ да се карате, да изгубите разположението си. На другия денъ, като Ви мине неразположението, вие се чудите на себе си, какъ сте направили туй нѣщо! Не си ти, който си направилъ това нѣщо. Не мислете тѣй! Вие може да играете роля на една гайда. Гайдардията като надуе гайдата, тя стане голѣма, надуе се и засвири, а всички хора играятъ наоколо. Тя ще каже: азъ съмъ всичко! Свѣрши ли гайдардията сви гайдата и тя казва: какво стана съ мене? Гайдата не е нищо друго, освѣнъ кожата на едно животно, което е изгубило живота си. Ако човѣкъ може да стане една гайда и да свири само, и то е хубаво, но смисълътъ на живота не е въ гайдата. Ако една гайда може да видѣновява, то и азъ мога да видѣновя всѣкоиго. Запримѣръ, нѣкой държи нѣкаква бѣседа, а другъ седи тамъ, но не слуша, не се интересува, замисленъ е нѣщо. Защо е замисленъ? - Има да плаща 20,000 лева. Азъ мога да го накарамъ да се заинтересува. Какъ? - Приближавамъ се при него, давамъ му 50,000 лв. Той виднага си отвори очитѣ, заинтересува се. Гайдата се надуе, свири вече, 50,000 лв. сѫ това! Като пошепнешъ на единъ човѣкъ: 50,000 лв.! - Всичко става. Пъкъ и най-жежкиятъ отъ васъ мога да го попаря. Какъ? - Проповѣдникъ си, имашъ да ми давашъ 50,000 лв. Приближавамъ се при тебъ и казвамъ: или 50-ти хиляди лева ще платишъ, или при сѫдебния приставъ ще отидешъ! Казвашъ: какво му стана на този братъ? Ами че тия сѫ сумитѣ, които постоянно развалиятъ нѣщата въ живота! Една дума казана не на място, виднага ни попарва. Колко внимателни трѣбва да бждемъ за своите думи! Трѣбва да бждемъ като царятѣ. Една дума казана отъ единъ царь, виднага се изпълнява. Александъръ слугата, Александъръ управителътъ, Александъръ князътъ, всички иматъ възможности, но най-хубавото положение е това на царя.

Азъ желая прѣзъ тази година всички да станете царе! Понеже искамъ да станете царе, то нарядътъ, който ётъ прѣвиденъ да започнете отъ 21 септември, ще го започнете отъ 14 септември, за да станете царе. Това се отнася до Софиянци. Азъ ще Ви диктувамъ, а вие ще пишете, за да станете царе. Всички ще изпълнявате размislението отъ наряда слѣдъ като изгрѣе слѣнцето. Слѣнцето изгрѣва всѣкога въ 6 часа. Като изгрѣе слѣнцето, всички трѣбва да сте на крака и да четете; като четете, трѣбва да бждете като свѣтолината. Слѣнцето трѣбва да е изгрѣло, и да имате високия идеалъ!

Вашиятъ идеалъ не трѣбва да бжде като идеала на онзи осиромашѣлъ кнѣзъ, примѣръ изъ европейската история, князъ X,

който, като изпаднал въ голъма бъднотия, и се намършил между много кредитори, ръшил нѣкакъ да си поправи положението. Но какъ? - Вълбва се въ същерята на единъ богатъ търговецъ милионеръ, и единъ денъ и опрѣдѣля раневу, като и казва да гойде облѣчена съ най-хубави-тѣ си дрехи, накитена съ най-скжпоцѣннитѣ си огърлици и украшения. На своитѣ кредитори пѣкъ казва: "Вие ще гойдете въ видъ на разбойници, ужъ искате да ме убивате, а азъ ще се помоля на своята възлюблена да плати откупъ за менъ". Идва тя облѣчена, нагиздена при него, радва се на своитѣ украшения, но извѣтъ и крѣдиторите съ маски, улавятъ княза да го убиватъ. Тя, за да избави своя възлюбленъ, дава дрехитѣ си, дава всичкитѣ си украшения и се връща дома си безъ тѣхъ. Питамъ: какъ гледате на този възлюбленъ, осиромашъ князъ? Той минава за нѣкакъвъ си князъ, а тя минава за неговата спасителка. Азъ не искамъ вашата любовъ да бѫде като любовъта на този князъ, нито пѣкъ моето положение, или положението на когото и да е, да бѫде като положението на тази мома, която дава всичко въ жертва. Той трѣбва да и каже: азъ те обикнахъ, но имамъ да давамъ, помогни ми! Не трѣбва да я лжже. Абсолютно никаква лжжа! Той се бои да не урони своя престижъ прѣдъ нея, и този човѣкъ нѣма понятие даже за единъ обикновенъ моралъ, за единъ идеалъ въ душата си. Той е послѣденъ вагабонъ!

Въ математиката има положителни и отрицателни величини. Прѣдъ положителнитѣ величини винаги се туря знака плюсъ, а прѣдъ отрицателнитѣ - минусъ. Въ духовниятъ животъ отрицателна величина е всѣка величина, въ която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричатъ всѣка величина, въ която енергията е изразходвана разумно. Тогава природата опрѣдѣля отрицателната величина съ скърбъта, а положителната величина съ радостта. Радостта е плюсъ, скърбъта е минусъ. Понеже въ духовния свѣтъ врѣме и пространство не сѫществуватъ, то радостта и скърбъта може да се смѣняватъ моментално. Запримѣръ, може да си най-голѣмиятъ грѣшникъ, говоря по човѣшки, оцапанъ съ най-чернитѣ грѣхове, но ако въ твоята мощната душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда любови, веднага всичкитѣ ти грѣхове се заличаватъ. И обратното съврено. Може да си единъ ангелъ, но ако въ душата ти нѣкѫде се зароди най-малкото користолюбиво чувство, моментално може да те смѣкнатъ въжтрѣ въ ага. Тъй щото, дигането и падането е постоянно, и всѣки стои или пада споредъ закона на Любовъта, споредъ своето поведение, което има къмъ Бога. Този законъ е законъ на Божествената Правда. Тамъ Правдата се прилага еднакво. Всѣки пада или става споредъ онова, което мисли, чувствува и дѣй-

ствува. Затуй, всъкога когато имате единъ пликъ прѣдъ васъ, ще гледате дали вашите величини, съ които разполагате, сѫ положителни или отрицателни. Ами, ако азъ бихъ донесъл една полица, волски езикъ ги наричатъ, и ви кажа: моля, бихъ желалъ да имамъ вашето лице, вашето име за споменъ, азъ тъй много ви обичамъ, подпишете се! И вие, безъ да мислите много, вземете перото и се подпишете. Този, който ви много обича, напише на полицата: да се броятъ 200,000 лева! Е, какъ ще докажете, че не сте се подписали на този волски езикъ? Подписали сте се. На волски езици нѣма да се подпишвате, но на чисти книги само и ще пишете тъй: този подпись има сила само за духовния свѣтъ, а не и за материалния. Ako дадете една полица съ такава уговорка, мислите ли, че на земята ще я взематъ прѣдъ видъ? - Нѣма да я взематъ. Тя за тукъ не е валидна.

И тъй, ще носите въ себе си високия идеалъ!

Всички ще станете царе, за да бѫдете слуги на Господа!

Бесѣда, държана на
7 септември, 6.30 ч. с., 1924 г.

Нарядъ, даденъ за 1924 - 1925 г.
за учениците отъ Всемирното Бѣло Братство

Размишления.

Само разумниятъ и добъръ ученикъ напълно изпълнява волята Божия.

I Седмица.

Размишления върху Любовта. - Добрата молитва.

II Седмица.

Размишления върху Мѫдростта. - Отче нашъ.

III Седмица.

Размишления върху истината. - Добрата молитва. Отче нашъ.

IV Седмица.

Размишления върху Правдата и Божия Промисълъ - Триединния Богъ.

V Седмица.

Размишления върху Добродѣтельта и Божията Благостъ - Молитва на Царството.

VI Седмица.

Размишления върху жертвата на Любовъта и Божията Милостъ - Пжтътъ на живота.

VII Седмица.

Размишления върху силата на Духа Божий, Божията Святостъ и Чистота. - Плодоветъ на Духа.

Вѣчниятъ и необятенъ Богъ е Пжтътъ, Истината и Животътъ.

Миръ на всички, които ходятъ въ пжтъ Христовъ!

Богъ е Любовъ и Той е единствената Връзка на живота.

Благословени сѫ всички, които слѣдватъ Неговия пжтъ.

(Нарядътъ е даденъ на 22 августъ, 1924 г.)

ДЖНОВЪ

ТРИТЬ ОСНОВИ
НА ЖИВОТА

БЕСЪДИ

(По стенографски бълъжки)

27 Февруарий 1921 год.

6 Мартъ 1921 год.

16 Януарий 1920 год.

СОФИЯ

Печатница на
Книгоиздателство “СЛОВО”, А. Д-во
1921 год.

I. Любовъта.

“Най- голѣма е любовъта¹”.

“Богъ е любовъ”.

Ще говоря тази сутринъ върху единъ стихъ, който туряме за основа на великата божествена наука въ свѣта, а именно върху стиха: “Богъ е любовъ”.

Ще кажете вие: “Това го знаемъ”! Да, отчасти, но не въ неговата пълнота. Азъ ще ви задамъ една математическа задача, едно математическо съотношение. Ще започнемъ съ неизвѣстнитѣ: $x : y = i : u$ и $w : m = e : a$. Послѣдната пропорция - това сѫ елементитѣ на висшата духовна математика, на живата математика. Иксътъ, това е една величина отъ видимия, отъ реалния, отъ материалния свѣтъ. И този x може да се опреѣди много лесно. Какъ? - Ще работите. Ще ви дамъ друга една задача, а тя е слѣдната: отъ два срѣчу положни града излизатъ двѣ ядра войници, срѣщатъ се и се поздравяватъ. Еднитѣ запитватъ другитѣ: “Колко сте вие на брой?” Вторитѣ отговарятъ: “Ако единъ отъ васъ дойде при насъ, ще станемъ два пъти повече отъ васъ”; а първите имъ казватъ: “Ако единъ отъ васъ дойде при насъ, ще станемъ, колкото сте вие”. Онзи, който знае математическитѣ правила, веднага ще намѣри, на колко е равенъ x и на колко y . А слѣдъ като разрѣшите, на какво е равенъ x , т. е. видимиятъ, материалниятъ свѣтъ, тогава ще минете къмъ духовния свѣтъ - $x : y = i : u$. Това сѫ отвѣтъ на истини.

“Богъ е любовъ”. Азъ вземамъ любовъта като принципъ. Вънъ отъ любовъта ние не познаваме Бога, той е само въ любовъта. Понеже любовъта е достojна за всички сѫщества, нѣма органическо сѫщество, нѣма жива материя въ свѣта, която по единъ или другъ начинъ да не е тѣсно свързана съ любовъта и да не се влияе отъ нея. Слѣдователно, ние познаваме Бога въ любовъта, и този Богъ на любовъта не е вънъ, не е само въ Вселената, а е и Вжтре въ насъ. Въ Писанието една отъ заповѣдитѣ казва: “Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила”. Разбирайте смисъла на тази заповѣдь.

Ще разгледамъ любовъта отъ четири гледища: като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ. Любовъта като стремежъ дѣйствува въ сърдцето, като чувство - въ душата, като сила - въ ума и като принципъ - въ духа, а това е цѣлиятъ цикълъ на човѣшкото развитие отначало докрай. Като се съединява началото

¹ I Послание къ Коринтянамъ 13:13

и краята на едно място, образува се едно ново начало; това ново начало, като се събере съ своя край, ще образува друго ново начало, следователно, това е единът въчень процесът въ божествения свѣтъ, безъ край и безъ начало. Любовъта като стремежъ има свое начало. Напримеръ, нѣкоя мома си стои спокойно въ кѣщи, нищо не я тревожи, но единъ денъ тя срѣща нѣкой младъ момъкъ, веднага въ нея се явява стремежъ, започва да става неспокойна. Сѫщо това става и съ момъка. Значи, настѫпва началото на тѣхното беспокойствие. Азъ казвамъ: "Извъ началото на тѣхната любовь на стремежъ". Какъвъ е краятъ? - Оженятъ се, народятъ имъ се дѣца. Това свѣршъ ли е на живота? - Не е. Сега настѫпва второто проявление на любовъта, проявленето и като чувство, и тя въиствува на душата. Това е по-висока степень на развитие. Чувството се проявява между приятели и братя. Слѣдователно, всѣки, който има приятель, братъ, трѣбва да е миналъ прѣзъ първия огнь на любовъта. Докато не стане това, не може да изпиташъ второто проявление. Братството е основано на любовъта като чувство, чието проявление е въ душата. Чрезъ чувството става поляризирането.

Стремежътъ - това сѫ коренитъ въ физическия свѣтъ, а чувство - това сѫ клонищата. Стремежътъ върви къмъ центъра на земята, а чувството - къмъ Бога.

Любовъта като сила се проявява само въ светиите, въ Христа, въ хора, които сѫ готови да защищаватъ една божествена кауза. Не може да имашъ любовъта, ако въ тебе нѣма умъ. Ето защо, всички онѣзи, които сѫ възприели истината и искатъ да защищаватъ любовъта, иматъ силата на Христа, силата на светиите и запечатватъ любовъта съ жертвби.

Любовъта като принципъ встѫпва едвамъ сега въ свѣта. Тя обрѣща всичко. До любовъта като сила има и умраза, и привличане, и отблъсване, и гладене, и урашене.

Въ любовъта като принципъ нѣма никакви противорѣчия. Тя примирява всички противорѣчия въ свѣта, за нея нѣма зло, а всичко е добро, възвишено. Всѣки отъ васъ, който иска да разбере смисъла на живота, не трѣбва да бѣга отъ него, а трѣбва да прѣмине прѣзъ всичките му стадии, а именно прѣзъ коренитъ, прѣзъ клонитъ, прѣзъ цвѣта, който е силата на любовъта, и да опита плода му, който е принципътъ на любовъта. Като минешъ послѣдователно прѣзъ коренитъ, клонищата и цвѣта на любовъта, ще дойдешъ най-послѣ въ принципа - до плода на любовъта, и той ще ти даде смисъла. И тамъ е безсмѣртието - свѣтъ, въ който нѣма смѣрть, а има възкресение. За тази любовь се казва въ Писанието, че тя е Връзката на съвършен-

ството.

И тъй, вие не може да разберете любовта, докато не разберете своето сърдце, докато не разберете елементите и силите, които се крият във него. Вие не може да разберете любовта, докато не разберете чувствата, елементите и способностите на вашия умъ. Вие не може да разберете любовта, докато не разберете стремежите и силите на вашия духът. Изучаването на любовта е една велика наука, със която новото небе и новата земя ще се занимават. Любовта е първият велики принцип на Бога, чрез който Той се проявява.

Азъ не искамъ да ви говоря по този въпросъ само на теория, но ще ви докажа, че любовта има съотношение къмъ сърцето като стремежъ, къмъ душата като чувство, къмъ ума като сила и къмъ духа като принципъ. Следователно, всеки отъ васъ може да знае, каква е неговата любовъ. Какъ? - По биенето, по пулсирането на Вашето сърдце. Пулсътъ на сърцето - това е такътътъ на любовта. Кръвообращението е също във връзка съ любовта. Въ деня, когато човекъ пръстане да лоби, и сърцето пръстава да тупа. Когато нѣкои мразятъ, това е негативната страна на любовта. Тогава се явява сърдце-бие. Сърцето понѣкога бие повече, а понѣкога по-малко. Хората наричатъ това състояние "сърдце-бие", а азъ казвамъ, че законътъ на любовта въ такива хора не действува правилно. Какъ ще се поправимъ? - Възмите въ Вашето сърдце, въ Вашите чувства, въ силата и въ принципите на любовта, регулирайте ги, и ще изпитате такава радост, каквато само светишиятъ и праведниятъ сѫ изпитвали. Сърдце-биенето ви ще изчезне. Тази наука е необходима за васъ.

Азъ ще бѫда много принципаленъ, и отвлѣченъ, и реаленъ, по въпроса, който разглеждамъ.

Напримеръ, понѣкога почувстввате любовта като стремежъ и си казвате: "Хайде да се цѣлунемъ". Тогава събиратъ се гвама, разватъ се единъ на другъ като гугутки и . . . капъ! - Цѣлуватъ се. А слѣдътъ това казвате: "Охъ, какво направихме"! Азъ не казвамъ, че цѣлувките сѫ лошо нѣщо, но въ всѣка цѣлувка трѣбва да има съдѣржание на любовъ. Всѣка цѣлувка, въ която нѣма любовъ, е прѣстъжение, а всѣко прѣстъжение носи слѣдъ себе си нещастие или за сърцето или за душата. Азъ не съмъ отъ онѣзи, които казватъ, че е грѣшно да се цѣлуватъ хората; може да се цѣлувате, но какъ? - Ще се спрете, ще застанете прѣдъ Бога и ще запитате: "Господи, мога ли да изкажа твоята любовъ?" Ако Господъ ви проговори и каже: "Изкажи любовта ми", тогава може да се цѣлунете. Но, ако отидешъ въ името на Господа, туришъ подписа Му и не гадашъ никаква любовъ, това е

прѣстѣжпление, за което Господъ ще те държи отговоренъ. Това е то кармата, кармичното прѣстѣжпление съ любовта отъ хората, които си играятъ съ лъжливата любовь.

Христоство е изявленіе на тази Велика любовь. Слѣдователно, когато говоря за Христа, считамъ го не като единъ отвлѣченъ принципъ, а като реално въплъщение на любовта. Любовта не е нѣщо отвлѣчено, а е нѣщо реално, тя има форма, съдѣржаніе и смисълъ. Който познава любовта, ще познае и свѣта. Ние познаваме свѣта чрѣзъ любовта. Дѣто има любовь, има и животъ, има движение, въ нея всичко започва да живѣе. А дѣто нѣма любовь, не може да има животъ. И когато е казано, че Богъ е любовь, съ това се опредѣля, че, ако има любовь, ще има проявленіе на Бога. Нѣкой ти казва: "Азъ те обичамъ". Съ какво, съ стремежа ли, съ чувството, съ силата или съ принципа на любовта? Тѣ сѫ различни положенія. Не трѣбва да лъжемъ. Той ще ти отговори: "Обичамъ те съ стремежа на любовта, или съ чувството на любовта или съ силата на любовта". Когато у тебе дойде силата на любовта, въ ума и въ мислите ти ще настане ясность. Имашъ ли любовта на чувствата, ако си тѣженъ, Веднага ще станешъ благъ и радостенъ, ще бѫдешъ готовъ за всички пожертувания. Ако при тебе дойде човѣкъ, у когото има стремежа на любовта, той ще те направи активенъ. Дѣщеря Ви, която до онзи денъ е била кромка като агне, погледнешъ я - гледа къмъ земята, надолу. Тя иска да се прояви и казва: "Азъ искамъ да слѣза въ материята, да научи живота". Казваме: "Не трѣбва да грѣшимъ." - Нищо, мака само ще разберемъ елементите на любовта. Въ стремежа прѣгрѣшенията сѫ неизбѣжни. Ние трѣбва да имаме въ себе си стремежа и силата на любовта. Въ любовта има дѣлъ поляризиранія: като стремежъ и като чувство, които проявления сѫ на физическата свѣтъ, и като сила и като принципъ, които проявления принадлежатъ на божественія свѣтъ. Това сѫ дѣлъ велики проявления на любовта.

Вие сте учили физиология. Кой е правилниятъ пулсъ на сърдцето? Това нѣма да Ви дамъ наготово, правете си свои наблюдения и забѣлѣжете при всички Ваши разположенія, колко пъти сърдцето удря въ минута. Ще започнете съ една Велика наука. Слѣдете, при ритъма на отклонението, между колко удара Варира сърдцето; при единъ отливъ и приливъ на сърдцето, какъвъ жгъль ще се образува. Този жгъль ще бѫде приблизително равенъ на 60° - законътъ на човѣшката еволюция. Когато имате приятно разположеніе на душата, пакъ четете броя на пулсиранията на сърдцето. Например, нѣкоя мома, има стремежъ къмъ нѣкой момъкъ. Нека прѣсмѣтне, колко туптенія прави сърдцето и въ една минута, като го срѣщне. По тупането на

сърдцето си тя ще може да опреѣди, дали той ще устои въ любовта и или ще я излъже, ще опреѣди неговите бѫдещи отношения и т. н. Слѣдъ като се раздѣлятъ момата и момъкъ и отпаднатъ духомъ, нека пакъ прѣсмѣтнатъ броя на туптенията на сърдцето. Като се усъмните въ нѣкого, пакъ изчислявайте, колко туптения прави сърдцето ви. Забѣлѣзвайте си тѣзи числа. Започнете да работите съ висшата математика. Защо, като се срѣщнатъ момъкъ и мома, които иматъ стремежъ единъ къмъ другъ, сърдцето им трепва? - Много естествено, трѣбва да трепне. Ако сърдцето не трепне, нѣма животъ въ него. Майката, когато е брѣменна, нали усъща трепване, заизраване на дѣтето въ утробата и? Тогава тя почва да се раѓва. Трепването показва, че божествениятъ животъ идва, и Господъ пита: "Ти готова ли си да възприемешъ този животъ и да го обработишъ?" По сжия начинъ Господъ пита и момата и момъка. А момата нищо не иска да знае. Тя си мисли за шапки, за рокли, какъ да си нареди кѣщата, а за трепването на сърдцето нищо не мисли. Пъкъ трепването е важно, а другите нѣща сѫ второстепенни. Тази наука, за която ви говоря, е реална, работете съ тѣзи числа.

Дохаждате слѣдъ това въ втората стадия на любовта. Имате приятел, когото обичате съ най-чисти, безкористни чувства. Забѣлѣзвате нѣщо интенсивно въ васъ, слѣдете биенето на сърдцето. Намѣрете тѣзи съотношения. Това ще бѫде у (изгрекътъ) отъ пропорцията. Изчислете, какво е биенето на вашето сърце, когато вашиятъ приятел или братъ е близо до васъ или далечъ отъ васъ. Има една разлика.

Настига третата стадия на любовта, т. е. любовта като сила. Например, четете живота на нѣкой светия, или се срѣщате съ човѣкъ, който е готовъ да се жертвува за нѣкоя идея, за човѣчеството, и затова се отдѣля отъ майка, баща, напушта кѣща, веднага сърдцето ви трепва. Прочетете броя на трепванията на сърдцето и пакъ ще разберете. Като ме слушате да ви говоря това, ще ми възразите: "Е, сега съ такива ли работи ще се занимаваме, има по-важни въпроси отъ тѣзи". - Не, по-важни нѣща нѣма. Ако умѣте да регулирате вашето сърце тѣй, както Богъ отначало го е създадъл, то ще регулира вашия умъ, а умътъ ще ви даде условия на духа да се прояви. Всичко това е свързано едно съ друго. Изпуснете ли най-малкото, ще изпуснете и най-голѣмото. Между малките и голѣмите величини има съотношение. Това, което въ божествения свѣтъ с едница, въ физическия е множеството, а това, което въ физическия свѣтъ е едница, въ божествения свѣтъ е множество. Много естествено е това. Въ божествения свѣтъ, напримѣръ, изтича една много голѣма река като едница, и,

като слиза на физическия свѣтъ, всѣки си отбива една малка вадичка отъ нея и образува една рѣкичка; тѣзи малки рѣкички, като отиватъ къмъ божествения свѣтъ, се събиратъ и образуватъ една голѣма рѣка.

И тъй, всѣка дихармония въ сърцето ви е дихармония въ любовта ви, и то: или въ стремежа, или въ чувствата, или въ силата на вашата любовь. Ако дихармонията е въ стремежа ви, ще търсите причината въ сърцето си; ако дихармонията е въ чувствата ви, ще търсите причината въ душата си; ако дихармонията е въ силата ви, ще търсите причината въ ума си. Слѣдователно, дихармонията на вашето сърце, на вашия животъ, ще търсите въ тѣзи три области - въ сърцето си, въ душата си и въ ума си. Имайте прѣдъ видъ, че любовь безъ умъ не може да се прояви, тя не е за глупавитѣ хора. Глупавитѣ хора никога не сѫ чувствуvalи любовь. Всички сѫщества, които сѫ лишени отъ любовь, сѫ лишени и отъ интелигентностъ, а всѣко сѫщество, което има любовь, е интелигентно. Въ сѫщества, у които нѣма любовь, тя се проявява като механически законъ - движение, растене отвѣнъ навжтрѣ. А у онѣзи, които иматъ любовь, растенето става отвжтрѣ навѣнъ. Слѣдователно, у учени хора, въ които нѣма любовь, които иматъ знания и събиратъ свѣдѣния, цитиратъ отъ различни мѣста, у тѣхъ движението е отвѣнъ. Хора, у които има любовь, растатъ отвжтрѣ навѣнъ, възприематъ тази храна и я обработватъ. Ние, като гледаме на хора съ много знания, но безъ любовь, казваме: "Този човѣкъ нѣма голѣма любовь къмъ братата си". Най-важно отъ всичко е да имаме единъ приятель, когото да общаме. Кой е този приятель? - Той е Христостъ. Срѣщнете нѣкой учителъ, обикновенъ. Кой е този учителъ? - Христостъ. Въ неговия умъ ще намѣрите смисъла на живота. Нѣкая мома има стремежъ къмъ нѣкой момъкъ. Откъде произтича този стремежъ? - Христостъ е въ този стремежъ, и той не лъже никога. Онзи, които не лъже никога, наричамъ Христостъ, а онзи, които лъже и въ стремежитѣ си, и въ чувствата, и въ силата, той е антихристъ. Онзи, у когото стремежътъ въ сърцето е правиленъ, чувствата въ душата правилни и силата въ ума е правилна, той е Христостъ. Въ любовта не се допушта абсолютно никаква лъжа. И онци, които би се опитали да оскверни тази любовь, той носи проклятието, приема кармически нещастие, а съ това се започва и падането отъ любовта.

И тъй, като разрѣшите тѣзи числа, ще намѣрите, на колко е равенъ Х и У. Игрекъ (У) запитва Х: "Колко сте Вие?" Х отговаря: "Ако единъ отъ Васъ дойде при насъ, ние ще бѫдемъ два пѫти колкото Васъ; но, ако единъ отъ насъ дойде при Васъ, ще станемъ толкова, колкото сте и Вие". Значи $X=7$, $U=5$. Това ще бѫде така, ако задачата

се отнася до числото 10; но, ако отъ У къмъ Х отиватъ не единъ, а 10, тогава Х ще бъде равенъ на 70, а У=50. Като разрѣшимъ това първо уравнение, ще пристигнемъ къмъ божественото уравнение, дѣто ще търсите, божественитѣ Х и У на какво сѫ равни. Онѣзи отъ васъ, които не сѫ запознати съ математиката, ще намѣрите нѣкой математикъ да ви запознае съ въображаемитѣ, имагинарнитѣ числа. Ще кажеме: "Е, съ тѣзи ли иксове ще се занимаваме сега"? - Ами че всѣки отъ васъ е единъ голѣмъ икс! Ще ви докажа това нѣщо. Я ми кажете, знаете ли часа, въ който сте дошли, знаете ли, откѫдъ сте дошли и кѫде отивате? - Не знаете, не помните, кога сте родени. За Христа говорите, но не го знаете. Исторически го познавате, но като любовь, като принципъ, не го познавате. Опитали ли сте любовьта като сила, като принципъ? Имали ли сте опитността на светия? Опитали ли сте прѣживѣванията на човѣкъ, който е готовъ да жертвува всичко за приятеля си? Нѣкои отъ васъ иматъ тази опитност. За стремежа на любовьта - тамъ всинца сте герои, признавамъ ви правото. Като се говори за стремежа на любовьта, нея я познаватъ около 500 miliona души; като се гойде до чувствата, тази любовь я познаватъ около единъ милионъ души, а като се гойде до силата на любовьта, едвъ ли ще се намѣрятъ въ свѣта десетъ хиляди души, които да я познаватъ. И тѣй: 500 miliona, единъ милионъ и десетъ хиляди. Отъ тѣзи числа можете да съставите три уравнения.

"Богъ е любовь". Трѣбва да започнемъ правилно съ любовьта. Не търсете Бога въ небето, но тѣй, както дѣтето търси майка си, и както цѣвѣтата - земята. Спуснете корени дълбоко, влѣзте въ материалния свѣтъ. Слѣдъ като слѣзете 5, 10, 15, 20 метра надолу, у васъ ще се яви желание да се поляризирате, и да се качите нагорѣ. Тѣзи гѣ противоположни посоки създаватъ желание за растене нагорѣ и надолу. По този законъ ние примиряваме материалиститѣ съ идеалиститѣ. Тогава въ свѣта идватъ материалиститѣ, или, както ги наричатъ, безбожнитѣ хора, у които има стремежъ. Първите се спушватъ дълбоко въ материията, тѣ никога не сѫ видѣли слѣнцето. Тѣзи хора сѫ коренитѣ, а идеалиститѣ - това сѫ клонетѣ. Но, ако нѣ-маме материалисти, никога не щѣхме да имаме идеалисти. Идеалиститѣ казватъ на материалиститѣ: "Работете долу днесъ, но единъ денъ вие ще се качите горѣ, ще познаете, че има Богъ, а ние ще разберемъ, че има място, дѣто нѣма любовь". Не е все едно да те бодатъ съ игла или да те гладятъ съ ржка. Казватъ: "Еги-кой-си момъкъ цѣлуналъ нѣкоя мома." Кое е по-добре: да я ухапе, да я набие, или да я цѣлуне? Когато цѣлуунешъ нѣкого, то значи: по-добре е да те цѣлуна, отколкото да те ухапа или одраща, както постижпвахъ едно врѣме, когато бѣхъ

вълкъ. Следователно, цѣлувката е едно избавление, да не причиняватъ хората рани. "Едно врѣме съмъ правилъ ужасни прѣстѣплени, а сега ще те цѣлуна, за да видишъ, че нѣмамъ нокти, нѣмамъ зѣби, каквито имахъ тогава". Момата казва: "Колко е хубавъ моятъ възлобленъ!" Защо е хубавъ? - Защото любовта е влѣзла въ тоя вълкъ и го е укротила. Излѣзе ли си любовта отъ сърдцето му, той става пакъ вълкъ. Че то е така, се вижда отъ това, когато я напусне. Започва да говори лошо за нея, търси начинъ да и отплати, иска да я набие, става цѣль звѣръ. А момата купува витриоль, хвърля го въ лицето му, прави го нѣщастенъ прѣзъ цѣлия му животъ. И казвашъ слѣдъ това: "Колко е благороденъ човѣкъ!" - Да, благороденъ е, докато има любовъ въ сърдцето му, а като излѣзе тя отъ него, никакво благородство нѣма, той е цѣль демонъ. Това сѫ хората, лишени отъ любовъ. Нѣма защо да имъ се сърдимъ, тѣ изпитватъ такива страдания и мѫчения, съ каквито ние не сме запознати. Всички грѣшици, прѣстѣпници изпитватъ голѣми мѫчения. Вие още не сте изпитвали любовъ, не я познавате въ всичките и проявления. Вашата любовъ е достигнала дотамъ, да не дращите съ нокти и да не хапете съ зѣбите си. Любовта трѣбва да се прояви у Васъ и като чувство, т. е. не само да не хане и драчи, но и да дава нѣщо отъ себе си. Майката е изпитвала тази любовъ. Тя казва: "Едно врѣме азъ удушвахъ отъ любовъ, но сега, хайде, мама, хайде, ханни си". - И туря рожбата си отъ едната гъ尔да на другата. Какво нѣщо е кърменето? То е цѣла наука. Азъ прѣпоръжвамъ на майките и на бащите да изучватъ кърменето. Наблюдавайте, какъвъ е този законъ на кърменето. Гледайте Вашето дете, дали ще ви ушипе, дали плаче, дали ще ви хане, и отъ това ще познаете, отъ каква еволюция е то.

Сега да се върнемъ къмъ основния законъ: "Богъ е любовъ". Вложете въ себе си мисълта: Богъ е любовъ въ Неговото първично проявление. Нѣма друго проявление на Бога освѣнъ любовта. Разберете ли тия първи принципъ, ще разберете всички послѣдователни принципи; не разберете ли първия принципъ, нищо друго не може да разберете.

Следователно, на всичца ви прѣпоръжвамъ да се върнете къмъ първия принципъ, да разберете Бога като Любовъ. Схванете ли първия принципъ, ще схванете и втория - принципъ на мѫдростта, или на Вѣрата. Любовта е принципъ на сърдцето и душата, а Вѣрата - на ума и на духа. Това е поляризиране. Вѣрата произтича отъ любовта. Тя е втори принципъ; теософите го наричатъ "будхи", еманация на Втория Логосъ, създаване условия за животъ. Само умътъ (интелигентността) може да създава истиински условия за правилния, възрастващия животъ. Само умниятъ, интелигентниятъ човѣкъ може

да се развива правилно. Глупавиятъ не може. Нѣкои ще кажатъ: "Знанието възгордѣва". Не, знание безъ любовъ възгордѣва, а знанието съ любовъ облагородява, знание безъ първия принципъ възгордѣва, т. е. става болѣзнено. Англичаните казватъ: "Гордѣлива плътъ, болѣзнина плътъ", т. е. такава, която не може да се лѣкува. То се отнася за човѣкъ, който много знае, но у когото нѣма любовъ.

И тѣй, този Господъ, когото туряме за основа на сърцето, на душата, на ума и духа, това е Богъ на любовта. Той е основата на любовта. Като обиколи любовта прѣзъ всички тѣзи мѣста, образува се единъ голѣмъ кръгъ. Слѣдователно, прѣнасятъ любовта си отъ сърцето въ душата, отъ душата въ ума, отъ ума въ духа и се съединете съ Бога. Това сѫ четири велики свѣта. Сърцето - това е астралниятъ свѣтъ; душата - това е християнскиятъ рай - теософитъ го наричатъ "девакана"; а любовта като сила - това е менталниятъ свѣтъ. Като влѣзете въ умствения свѣтъ, тамъ ще срѣщнете сѫщества, които се занимаватъ специално съ любовта като сила. Любовта като принципъ - това е свѣтътъ на духа, т. е. божествениятъ свѣтъ. Като влѣзете въ този свѣтъ, ще се качите при Бога, и само, като се качите тамъ, ще може по единъ опитенъ начинъ да разберете защо става всичко това. Само тамъ ще може да разрѣшите всички мжчинотии, и ще разберете дѣлбоките причини на всичко, което сега става. По единъ опитенъ начинъ ще разрѣшите всичко. Сега не се блѣщете да видите нѣщо, отвѣнка пишо нѣма да видите, а просто отпратете ума, мисълта си къмъ душата си. Ще Ви дамъ единъ методъ за работене. Имашь единъ братъ, единъ приятель, запитай се: "Готовъ ли съмъ за този свой братъ да дамъ половината отъ своето богатство, мога ли да го оставя да разполага съ всичко, което имамъ?" Правете най-напрѣдъ маневри въ себе си, да се провѣрявате, и слѣдъ 5 или 10 години гайте едно сражение. Нѣкои отъ васъ могатъ още първата година да дадатъ едно сражение, а нѣкои слѣдъ 10 години, и тогава ще опитате любовта като чувство. При тѣзи проявления на любовта ще разберете всичко, което Богъ дава, ще разберете нѣща, които не е позволено да се казватъ. Азъ Ви моля, не се стремете да изказвате любовта си. Бждете естествени! Нѣкой казва на другого: "Азъ много те обичамъ". Този твой другаръ те моли за една услуга, но не се минавай и десетъ минути, откакъ ти си изявиъ своята любовъ, и вече отказвашъ да услужишъ. Въ такъвъ случай по-добре не казвай, че обичашъ. Кажешъ ли, че обичашъ нѣкого, ти ангажирвашъ Бога, но не дадешъ ли възможностъ Той да се прояви, ти си навличашъ карма, вършишъ прѣстъжаление. По-добре, мълчи! Като влѣза въ една кѫща, не казвамъ, че обичамъ хората въ нея, а седна на

последното място, и ако има някой боленъ, не казвамъ, че ще го излѣкувамъ, а го питамъ, какво го боли, откога го боли, взема пълно участие въ болестта му, и той оздравява. Започватъ домашните му да говорятъ: "Ами знаете ли, кой го излѣкува? Знаете ли, какъ го излѣкува и т. н.?" На всичко това азъ мълча, азъ се радвамъ, че моятъ Богъ се е проявилъ. Вие направите нѣкому добро, помогнете му, а послѣ казвате: "Да не бѣхъ азъ, той бѣше изгубенъ, благодарение на мене той се подкрепи и т. н." Знаете ли, на какво мязате? Въ Америка има една секта (Christian Scientists), която поддържа, че въ свѣта материета не сѫществува и че болестите сѫ фактивни. При единъ отъ членовете на тая секта дохожда единъ господинъ съ единъ счупенъ кракъ да му се помогне на болката. Той му казва: "Ти трѣбва да знаешъ, че материета не сѫществува, и да си внушишъ мисълта, че кракътъ ти не е счупенъ, и нѣма да имашъ никакви болки." Болниятъ се е върналъ въ кѣщи, мѫжълъ се е дълго врѣме да си внушива мисълта, че кракътъ му не е счупенъ, че нѣма болки, и най-послѣ успѣлъ - излѣкувалъ се. Американецътъ го срѣща и му казва: "Сега да ми заплатишъ за лѣкуването, благодарение на мене вече не страдашъ". Пациентътъ отговаря: "Прѣстави си, че ти е заплатено 10,000 долара". - Каквото е лѣкуването, такъвъ е и плащенето. Тя е сѫщата наука. Той поддържа, че нѣма болести, нѣма страдания - сѫщата ще бѫде и отплатата. Когато боравимъ съ реалния свѣтъ, ще боравимъ съ факти: фактъ съ фактъ. А когато говоримъ за отвлѣчени нѣща, тамъ отвлѣчено на отвлѣчено ще отговаря. Не може да разберемъ божествения свѣтъ, докато не разберемъ реалния.

И тѣй: Богъ е любовъ, а любовъта е врѣзка на съвѣршенство.

На какво се дължатъ всички раздори, които ставатъ сега въ свѣта? Ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, който вие сами ще разтѣлкувате и приложите въ живота, като знаете, че нѣмамъ ни най-малко намѣрение да засегна нѣкого, но ви давамъ начинъ, какъ да тѣчете, какъ да работите.

Когато Господъ направилъ свѣта, явява се водата при него и го запитва: "Какво е моето прѣдназначение?" - Ще слѣзвашъ долу да поливашъ цѣতията, дърветата, за да цѣтятъ и зреятъ, ще поишъ земята и всичко, което е по нея". Слиза тя на земята и започва да извѣрва службата си. Слынието, като я видѣло, влюбва се въ нея и захваща да я тегли нагорѣ, кара я да се изпарява. Като се качила горѣ въ пространството, взели да се каратъ за нея. Отъ тази прѣпирня, водата се смразила и въ видъ на снѣгъ отново пада на земята. Водата се зарадвала за тази хубава, бѣла прѣмѣна, обаче единъ волъ излѣзвълъ отъ своя яхъръ, и, като видя земята покрита съ снѣгъ, запитва се:

“Какво е това бъло, но студено?” Погледаъл, позамислилъ се, и оставилъ изверженията си върху снѣга. Водата се наскърбила, защо волътъ нацепалъ прѣмѣната и. Другиятъ и любовникъ, който се скаралъ за нея съ слѣнцето, когато тя била горѣ, въ пространството, казва на слѣнцето: “Сега може да си я вземешъ, менъ не ми трѣбва сега тя”. Водата се оплакала на слѣнцето, защо пострадала тъй жестоко. Слѣнцето пекнало силно, стопило снѣга, и водата се просмукала отъ земята, откѫдъто наново като чисти, студени извори ще излѣзе пакъ на повърхността на земята. Извержението на Вола се обърнало на торъ, върху който израсли най-хубавите плодни дървета. Мислете върху този разказъ. Бѣлото ще се стопи, а извержението ще стане торъ, върху който ще израснатъ хубави плодни дървета. Слѣдователно, тѣзи дѣти противорѣчия въ свѣта ще се примирятъ. Слѣнцето, като стане любовникъ, ще напече и ще донесе радостъ. Любовъта като напече, всички недоразумѣния ще изчезнатъ, и злото и доброто ще се примирятъ; отъ студената вода ще излѣзатъ чисти, кристални извори, които ще утоляватъ жаждата на уморениетъ пѫтници, а отъ изцапаната греха ще израснатъ хубави плодове.

Слѣдователно, отъ гледището на любовъта, всички страдания, които сега прѣживѣваме, ще се прѣврнатъ въ една Велика, стройна наука за човѣшкото сърдце, душа, умъ и духъ. Заемете се да разрѣшите тази задача: $w : m = e : a$. Това сѫ четирите проявления на любовъта. Въ любовъта $w : m = e : a$. Съ това ще турите основа на новата наука на живота, на възпитанието. Ще започнете, както цигуларътъ, не само да нагласяте своята цигулка, но и да знаете да свирите, защото любовъта е най-великата ария, симфония на свѣта, и който може да свири и пѣе върху това, което тя е написала, той е истински човѣкъ, ангелъ, светия, Богъ. И сега въ бѫдеще ще се учимъ да пѣмъ и свиримъ въ любовъта. Когато сме наскърбени, нѣма да казваме, “колко сме нещастни”, а ще казваме, че сме въ минорно настроение. Когато сме радостни, ще казваме, че сме мажорно настроени. Минорната гама - това е стремежъ надолу, мажорната - стремежъ нагорѣ, а хроматическата гама - това сѫ процесъ, които отиватъ отгорѣ надолу и отдолу нагорѣ.

Сега, като излѣзвате отъ тукъ, искамъ да останете съ идеята - да разберете любовъта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ.

Биенето на сърдцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена врѣзка съ кръвообращението и прѣчистването на кръвъта. Ето защо всички съвременни болести се пораждатъ отъ неправилното разбиране на любовъта, отъ неправилното дишане,

окисляване въ организма. Следователно, всички тъла у човека се заразяват отдолу нагоре, затова трябва да работимъ въ тъзи четири области, за да пръчищимъ душата си. Въ християнството се казва, че трябва да се покасемъ. Покаянието е стремежъ да пръчищимъ сърдцето, значи, то се отнася до стремежа на любовта. След това идва раждане и новораждане, то се отнася до чувствата на любовта, до душата, посвещението - до ума, и най-после идва възкресението, то се отнася до силата на духа, сир. до любовта като принципъ. И тий, въ любовта има два процеса: въ сърдцето и въ душата, въ ума и въ духа. Като мислите прѣз тъзи процеси, ще минете прѣз всички степени на вашето развитие. Работете едноврѣменно въ сърдцето, въ душата, въ ума и въ духа си. Между ума и духа има едно прѣкъстосване, защото умътъ е мжжътъ на сърдцето, а душата е невѣстата на духа. Когато казваме, че Богъ е създадъ човека по свой образъ, това значи, че го е създадъ по образа на своята любовь, защото трябва да знаете, че любовьта е първиятъ образъ на Бога. Тий че, думитъ "по образъ" значатъ "по любовь". Единъ красиътъ образъ - то е неговата любовь. Познавате ли любовьта, познавате и божието лице. Не познавате ли любовьта, Богъ за васъ е безличенъ. "По подобие", това значи "по умъ". Когато се каже, че човекъ е направенъ по образъ и подобие Божие, подразбира се, че е направенъ по Любовьта и Милостта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трябва да имаме неговата Любовь и Милост.

Вториятъ процесъ е слизането на човека, съгрѣшаването. Въ този човекъ сърдцето е отъ пръстъ, то е промѣнчиво. След това Богъ му вдъхналъ дихание на животъ, то е вториятъ процесъ - слизането на душата и духа въ физическия свѣтъ.

Това, което Ви давамъ, е за да работите върху него, а не за философия. Между него има много неизказано, много неизвестни. Това е една Велика божествена наука, а туй, що Ви говорихъ, е само кратко прѣдисловие, въведение въ великата наука на любовьта. Проучете това въведение, спрете се върху четиритъ отдѣла: на сърдцето, на душата, на ума и на духа. Това сѫ четири области на този Великъ свѣтъ, който Богъ е създадъ. Ние сме призовани да опитаме този Богъ и да го проповѣдваме на свѣта. Има само единъ Господъ, той е Господъ на любовьта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ. Никаква друга философия, никаква друга религия не сѫществува. Любовьта като принципъ е въ всичко и надъ всичко. И тий, ако ме пита нѣкой, какъвъ съмъ, отговарямъ: Азъ принадлежъ на любовьта като принципъ, познавамъ Бога само като единъ образъ, служа на Бога, а неговото изявление е Христосъ. Любовьта - това е материализира-

ниятъ Христосъ, а материализираниятъ свѣтъ е материализираната любовъ на Бога. Цѣлятъ физически свѣтъ е едно изявленie на Бога, материализиране на Бога. И слѣдов., като познаемъ физическия свѣтъ, ще познаемъ Бога. Не си създавайте иллюзии да искате да напуснете този свѣтъ и да отидете въ по-добъръ. Като го напуснешъ, кѫде ще отидешъ? Не роптай противъ този свѣтъ, а вижъ божественото въ своя братъ. Ще кажешъ: "Зашо Богъ е създадъ този грѣшникъ, този блудникъ?" Не, вникни, спри се, нѣкой волъ е изхвърлилъ изверженията си върху него, но Ѹто отъ това? Слѣнцето, като пекне, Ѹе го изкачи пакъ нагорѣ. Не се смущавайте, нека грѣшатъ хората. Този свѣтъ е отлично, хармонично създанъ; азъ всѣкога се радвамъ, като го гледамъ. Като гледамъ това извержение, казвамъ си: Много хубаво е то, върху него Ѹе израснатъ най-хубавите плодни дървета. А отъ този нацапанъ снѣгъ какви хубави студени извори Ѹе се образуватъ, когато го пекне слѣнцето! Ще примиримъ и едното, и другото състояние. Ако си бѣлъ и студенъ не се обезсърдчавай; ако си единъ волъ и правишъ понѣкога пакости, пакъ не се обезсърдчавай. Това сѫ символи, които означаватъ една велика истина. Ако не можешъ да разберешъ добромъ въ най-малкото му проявление, какъ Ѹе го разберешъ въ най-великото? Ако не можешъ да прѣцѣнишъ една kanka Бога, какъ Ѹе прѣцѣнишъ повече? Прѣцѣнете Бога като любовъ и не му се сърдете. Всѣки денъ дръжте се нагорѣ и го питайте: "Излъга ме възлюблениятъ като стремежъ, изцапа ме". Той Ѹе ви отговори: "Ти си въ стремежа на любовта, качи се една стжпка по-горѣ". Качиши се една стжпка по-горѣ и казвашъ: "И тукъ ме излъгаха, и братъ ми не е такъвъ, какъто го мислѣхъ". Да, и тукъ Ѹе намѣришъ едно противорѣчие. Тогава изкачи се горѣ въ ума си. Като се качиши въ принципа на любовта, тамъ Ѹе намѣришъ причината на всички нѣща, които ставатъ, и всичко Ѹе разберешъ.

Питате: "Какъ да се примиримъ, примири ни ти". Азъ не съмъ дошълъ да ви примирявамъ. Скарате се, викате мене. Като извѣршихте грѣха, питахте ли ме? Не е наука да примирявашъ. Азъ проповѣдватъ една велика наука на любовта. Нѣкой изхвърлилъ изверженията си върху другого. Добрѣ е направилъ. Нѣкой е студенъ. Добрѣ е и това. Това е единъ процесъ. Азъ проповѣдватъ любовта въ великъ смисълъ, любовъ активна, любовъ на цѣлувки, но съ съдържание, любовъ на чувства, но интенсивна, благородна, любовъ на сила, но да има въ тази сила свѣтлина. Кѫде и да влѣземъ, да има любовъ! Когато видя, че нѣкоя душа страда, азъ не плача за нея, не се сърдя на воля, че я нацапа, но и казвамъ: Сестричко, изпари се, качи се по-горѣ, или стопи се, влѣзъ въ земята, слѣзни по-долу, не се смущавай.

Това е великата наука на любовта, която ще разрѣши всичко. Това, което виждате сега въ свѣта, противорѣчията въ домовете и обществата, това е единъ врѣмененъ процесъ, който се дължи на неразбиране на любовта. Върху това трѣбва да се спремъ.

Сега искамъ отъ васъ да мислите, да се стремите да имате горещи сърца, да бѫдете герои, да не ви е страхъ отъ любовъ. Всички да сте пълни съ чувства, а да не сте като баби. Всички да размишлявате, искамъ да бѫдете философи, а не да прѣвѣквате, кой какво казалъ, кой учень какъ мисли по този или онзи въпросъ и т.н. Бих желалъ всички да имате сърца, души, умове, които да вѣйствуватъ. Като се срѣщнемъ тогава, ще има между насъ пълна обмѣна. Това е новото учение. Всичко старо да се забрави. Не се противете, не спорете. Нѣмаме врѣме сега за спорене. Ще кажеме: "Егу-кой-си воль оставилъ тамъ нѣщо отъ своите извержения". Това го знае. Кажете си: "Всѣки отъ насъ има велика мисия въ свѣта, трѣбва да бѫдемъ герои, да бѫдемъ по образъ и подобие на Бога, и тогава всички наши братя, заминали прѣди милиони и милиарди години, ще се съединятъ съ насъ". Тѣзи братя сѫ серафимитѣ - братя на любовта; херувимитѣ - братя на хармонията; прѣстолитѣ - на волята; господствата - на радостта, интелигентността; силитѣ - на движението и растенето; властитѣ - братя на вѣншинитѣ форми, изкуството; началствата - братя на врѣмето, състоянието и тракта; архангелитѣ - на топлината огъня; ангелитѣ - носители на живота и растителността, тѣ приготвяватъ живота. Послѣдния - десетиятъ - чинъ ще заема напрѣдналитѣ човѣшки души. Да се съединимъ съ тѣзи братя, всички заедно да засвиримъ, и Христосъ тогава ще каже, ще чуемъ неговия гласъ: "Елате вис дѣца, благословени отъ Отца моего, и наслѣдете новото царство, новото небе и новата земя на любовта, които съмъ приготвилъ за васъ".

Това е учението на любовта.

(Бесѣда, държана въ София,
на 27 Февруари 1921 г.).

II. Върата

“А сега оставатъ тези триятъ: Въра,
надежда, любовъ¹“.

Днешната ми беседа ще биде върху втория принципъ на човѣшкия животъ - Върата.

Азъ Вземамъ думата Въра, понеже нѣмамъ по-добра дума отъ нея, Вземамъ я въ най-широкъ смисълъ. И правя различие между “Въра” и “Върване”. Въ Върата не може да има никакви противорѣчия. Тя изключва всѣко съмнѣние. А Върванията допускатъ наполовина съмнѣния. Може да Вървашъ, че ще станешъ добъръ, но може да Вървашъ, че ще станешъ и лошъ; може да Вървашъ, че ще живѣешъ, но може да Вървашъ и че ще умрешъ. Днесъ хората се възdigатъ, страдатъ и умиратъ все отъ Вървания. Съвѣтъ е пъленъ съ Вървания. Всички учени и религиозни хора учатъ само Вървания. Но това Върване не е донесло нито спасенето, нито свободата, нито знанието, нито любовта, които очакваме - защото е Върване. Не казвамъ, че Върването е лошо, но то е само прѣговоръ на Върата.

Ще засегна Върата отъ четири гледища, а именно ще я разгледамъ като стремежъ подсъзнателънъ въ сърцето, като чувство съзнателно въ душата, като сила самосъзнателна въ ума, и като принципъ свръхсъзнателънъ въ духа, или, съ други думи, научно казано, като стремежъ въ подсъзнанието, като чувство въ съзнанието, като сила въ самосъзнанието и като принципъ въ свръхсъзнанието.

Сега спазете тези съотношения. Азъ ще говоря по въпроса принципално. Нѣмамъ за целъ да защищавамъ никаква ограничена кауза, никакво ограничено учение. Цельта ми е да говоря за истината тъй, както си е.

Върата е принципъ на човѣшкия умъ. Значи, началото на човѣшкия умъ - това е Върата, или, въ другъ смисълъ казано, умътъ е съграденъ върху основите на Върата. Върата съвръзва човѣшкия умъ и интелектъ съ хармонията въ природата и му дава потикъ за развиваене и изучаване законите на битието.

Сега, като ме слушате, бѫдете тъй добри, да оставите настрана всички Ваши прѣубѣждения; не да ги захвѣрлите, а да оставите раницата съ Вашите вървания и заблуждения настрана, докато Ви поолекне, а послѣ като ме изслушате, пакъ си я турнете на гърба и си вървете. Нѣмамъ нищо противъ това. Иначе, ще заприличате на

¹ I Послание къ Коринтияномъ 13:13

онзи българинъ съ тежкия товаръ, който бил настигнатъ по пътя отъ единъ коларъ. Коларътъ, като вижда, колко е тежъкъ товарътъ на пътника, прѣлага му да се качи на колата. Пътникътъ се качилъ на колата, седналъ въ нея, но товара си не свалялъ отъ гърба. "Свали си товара, приятелю, и го остави настррана въ колата", му казва коларътъ. - "Не искамъ да ти правя затруднения", отговаря пътникътъ. - "Не, ти менъ не затруднявашъ, а себе си. Моето желание е товарътъ да слѣзе отъ гърба ти. Азъ приехъ тебе и товара ти, еднакво да си почивате, и за двама ви има достатъчно място въ моята кола". Като се качимъ на тази божествена кола, ние трѣбва да свалимъ товара си, и га си отпочинемъ. Слѣдователно, всѣку отъ васъ, който иска да има просвѣтенъ умъ, въ каквото и да е направление, който иска да изслѣдува природата въ каквато и да е областъ, трѣбва да се стреми да изучи живота природа, трѣбва да има вѣра. Азъ не съмъ отъ ония, които казватъ, че трѣбва да се стремимъ и да се развишаме само въ една посока. Философски казано, всички посоки създаватъ една истинска посока, която е Истината. Затова ние трѣбва да се стремимъ въ всички посоки, защото отъ гледишето на вѣрата всички посоки сѫ добри. Може въ нѣкои отъ тия посоки да дойдатъ и страдания, но тѣ сѫ пжъ за изправяне. Когато дойдатъ върху ни тия страдания, тѣ показватъ нарушение, въ миналото, на божествените закони, елементите, съзвучието на божествения свѣтъ, отъ което нарушение на ума се е родило злото въ сегашния свѣтъ. И отъ неразбиране, ние постоянно се питаме, отъ що е това зло? Ако вие прѣрѣжте една електрическа жица отъ инсталацията, въ която постоянно тече електрически токъ, и я уловите съ ръцѣтъ си, знаете ли, какво ще стане съ васъ? Тази жица е безопасна, докато си стои спокойно, но вземете ли да я прѣрѣвате, тя става опасна. Ако стоите върху единъ клонецъ отъ канализацията, вие сте на безопасно място, но речете ли: "Чакай да пробия една дупка, да видя, какво има въ клонеца", вие ще пострадате и трѣбва да бѣгате надалечъ. Защо? - Защото пробихте клонеца, и течението на водата се измѣства, тя ще ви залѣ. Съврѣменните хора сѫ интересни: тѣ, като малките детца, носятъ длета и казватъ: "Хайде тукъ да пробиемъ клонеца, хайде тамъ". Като дойде опасността, казватъ: "Бѣгайте сега!" Нѣкой химикъ - професоръ стои въ лабораторията, държи репортата, прави опити, пукне се репортата, пръска се течността, бѣга професорътъ настррана, всичко се разваля. Казвамъ: Този професоръ е пробилъ клонеца. Не е само този начинъ за изслѣдането, има и другъ начинъ за изслѣдане. Когато искаме да монираме вашия умъ, да го прѣчистиме, непрѣменно трѣбва да внесеме въ васъ вѣрата. Нѣкой ще възрази: "Съ вѣра нищо

не става". Всичко съвърха става, а нищо безъвърха не става. Докато имате върха, вашия умъ ще биде здравът, силенъ, гениаленъ, всичко може да направи. Въ момента, когато напуснете върхата, умътъ ви ще се раздвои, въ него ще се образуватъ пукнатини, и вие сте изгубени. Знаете ли, какво става сътакива хора? - Започватъ една работа, единъ част работятъ, отчайватъ се, работитъ имъ не вървятъ. Дойде пакъ върхата, пакъ започнатъ работата. Работятъ единъ част, отново я напушватъ. И тъй, въ свѣта едни хора работятъ, а други стоятъ по кафенетата, въртятъ си палцитъ, не работятъ. Изгубили сѫ върхата! Какво да се прави сътѣзи хора? - Внесете върхата въ ума имъ, и тѣ сѫ спасени. Азъ ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, който трбва да имате всѣкога въ ума си, когато разсѫждавате върху върхата. Въ древно врѣме имало единъ царски синъ, който се влюбилъ въ една служиня, която била много умна, интелигентна и красива. Рѣшилъ да се ожени за нея. Момата се зарадвала много и си казала: "Сега животътъ ми има смисълъ, този царски синъ ще ми достави всичко, за което съмъ мечтаела". Тя си въобразявала, че ще има прѣкрасни палати, съ много стаи, дѣто ще и прислужватъ придоворни дами, фрейлини и пр. Той наистина и направилъ голѣмъ палатъ, и освѣнъ това, и обѣщаъ всичко, за което тя си мечтаела, но като се оженили, той и казалъ: "Моля ти се, въ мяя палатъ не искашъ да имамъ никакви служини, за да не ми напомняшъ за твоя низъкъ произходъ. Ти сама ще чистишъ тоя палатъ и ще нареждашъ всичко."

Когато върхата се появи въ човѣшкия умъ, умътъ ще ти каже: "Азъ не искашъ въ мяя палатъ да имамъ служини". Кои сѫ тѣзи служини? Вие не знаете нѣщо и казвате си: "Чакайте да видя, какво е казалъ еди-кой авторъ, какво е казалъ Кантъ!" И Кантъ е човѣкъ като тебе, може да е изказалъ много хубави мисли, но не трбва напълно да се осланяшъ на него. Какво е казалъ Кантъ въ съчинението си: "Критика на чистия разумъ?" - Той е казалъ, че нѣщата сѫ непостижими. Това е 50% вѣрно. За човѣкъ, който има върха, всичко въ свѣта е постижимо. Слѣдователно, постижими ли или непостижими сѫ нѣщата, това зависи отъ върхата, върхата обема врѣмето, а врѣмето е процесъ на божествения разумъ, то е такътъ на божествената хармония. Върхата опрѣдѣля отношенията на тоновете, съчетанията въжтрѣ въ тази божествена хармония; тя опрѣдѣля още и съотношенията на нашите мисли. Всѣка мисълъ е тонъ въ нашия умъ. И ако имаме върха, всичките наши мисли ще образуватъ една величествена божествена хармония.

И тъй, върхата трбва да започне отъ сърцето, въ Вашето подсъзнание, тамъ трбва да се вложи този свѣтътъ лжъ на разумния стремежъ. Като си лѣгашъ вечеръ, вложи въ ума си слѣдната мисълъ:

Върата, въ която азъ живея, ще внесе божествената хармония въ стремежите на моето сърце. Легни си съ тази мисъл, съ пълно упование въ твоето подсъзнание. Не философствуй, не мисли за последствията. Когато посъешъ нѣкое житно зърно въ земята, не мисли, какъ ще израсне. То само по себе си ще извърши своята работа. Ако седнешъ при него и мислишъ, какъ ще израсне, дали ще израсне или не, и почнешъ да го разравяшъ и заравяшъ, ти ще го развалишъ, ще го спънешъ, ще попрѣчишъ на развитието му. Така и нѣкои хора възприематъ една божествена мисъл, но започватъ да разскъждаватъ, дали тя е божествена или не. Оставете тази мисъл да израсне въ вашето съзнание! Докато една мисъл не порасне, не започне да се развива, не цвѣне, не завърже, не даде плодъ, и този плодъ не узрѣе, не я бутайт: не може да се познае, дали е божествена или не, не може да познаете божествената истина, която е вложена въ нея. А за това нѣщо е необходимо Връме. Връмето е изразъ на истината. Дѣто нѣма Връме, нѣма истина. Лъжата всѣкога съкраща Връмето. Всички, които заематъ пари отъ банкери съ кратки срокове, не проконсватъ. Тѣ си промѣнятъ полиците на всѣки три мѣсяца. Износно е полиците да бѫдатъ съ дѣлги срокове. Въ съврѣменната мисъл всички учения иматъ кжси срокове. Ние не вѣрваме въ кжсите срокове, а вѣрваме само въ дѣлгите срокове. Ние считаме дѣлгия срокъ за едно закрѣглено движение на енергията въжтрѣ въ душата.

Второто проявление на Върата е като чувство въ съзнанието. Това значи: въ даденъ моментъ ти да чувствувашъ, че твоята мисъл не може да бѫде мисъл докато не се проектира въ материалния свѣтъ. Тази мисъл трѣбва да добие правилна форма, защото правилното мислене не е нѣщо друго, освѣнъ мисъльта ти да има правилно съчетание съ законите, въ които живеешъ. Ако мисъльта ти не добие правилна форма, ще прилича на грозна жена, а грозните хора не ги обичаме. Слѣдователно грозните форми произвеждатъ въ ума ни дисхармонично впечатление. Красотата е едно качество на мисъльта, затова мисъльта въ насъ трѣбва да бѫде красива. Ако ти не чувствувашъ, че твоята мисъл е права, ще започнешъ да я провѣрявашъ съ други хора, но съ това ще изпаднешъ въ друга крайност. Защо? - Защото и тѣ може да се намиратъ въ сѫщото състояние. Тогава, какъ ще провѣришъ, дали твоята мисъл е права или не? Слѣдователно, първото нѣщо, което трѣбва да имашъ прѣдъ видъ, е слѣдното: да вѣрвашъ, че твоята душа чувствува нѣщата правилно. Душата никога не лъже, въ душата на човѣка нѣма никаква лъжа.

Третото проявление на Върата е въ силата на мисъльта. Вашата мисъл трѣбва да има сила, въжтрѣ въ нея трѣбва да има движение

и разширение, т. е. тя тръбва да биде производителна, да можешъ да свършишъ всъка работа съ нея. Вие може да опитате силата на Вашата мисълъ. Ако Вашата мисълъ е правилна и върви хармонично въ всъко отношение, т. е. има правиленъ стремежъ въ сърцето, правилни чувствования въ душата, правилно разрешение въ ума, тогава, ако имате каквато и да е рана на ръката си, като съсръдоточите мисълъта си върху нея, тя бързо - въ 5-10 минути, или въ 1-2 дена, споредъ раната - ще заздрави. Всички катастрофи, които стават сега и въ обществената, и въ политическата, и въ научната области, се дължатъ на туй разстройство на нашия умъ, който не е турилъ върата за база въ живота. Ние живеемъ съ вървания въ свътта. Отдѣ дохождатъ всички катастрофи въ свътта? - Тѣ дохождатъ отъ това, че ние сме се усъмнили въ Бога, въ Великия законъ на любовта, и казваме, че Богъ не е любовъ, и че човѣкъ за човѣка е вълкъ. А този вълкъ Богъ го е създалъ. Тогава, каква философия, какъвъ смисълъ има животътъ, когато най-възвишенното нѣщо въ свътта ние наричаме вълкъ? А вълкътъ е отрицание на любовта, отрицание на върата. Слѣдователно, всички човѣкъ може да стане вълкъ. Щомъ изгубите любовта си, Вие сте единъ форменъ вълкъ, мечка, тигъръ, лисица, защото тѣзи диви животни сѫ отрицателни качества на Великата добродѣтель, която наричаме любовъ. Върата пъкъ опредѣля, защо ние страдаме. Казвамъ: Ти си изгубилъ любовта си, затова си вълкъ. "Какъ ще се поправя?" - Като внесешъ любовта въ сърцето си, тя ще внесе върата, и ти ще се повдигнешъ, ще бдешъ единъ ангелъ да служишъ въ божествения свътъ. Въоржете ума си съ вѣра, а не съ вървания, защото върванията сѫ религиозни, езически системи, които се явяватъ като резултатъ отъ опитъ на миналото. Съврѣменните религии сѫ единъ опитъ за изправяне на човѣчеството. Азъ не ги осаждамъ, но казвамъ, че всички религии иматъ стремежъ да помогатъ на човѣчеството. И всички велики учители дохождатъ между това човѣчество, за да го издигнатъ, за да му помогнатъ, понеже сѫ служители на Великия божественъ законъ, но тѣхните послѣдователи сѫ изопачили този законъ, спрѣли сѫ се само на външната му страна и така сѫ изопачили живота. Тѣ сѫ създали така върванията. Дохожда лѣкаръ и ти казва: "Въ мене вървай, азъ ще ти помогна". Започва: днесъ една инжекция, утрѣ друга, изхарчишъ много пари, но нищо не помога. Дойде попътъ, опѣ те. Не, не, въ такъвъ лѣкаръ да не вървашъ, а само въ онзи, който носи въ себе си любовта като принципъ. Ако лѣкаръ или приятель ти носи този принципъ на любовта въ себе си, приеми го, но, ако не го носи, може той да бдешъ учителъ, свещеникъ, лѣкаръ, затвори вратата си за него, не го

приемай, нека остане вънъ.

Писанието казва: "Безъ въра не може да се угоди на Бога". Азъ прѣвождамъ тѣзи думи тъй: безъ умъ, безъ мѫдростъ не може да се угоди на Бога. Кои дѣца разбватъ родителите? Нали умните, послушните дѣца? Глупавото накостното дѣте не разбва родителите си. Всѣки, които внася радостъ и веселие, той е уменъ. Умните синове и дъщери, умните приятели, учители, свещеници, тѣ сѫ хората на вѣрата. Като запиташъ сега тѣзи хора, дали има задгробенъ животъ, тѣ се съмнѣватъ и казватъ: "Кой знае? Науката още не го е доказала". Но кой е по-напрѣдналъ: науката ли или ние? Ами кой създаде науката, тя ли настъ или ние нея? Ние сме като старите езически народи, които си създаваха образъ като тѣхъ, падаха на колѣни прѣдъ своя идолъ Ваалъ и го молѣха: "Покажи ни, дѣ е истината?" Така и ние 8,000 години се молимъ на науката да ни покаже, дѣ е истината. Нищо нѣма да ни покаже тя. Има една наука, на която трѣбва да разчитаме, тя е божествената наука, науката на човѣшкия духъ на любовта, на която вториятъ принципъ е вѣрата. Тя е неизмѣнна наука, не се мѣни. Съвременната наука е човѣшка, тя е наука на вѣрванията, на хипотезитѣ. А въ науката на вѣрата всичко е опрѣдѣлено точно, математически; въ нея всѣки тонъ е на мястото си, както въ музиката, както въ математиката, всѣко число е на мястото си; въ нея всичко е точно прѣвидѣно, както въ техниката, както въ организма. Ние казваме, че стомахътъ не е интелигентенъ, работи чисто механически. Не, той е отличенъ химикъ. Като му дадете нужните условия, той работи много по-добре, отколкото нашите химици. Въ него влиза храната необработена, несмѣлна, и веднага той отдава съответни сокове за смилането, разтварянето на хранитѣ. Слѣдъ нѣколкочасова работа, тѣй смлѣната храна прѣминава въ червата, за да си задържатъ тѣ отъ нея което имъ е потребно, и посль се разнася чрѣзъ кръвта по цѣлия организъмъ. И бѣлите гробове не сѫ едно духало, както нѣкои казватъ, и тѣ работятъ по извѣстни закони, сѫщо така и мозъкътъ си свѣршува добре работата. А ние, съвременните хора, които се мислимъ за умни, интелигентни, какви ли глупости не правимъ! Мѣжътъ, като не може да изправи жена си, набие я хубаво. Учителътъ, като не може да поправи ученика, изпѣжда го вънъ отъ училището. Свещеникътъ като не може да изправи пастърътъ си, отлѣчва го отъ църквата, обявява пасомитѣ си за еретици. Дѣржавата не може да поправи нѣкои отъ поданиците си, хайде въ затвора, хайде на бѣсилката. И всички съвременни дѣржави правятъ специални заведения за провинилите се свои поданици. Това сѫ заведения на вашите глупости, за които ще ви сядяте! Тѣ пише горѣ, въ невидимия свѣтъ. Това сѫ полици, които

единъ денъ ще се плащатъ. Да не мислятъ разните министри и властуващи лица, че единъ денъ няма да отговарятъ за онния стотици и хиляди хора, които тѣ сѫ затворили въ тъмница! Не, небето и земята ще прѣминатъ, но нико една рѣзка отъ закона, не ще се измѣни, докато не дойде всичко въ първоначалното си състояние. Тъй е било отъ памтившка, ще бѫде и до скончание вѣка. И не само въ България, но и навсѣкѫде. Като говоря за скончание на вѣка, разбираамъ свършването на нашите глупости, и началото на божествената хармония въ свѣта, на онази велика мисъль, за която ви говоря. И като се срѣщнемъ, тогава няма да питамъ: ти вѣлъкъ ли си или не? Казвамъ: "Опитай ноктишь ми, опитай зѣбътъ ми!" Ако имамъ такива, вѣлъкъ съмъ, ако нѣмамъ, не съмъ вѣлъкъ. А тази вѣра, благородното, разумното въ човѣка, не позволява да имашъ никакви нокти, никакви зѣби. Ноктишь - това е кривата математика. Когато вѣлъкъ изгуби любовта си, та не може да разшири своята мисъль, той застава на пътя, чака да мине нѣкоя овца, да я хване и да я изяде. Защо постижпва така? Той казва: "Както вие, господа, имате право да си купувате консерви отъ вашите глокани, така и азъ имамъ право да си купя отъ божествения глоканъ единъ консервъ, затова отварямъ запушалката и го изядамъ". Но въ божествения свѣтъ е забранено да се ядатъ консерви. Тамъ няма никакви консерви. Споредъ божествения законъ вѣлъкъ, като срѣщне овцата, трѣбва да и каже: "Азъ съмъ много гладенъ, можешъ ли по закона на любовта да се пожертувашъ за мене"? Ако овцата се съгласи, той може да я изяде; ако не се съгласи, ще почака да мине втора, трета, докато се намѣри нѣкоя да се пожертува. Ако не се съгласи никакоя овца, той ще се нахрани съ корени. Едно врѣме така е живѣлъ, това ще ви го докажа. То не е фигура, а великъ законъ. Когато постои вѣлъкъ 7-8 дни гладенъ, казва си: "Колко съмъ глупавъ, че едно врѣме азъ друго-яче се хранѣхъ!". Отива въ гората и се нахранва съ корени. Ако не се е хранилъ нѣкога така, отгѣ ще му дойде тази мисъль? Значи, той е живѣлъ и при други условия. И сега настъ, съврѣменните хора, трѣбва да ни остави Господъ десетина дни гладни, за да ни научи, че и по другъ начинъ може да се живѣе. Ще отицемъ въ гората, ще извадимъ сладки коренчета, и ще се нахранимъ. И така може да се живѣе. А съврѣменните лѣкарі ще ни обясняватъ, какви елементи сѫ необходими за нашия организъмъ, какви сѫ елементи на консервите, и чрезъ какви храни ще си ги доставимъ. Не съмъ противъ това, но то не е култура. Имайте прѣдъ видъ, че всѣка органическа храна, която употребявате, колкото чиста и да е тя, винаги носи своите отрови и причинява отлагания. Нѣма сѫщество, което да не умре, щомъ се храни съ органическа храна. И човѣкъ починалъ да умира, откакто е

взелъ да се храни сътакава храна, защото във всъко органическо същество има чисто и нечисто поляризиране. Наблюдавайте, какът комкама изяжда мишките. Тя улови една мишка и изяжда всичко във нея. Ако комкама, която е такава чистница, би яла както тръбва, тя би живела много повече. Тя казва: "Споредът нашата наука, азъ не мога да се бавя, да губя време, гладна съмъ, затова те изяддамъ цѣла". Така и мжжътъ, дойде си отъ работа и казва на жена си: "Скоро, скоро, гладенъ съмъ". Ако не е сготвено, да му мисли жената! Това не е наука. Ние тръбва да започнемъ сътия основни нѣща във живота.

Сега ви остава да се запознаете съврътата като принципъ, та да разберете онова нейно проявление, което примириява всички противоречия във живота. Ще ви покажа, какът се явяватъ противоречията. Напримеръ, двама млади се любятъ. Когато любовта се проявява като принципъ, и двамата съж готови да бъгатъ отъ дома. Казвамъ: "Герои съж и двамата." Като се роди първото имъ дете, и майката започне да го кърми, вижда наоколо си, че условията съж неблагоприятни, забълъзвашъ - любовта между тяхъ почва постепенно да охлажда. Защо? - Защото тъй не съж разбрали любовта във всичките и страни, във дълбокия и смисълъ, че тя тръбва да се поддържа съинтелигентностъ. Когато една птичка прави гнездото си върху клонетъ на дърветата, тя избира такива клончета, които съж запазени даже и отъ най-слабия вътъръ, и отъ бурите. Тъй че, тя го съгражда много по-умно отъ всъки инженеръ. Тя съхваща, дълъг благоприятниятъ условия за съграждане на гнездо, и тамъ снася яйцата си. А съвременните хора казватъ: "Ние можемъ и безъ гнездо, безъ добри условия данесемъ яйцата си." И наистина, снасятъ ги, но посъл отиватъ да ги излонгватъ във "Майчинъ домъ". Това е култура на кукувиците - тъй снасятъ яйцата си във чуждо гнездо. Питайте нѣкой естественикъ, откъде се е зародила идеята въ кукувицата да снася яйцата си във чужди гнезда, а да не си прави сама гнездо? Нѣкой ще отговори: "Господъ е наредилъ така". Не, Господъ не е казалъ това. Има много кукувици, при това интелигентни, които снасятъ своите яйца все във чужди гнезда. Знаете ли свойствата на кукувицата? Тя избира гнездо на слаби птички, та, като се излонги кукувичето, то, като по-силно, изхвърля другите малки птичета отъ гнездото. Така постъпватъ и вие съ Вашите идеи. Казваме: "Ще снеса във чуждо гнездо." Снесете идеята си във чуждо гнездо, изхвърляте другата, но Вашата е пакъ кукувича. Сега разрешете какво означава тази кукувица. Ако ти приемеш една божествена мисъл и ако тя не те научи, какът да се туриш във хармония със божествения законъ въ природата, ако не внесе любовь къмъ хората, какво те ползуваш тя, защо ти е тази мисъл? Една мисъл може да

ти донесе и съмнение. Следователно, безъ Въра не може да се служи въ любовта, безъ Въра не може да се угоди на Бога на мъдростта.

Камо прочетете 8 глава отъ Притчите, отъ 29 стихъ надолу, ще видите, че тамъ се говори за мъдростта, а тукъ говоримъ за Върата.

“(29) Когато полагаше закона си на морето

Да не прѣстягашъ водите повелнието му,
(Водата, морето, това е съвременниятъ свѣтъ)

Когато нареждаше основанията на земята,

(Подъ “основание на земята” се разбираятъ нашите и всички органически тѣла),

(30) Тогазъ бѣхъ при него и устроявахъ всичко;
И азъ му бѣхъ наслаждение всѣки денъ,

И веселѣхъ се всѣкога прѣдъ него.

(31) Веселѣхъ се на обитаемата негова земя;

И наслаждението ми бѣше съ человѣческите синове.

(Тукъ се говори не за сегашните човѣшки синове, а за тогавашните, които сѫ живѣли съ Въра - носителка на любовта)

(32) Сега прочее, послушайте ме, о чада;
И блажени сѫ, които пазятъ пожишата ми.

(33) Послушайте поучение и ставайте мъдри,
И не отхвърляйте го.

(34) Блаженъ този човѣкъ, който ме слуша,
И би всѣки денъ при моите сївери,

И очаква при стълповете на вратата ми.

(35) Защото, който ме намѣри, ще намѣри животъ,
И ще вземе благословение отъ Господа;

(“Който ме намѣри”, това значи: който намѣри Върата, ще намѣри живота, нѣма да се усъмни, отъ него ще изчезне всѣко съмнение, ще дойде въ него ново съзнание, ще се възпламени нова интелигентност и ще каже: “Сега вече разбирамъ смисъла на живота”.)

А който съгрѣши противъ мене, своята си душа онеправдава:
Всички, които ме мразятъ, обичатъ съмртъта”.

Сегашните хора казватъ: “Може и безъ Въра”.

Не, не, съ безвѣrie не може. Казвамъ: Не трѣбватъ вѣрвания, а Въра. Безвѣрието и Върата, това сѫ два полюса, защото безвѣрнициятъ може да стане и Вѣрующъ, а човѣкътъ на Върата не може да се поляризира. Върата е свързана съ човѣшкия умъ, съ човѣшкия интелектъ, а умътъ е свързанъ съ дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция въ свѣта, направили сме единъ жгъль отъ 180°. Пожътъ, който сме извѣрвли отъ деня на излизането ни

отъ божествената хармония, е пжть на слизане. Сега ние сме до дъното и започваме другата половина на тоя кржъ, прѣстои ни да изминемъ другъ жгъль отъ 180°. Този е законътъ на еволюцията, при който ще изучавате нѣщата отдолу нагорѣ, когато досега сте ги изучавали отгорѣ надолу. Само по този начинъ ще имате една опитностъ много по-реална отъ по-раншната, по-достojна за вашия умъ. Затова всички източни твърдения трѣбва да се провѣрятъ отъ ново становище. Опитностите на източните и западните народи трѣбва да се провѣрятъ. И едните, и другите сѫ 50% вѣрни. И тамъ ще влѣзе вѣрама. Всѣка мисълъ и всѣка наука трѣбва да се провѣрятъ на опитъ, и нищо да се не взима на довѣрие. Вѣрама подразбира живъ опитъ, но опитътъ не става по единъ начинъ. Ако искашъ да провѣришъ една музикална пиеса, ще намѣришъ единъ опитенъ музикантъ, а не нѣкакъ обикновенъ, и отъ него ще разберешъ, дали тази музика е правилна. Ако искашъ да разберешъ свойствата на материята, ще намѣришъ нѣкой ученъ химикъ, който не пробива клонци и не прави експлозии, и отъ него ще искашъ да ти даде първите упътвания върху великиятъ закони на материята. Материята, това е една реалностъ. Въ нейните сегашни форми тя е прѣходна; слѣдователно, ако се уповаваме на тѣзи форми, ние се лъжемъ. Сегашните и форми ще прѣминатъ къмъ други, които ще бѫдатъ реални. Сегашните наши мисли сѫщо сѫ прѣходни; всичките ни сегашни разбирания сѫ само единъ прѣговоръ къмъ онова правилно разбиране, което ще дойде. Съ тѣзи си думи не искамъ да кажа, че сте невѣжи или простаци, че не разбирате нѣщата, но само констатирамъ, че причината на вашето невѣжество се дължи на това, че нѣмате вѣра. А вѣрама е свѣрзана съ вашия умъ. Слѣдователно, онзи, който нѣма вѣра, не може да има правилно развитъ умъ, а оттамъ, не може да има и правилно дишане, защото умътъ е свѣрзанъ съ дишането. Умните хора плавно и хармонично дишатъ. Мисълъ, която въздѣстствува на дишането, тя е права. Наблюдавайте нѣкоя красива жена или мжжъ, здрави по воля, сърдце, умъ и ще забѣлѣжите красотата и пластичността въ дишането имъ! Който не душа правилно, и мисълъта му е неправилна. Нѣкой писателъ ще пише нѣкоя статия, започва да размишлява, издишва издѣлбоко, послѣ душа неравномѣрно, става, изважда табакерата, направя си цигара, разхожда се изъ стаята, пакъ сѣда, пише .... Статията е готова. Критиката започва да говори: "Еди-кой-си написалъ отлична статия". - Написалъ димъ! Самата статия е толкова вѣрна, колкото и димътъ на цигарата му. Написалъ статия какъ да се поправи общество. Прѣди да започне статията, той казва: "Чакай да се прѣкръстя!" Кръсти се. Не, приятелю, кръстътъ показва, какъ да носишъ мжчинскиятъ. Когато

направиши кръстъ и кажешъ: "Во имя Отца", запитай се: Моята глава знае ли да мисли правилно? "И Сина" - Любовта дъйствува ли въ сърцето ми? "И Светаго Духа" - Силата на Бога въ мене ли е? Това значи да направиши кръста, и да прочетешъ "Во имя Отца" .... Кръстът е нѣщо вжтрѣшно. Нѣкой казва: "Да се прѣкръстимъ!" Да, да се прѣкръстимъ съ главата, съ сърцето и съ силата си. Като се прѣкръстите, кажете си: "Дали Господъ на Мждростъта е въ ума ми, имамъ ли вѣра?" По какво се отличава човѣкъ съ вѣра отъ другите, у които нѣма вѣра? По това, дали има страхъ. Въ вѣрата нѣма страхъ. Нѣкой казва: "Да викаме лѣкаръ". Ако викашъ лѣкаръ отъ страхъ, че си боленъ, ти ще умрешъ; ако го викашъ съ вѣра, като твой братъ, твой приятель, ще оздравеешъ. Като викашъ лѣкаря съ страхъ, и лѣкаръ ще се уплаши, и той ще каже, че положението е опасно, самъ не се рѣшава да лѣкува. Викатъ втори лѣкаръ, и той казва сѫщото. Викатъ трети, събиратъ се на консултъ, и най-послѣ и тримата казватъ: "Я ще оздраве, я не". И това ще замяза на положението на онзи циганинъ, който казвалъ: "Азъ съмъ много ученъ, знамъ, дѣ има вода. Въ онзи доль я има вода, я не". Е, че такава наука всѣки я знае: "Я ще оздраве, я не", "може да е добра, може да не е добра". Старитъ казватъ: "Ние знаемъ, може да е много добра, но може и да не е добра". Тъ не казватъ като циганина, напримѣръ, я е вѣрно, я не, но казватъ: "Може да е вѣрно, може и не". Нѣкой питатъ: "Ти какво мислишъ за моята мисъль?" - "Е, може да е добра, вѣрна". Не, може, а трѣбва да е вѣрна. И тогава казваме: "Не знамъ, кой ще бѫде спасенъ". Не, знамъ кой ще бѫде спасенъ; знамъ, кой ще влѣзе въ царството Божие; знамъ кого Господъ е избралъ; знайтъ го и всички онѣзи, които иматъ вѣра. Нѣма скрито покрито за вѣрващия. Скрито-покрито има, но кога? Само въ прѣстїплението, само тѣ се криятъ. И добритъ дѣла трѣбва да сѫ тайни. Въ този свѣтъ и добритъ и лошитъ хора трѣбва да се криятъ. Защо? Само злото е скрито. Лошиятъ човѣкъ се крие да не го хванатъ и затворятъ въ тѣмница. Добриятъ, богатиятъ човѣкъ се крие, да не го подведатъ подъ членъ 4 отъ закона, та да му кажатъ: "Ти си неприятель на народа, хайде въ дрънголника". Ето защо сега богатите отричатъ, че сѫ богати, а едно врѣме хората се хвалѣха, че сѫ богати, че иматъ пари. Днесъ всички богати искатъ да минатъ за сиромаси. Защо? Защото има членъ 4. Това не е правилно мислене, това не е философия на живота. Волътъ, който оре на нивата и раздѣля браздите, казва: "Азъ съмъ, който ора". Да, защото има останъ; а орачътъ е, който носи закона. И азъ мисля, че иие сме минали това учение на осмена. Сега е учението на вѣрата. Споредъ новото учение, всѣки самъ трѣбва да опита своята мисъль, вѣрила ли е. Ще

прѣдставя мисълта си на брата си, и ще го оставя той да я възприеме. Той нѣма да ме пита, Вѣрна ли е мисълта ми. Защо? - Защото азъ съмъ опиталъ мисълта си 99 пжти. Не само азъ, но хората отъ 8,000 години насамъ сж опитвали този великъ законъ. И вие може да го опитате. Днесъ ви говоря за Вѣрата. Кажете: "Ние ще живѣемъ съ Вѣра". Внесете въ себе си Вѣрата, и започнете да работите съ нея. Не мислете, какъ гледатъ хората на Васъ, дали сте интелигентни или не. Е, хубаво, като сте интелигентни, ще ви дамъ да рѣшите една задача: $a : a = b : b = c : c$. Какво ще разберете отъ тази задача? Тя е задача, която опредѣля отношенията на невидимия свѣтъ къмъ видимия. Когато става извѣстно явление въ физическия свѣтъ, съответно явление става въ невидимия. Такъвъ е законътъ. Когато единъ човѣкъ се ражда на земята, единоврѣменно съ него другъ се ражда на небето. Когато нѣкой умира на земята, и на небето умира нѣкой. Когато единъ човѣкъ умира на земята, за небето той се ражда, т. е. за да отиде единъ човѣкъ отъ земята на небето, трѣбва другъ да дойде на земята. Тъ се замѣстята. Между величините има извѣстно съотношение. Нѣкой пита: "Защо трѣбва да умирамъ?" - Не, нѣма да умрешъ, но казвамъ: рѣшено ти е да се родишъ въ другия свѣтъ, а другъ да се роди на земята. Ще кажете: "Дотукъ те слушахме, но оттукъ напатъкъ нѣма да те слушаме". Не настоявамъ да приемете това като една положителна истина, а като единъ символъ, но ще го прѣврѣвате и ще разберете, че има извѣстно съотношение между духовния и физическия свѣтъ.

И тъй, ще разгледате, каква е Вѣрата ви въ подсъзнанието, въ съзнанието, въ самосъзнанието и въ съръхсъзнанието. Когато отъ вашата душа изчезне всѣкакво съмнѣние, умраза, лъжа, и тѣ излѣзватъ на повърхността, кажете си: "Не, съ тази величина вече не мога да боравя." Кажете ли си така, това показва, че Вѣрата е турила въ сърдцето ви своя прѣвъ коренъ. Вѣрата има свръзка съ ритмичното дишане. Затова индусите се стремятъ да дишатъ ритмично, като искатъ понѣкога да регулиратъ своята мисълъ отгорѣ надолу. А западните още не знайтъ това: тѣ иматъ стремежъ отдолу нагорѣ. Забѣльзано е, че у охтичавите хора дишането става бѣрзо, ритъмътъ на дишането имъ е късъ, слѣдователно, смѣната на енергии у тѣхъ е неправилна, което значи, че между Вѣрата и мисълта има борба. Отъ какво се ражда охтичава? - Или отъ страхъ, или отъ умраза. Всѣка мома може да стане охтичава: Вземете и любовника, лишете я отъ надеждата, че ще има другъ, и у нея ще се яви стѣснение, умраза, и тя ще стане охтичава. Тя казва: "Безъ този момъкъ не мога да живѣя." Тамъ е заблуждението. Не, твоятъ момъкъ е твоя умъ. Той е твоята

лобовъ. Ако момата срещне момъкъ отъ физическия свѣтъ, който и съответства, нека го вземе, но, ако не срещне такъвъ, по-добре е да си живѣ сама. Първиятъ лобовникъ на ума е сърцето. Задъбята ли се свамата, това е правилната женитба. Но момата казва: "Този вжъръшенъ лобовникъ нѣма да ме хранци, а външниятъ, външниятъ."

- Не, външниятъ ще те прѣдаде. Вие, може и жени, които сте опитали този законъ, които сте се женили, щастливи ли сте, разрѣшили ли сте правилно този въпросъ? - Не, вие мязате на знаменития английски реформаторъ Иоанъ Веслей, който се оженилъ за своята възлюблена и слѣдъ три дни казалъ: "Не си струва човѣкъ да се жени." И това го казва единъ великъ човѣкъ, реформаторъ! Умътъ е първиятъ възлюбленъ. Той ще ти донесе свѣтлина. Този възлюбленъ ще намѣри външни форми, за да се изрази. Тогава пъкъ сърцето на момъка ще намѣри своята възлюблена отвѣнка и ще стане едно правилно кръстосване. Когато умътъ на момъкъ се прѣкръстоса въ сърцето на мома, става добра, истинска женитба на физическия свѣтъ. А днесъ всѣки момъкъ търси мома, и обратно. Намѣри мома, започне да и чете какво е написалъ. Тя се възхищава. Той казва: "А, гений съмъ азъ." Когато момата изказва своите въжделени чуствства, той и казва: "Колко си наивна!" Каже ли и така, га стои далечъ отъ него, той не е за нея, у него нѣма ритмично дишане. Ще кажете: "Ще ни изкарашь кирливитъ ризи." - Да, тази вода, която иде сега въ свѣта, ще ви изкарва всички кирливи ризи. Ами като напопите кирливитъ ризи въ топлата вода и ги варите, киръта нали кипва, и изплува отгорѣ? Слѣдователно, като насадите правилната мисъль въ ума си, тя ще изкарва всички неджзи.

Не мислете, че моята бесѣда има прѣвъдъ вашите позрѣшки! Това нѣма нищо индивидуално къмъ васъ. Но ви казвамъ, че, ако искате въ бѫдеще животътъ ви да бѫде хармониченъ, вложете вѣрата въ себе си, измѣнете мисленето си и започнете да изправяте миналото си. Всички ваши мисли и желания, наслоени у васъ отъ редъ минали сѫществувания, може да се изправятъ само чрѣзъ закона на лобовъта въ човѣшкия духъ и чрѣзъ закона на човѣшкия умъ. Когато лобовъта проникне отдолу нагорѣ, отъ сърцето въ душата, отъ душата въ ума и оттамъ въ човѣшкия духъ, ще има хармония, движение въ двѣ посоки - двѣ противоположни течения. Когато двама души се ржкуватъ, нали подаватъ отъ двѣ мѣста ржцѣтъ си; това е движение, въ което има едноврѣменно двѣ противоположни течения. Ако въ момъка мисъльта и дишането сѫ правилни, въ него става правилно течението и, ако сте ясновидецъ, ще забѣлѣжите, че отъ ржката му по направление къмъ ума ще изтича една свѣтлина. Ако чувствата на момата сѫ правилни, ще видите, че отъ нея излиза една бѣла, мека свѣтлина,

окръжена съ една много тънка, розова краска. Тъзи двете свѣтилини, на момъка и на момата, като се сръщнатъ и се съединятъ, ще образуватъ божествена Вълна. Какво чувствуватъ тези млади? Казватъ: "Ние сме готови двамата заедно да се боримъ въ свѣта и да се жертвуваме." Тогава при това положение и бабите ще възкръснатъ. Защото стари хора нѣма. Стари хора сѫ онѣзи, които сѫ изгубили оня първиченъ законъ на Вѣрата, и тѣ умиратъ отъ гладъ. Хербертъ Спенсеръ казалъ: "Когато обмѣната на енергии има въ организма става неправилно, човѣкъ бързо оства и може да умре скоро, а когато става правилно, т. е. колкото харчи, толкова и печели, той може да живѣе 100, 200 и повече години". Азъ не поддържамъ такъвъ възгледъ, защото смисълътъ на живота не се състои въ неговата продължителностъ, а въ неговото разумно приложение. Христосъ казва: "Азъ го дохъ, за да дамъ животъ и да го иматъ прѣзидиално". Като знаемъ какъ да съчетаваме силите на сърцето, душата, ума и духа си, това може да направимъ и на себе си, и на приятелите си. За това Христосъ казва: "Ако двама души сѫ събрани въ мое име, трѣбва да иматъ една цѣль." Това сѫ хората, които трѣбва да иматъ любовъ. Богъ е любовъ и всички хора се движатъ къмъ любовта, но сѫщеврѣменно искатъ да бѫдатъ богати щастливи, а това почива на извѣстни закони.

И тъй дишането трѣбва да бѫде ритмично. Допуснете ли, обаче, въ себе си умразата или лъжата, дишането ви ще се измѣни. Достатъчно е човѣкъ да допусне въ себе си стомина такива мисли и желания, за да му се причини апоплектиченъ ударъ. Натрупването на тези мисли ще подействува на дишането, дишането на сърцето, и животътъ Веднага ще се прѣкрати. Защо? - Защото този човѣкъ не е мислилъ и дишалъ правилно. Отъ невидимия свѣтъ ще изпратятъ комисия, която ще каже: "Този човѣкъ не е мислилъ правилно", и ще му види смѣтката.

Безъ Вѣра не може да се угоди на Бога, безъ Вѣра не може да се служи на човѣчеството, безъ Вѣра не може да служимъ на близкия си, безъ Вѣра не може да служимъ и на себе си. Денътъ, въ който човѣкъ изгуби Вѣрата си, и той е изгубенъ. Трѣбва ви Вѣра положителна, Вѣра въ своите мисли и чувства, а не въ чуждите. Азъ не говоря за яйцата на кукувицата. Кои сѫ Вашите мисли? - Това, което е родено отъ Бога, то е наше, общо е, а онова, което е родено отъвнѣ, то с кукувично яйце. Нѣкой иска да направи голъма кѣща, да даде голъмо угощениe, но горко на кокошките, които ще участвуватъ, които ще пострадатъ за това угощениe. Това е на всѣкїждѣ въ свѣта. Единъ народъ ще стане богатъ, но за негова смѣтка другъ ще осиромаше. Това не е правилно, то не е култура. Слѣдователно, като се изопачи закона на Вѣрата,

народите се израждатъ. Цели народи, цели племена, материци и раси изчезватъ. Ако хората мислятъ така още 100 години и сегашната раса и всички европейски народи ще оглупятъ, ще се изродятъ. Като се изродятъ те, ще дойде нова раса, която ще тури единъ новъ редъ на нѣщата, затова първото нѣщо е да изправимъ мисълта си, да туримъ въ насъ вѣрама. За сега ще оставимъ народите, ще оставимъ закона на еволюцията да си върви по своя пътъ, а въ вашата душа не искашъ да остане абсолютно никакъвъ страхъ. Страхътъ оставете вънъ! Да ви е страхъ, само когато грѣшиште, а когато правите добро, да не ви е страхъ. Ние съвръменниятъ хора, мислимъ само, какво ще стане съ насъ. Нищо лошо нѣма да стане. Онзи, който ни е пратилъ на земята, любовъта, която ни е родила, която е първото нѣщо на съвѣта, ще ни направи безсмъртни. Дрехите ни може да се измѣнятъ, но това не е смърть. Това сѫ вариации, това сѫ пѣние, божествена хармония на нѣщата. Най-първо, потрѣбна е вѣрама, за да измѣните всички свои мисли. Постарайте се при първия урокъ да внесете въ себе си хармония. Имате извѣстно болезнено състояние, кажете си: "За да поправя това си състояние, зависи отъ вѣрама, за това ще измѣня вѣрванията си въ вѣра, и ще тури хармония въ мислите си." Съединете се съ всички хора, и кажете: "Всички хора по земята сѫ добри, всички закони сѫ правила, нѣма изключения. Смъртъта е нѣщо прѣходно въ съвѣта." Ако приложите този законъ въ ума си, нѣма да мине и единъ, два или три часа, или споредъ сериозността на болестта нѣколко дни, и болестта ви ще изчезне. По сѫщия начинъ може да проверите дали мисълта ви е права. Опитайте този законъ и когато имате ревматизъмъ въ крака си, не бѣзтайте да викате лѣкаръ, а провѣрете дали можете чрѣзъ мисълта си да прѣнесете болестта въ ржката си и отъ тамъ да я изхвѣрлите навинъ. Ако дѣйствувате чрѣзъ вѣрама си, ще прѣмѣстите токовестъ на Вашето електричество и магнетизъмъ отъ едно място на друго въ организма си, и ревматизъмътъ ви ще мине. Ревматизъмътъ - това сѫ натрупани мисли, затъсяването - това сѫ пакъ мисли. Човѣкъ, който много мисли, ще започне и да чувствува много. Това показва, че у та��ъвъ човѣкъ сърдцето дѣйствува много. Ако нѣкой много яде и не работи, ще затъсяе много, и скоро викатъ лѣкаръ. Затъсяването е единъ признакъ, че мислите и чувствата, не сѫ правила. Сѫщия законъ е и за сухите хора. Сухите сѫ много активни. Не, всичко трѣбва да биде умерено. Дойде ли у Васъ една мисъль, не я спирайте, а проявете я, дойде ли едно чувство, проявете го. Работете, не се отказвайте отъ работа. Така ще вљаете въ връзка съ Великия божественъ законъ. Ако срѣщнете нѣкой старецъ падналъ на пътя, а вие сте студени

или учителъ, бързате за работа, не се спирате. Нищо, спреме се, помогнете му съ каквото можете. Или видите, че се биятъ дъвца, плачатъ, спреме се, примирете ги. Да не ги набиете, но имъ дайте по единъ левъ или грошъ, или ако имате ябълки, по една ябълка. Посъвѣтвайте ги да не се биятъ. И обърнете имъ внимание, че съ братчета, че и дъвамата съ прави. Така примирени, тъзи дъвца всъкога ще Ви слушатъ. Ще извършите една добра работа. Но ако ги примирявате, и имъ обяснявате, че не съ на правата страна, няма да Ви разбератъ. И дъвамата съ на правата страна. Между Васъ, религиозните, има много да плачатъ. За какво? - За грѣховете си. Свѣтските хора пъкъ плачатъ, че умрѣлъ нѣкой отъ тѣхъ. Учициците плачатъ, че съ пропаднали на изпита, професорите плачатъ, че съ изгубили мястото си. Всички плачатъ защото не мислятъ правилно.

Постарайте се да внесете въ дишането си ритмичностъ, правилностъ. Дойде Ви нѣкоя правилна мисъль, провѣрете веднага, правилно ли се извършва дишането у Васъ? Всѣка мисъль, която дава потикъ въ живота Ви, е правилна. Вие дишате съ прѣкъжсане, но това е една неправилностъ, отъ която трѣбва да се освободите. Ако дишате така, ще Ви сполети нѣкое нещастие. Забѣлжете, че, когато дишате неправилно, сърдцето Ви бодне, трепне отъ връме на връме. Такова трепване става и съ овциятъ на нѣкой овчаръ, когато прѣстои да имъ се случи нѣкакво нѣщастие. Ако овциятъ прибързатъ и се спратъ внезапно, овчарътъ знае, че нѣма да се мине нѣколко часа, и нещастието ще стане. Ако Вашите мисли и чувства бѣгатъ отъ едно място на друго, както овциятъ, трѣбва да сте на поста си, да знаете, че крадецътъ е близо до Васъ.

И тъй, вѣрата е единъ живъ принципъ на ума. Само чреѣтъ нея ще можемъ да узнаемъ всички тайни, които съ вжтрѣ въ природата. Знаемъ ли тъзи тайни, ще можемъ да обновимъ и живота си. Това нѣма да стане въ 1, 2 или 10 години, но вжтрѣ въ 100 години ще стане. И тъй, тъзи дъва принципа - любовта и вѣрата, трѣбва да ги съединимъ. Ние трѣбва да съчетаемъ силата на духа, на ума, на душата, на сърдцето, като стремежъ на сърдцето въ подсъзнанието, като чувство на душата въ съзнанието, като сила на ума въ самосъзнанието, и като принципъ на духа въ свръхсъзнанието, и въ това съчетание ще дойде новата мисъль, която може да ни обнови. И тогава ще забѣлжите, че, когато се срѣщнатъ дъвама души, у които има такова обновление, тѣ може да се тѣрпятъ. Нѣма ли това обновление, тѣ не може да се тѣрпятъ. А това е много естествено, защото и дъвамата съ негативни или по сърдце, или по душа, или по умъ, или по духъ. Всъкога трѣбва да има хармония и допълване, т. е., когато умътъ дѣйствува

у момъка, въ момата тръбва да дължима сърдцето; когато у момъка дължима душата. Само така ще има пълна хармония, пълно съчетание. Дълго и да съм тъзи хора, между тях Винаги ще има едно съчетание. Възле ли една и съща мисъл въ двамата, ще има дихармония, разединение. Всичка мисъл има едно движение от север към юг и от изток към запад. Това представлява човека. Иначе, Винаги ще има едно кръстосване. Това съм сили на сърдцето, сили на душата, сили на ума и сили на духа. Силите от ума слизат към сърдцето, т. е. от главната нервна система слизат към симпатичната нервна система, а оттамъ възлизат към главата. Тамъ, дълго става това пръплитане, се образува новъ потикъ. Следователно, срещнете ли човекъ, бил той мъж или жена, съ когото мислите ви се пръпливат правилно, ще почувствувате известна хармония, и у вас ще се родят или нови мисли или нови чувства. Ако няма между вас тази хармония, ще се върнете у дома си обръмене, ще ви заболи глава. Това не говори, че тъзи хора съм лоши, но вие тръббаше да постъпите по другъ начинъ. Зимно време съм бъди, леки дрехи ли ще се облечете? Лятно време съм дебели дрехи ли ще се облечете? Когато отивате при човекъ, който живее въ зимата на своя живот, ще облечете дебелите си дрехи. Когато отивате при човекъ, който живее въ своето лъто, ще се облечете съ свърти, леки дрехи. Вие ще се съобразявате, кждъ и по кое време отивате, и не мислете, че хората съм лоши. Лоши хора въ свърта няма, въ положителенъ смисълъ. Лоши хора, споредъ менъ, съм онези, които имат много торъ и които грабят наготово. Какво грабятъ? - Доброто на другите хора. Добри хора съм тъзи, които даватъ, а лоши хора съм ония, които взематъ. Разбойникъ стои въ гората, чака да мине нѣкой. Минава човекъ, който е работилъ цели 3-4 години, за да спечели нѣщо и на храни дѣцата си. Взема му парите, ограбва го. И тий, въ свърта съществуватъ два метода за ограбване: бавенъ и бързъ. Напримеръ, искашъ да вземешъ парите на единъ човекъ. Започваш да го убеждавашъ. Отивашъ първия денъ при него, говоришъ му, не се съгласява. Отивашъ втория денъ, пакъ го убеждавашъ - не се съгласява. Най-послѣ успявашъ да му вземешъ парите. Той казва: Извън ме този човекъ! Бързиятъ начинъ е онъ на апаша: когато отидешъ при нѣкого съ револверъ въ ръка, и той самъ казва: "Вземай, взимай, по-скоро!" Така не се губи време. Бързиятъ методъ е връбденъ. Всички сегашни хора постъпватъ споредъ него, носятъ си револвера и казватъ: "дай си парите, ти ще работишъ, а азъ ще почивамъ", а въ Божия законъ е писано: "Всичка ще работимъ, и единствено ще дължимъ благата". Всички ще работи, споредъ колкото може, и никой никого не тръбва да изпол-

зуба. Туй е законътъ на Вѣрама.

Като ви говоря за Вѣрама, казвамъ, че на земята живѣятъ и други сѫщества, много умни, които вие не виждате. Сега ще навлѣза въ друга областъ, дѣто $x : y = x i : y i$. Послѣдното отношение $x i : y i$ прѣставлява отвлѣчения свѣтъ. Тѣзи сѫщества сѫ по-умни, по-интелигентни отъ васъ, тѣ сѫ усвоили законите, които напрѣстѣватъ нашия животъ и дѣйствуватъ между настъ. Каквото и да мислите, каквото и да проектирате, тѣ сѫ между васъ. Вие сте подъ тѣхното влияние. Мислите, какъ да разрѣшите единъ въпросъ. Тѣ се борятъ, и тѣ го разрѣшаватъ. Не мислете, че тѣзи хора сѫ сѣнки, тѣ сѫ реални хора, материализирани, облѣчени сѫ съ тѣла, и има начинъ да говорите съ тѣхъ, а не сѫ сѣнки. За да ме разберете по-добре, ще ви приведа едно сравнение. Прѣставете си, че се намиратъ прѣдъ единъ мравунякъ. Мравките си иматъ извѣстенъ редъ на нѣщата, но сътъ си това-онова въ мравуняка. Поставя бастуна си въ мравуняка имъ, дигне се голѣмъ шумъ между мравките, нѣкакъ имъ разстройва мравуняка. Казвай си: "Въ природата ставатъ нѣкои сътресения, естествени сили влияятъ". А тѣзи сили сѫ моятъ бастунъ. Послѣ туря прѣста си между тѣхъ, нѣкоя мравка ме ухапва. Прѣставете си, че у нѣкоя мравка дойде мисълта, че тукъ има нѣкое разумно сѫщество, което имъ прѣчи, далечъ ли е тя отъ истината?

Слѣдователно, по отношение на тѣзи грамадни хора, за които ви говоря, ние сме като мравките. Азъ мога да ви докажа, че тѣ сѫществуватъ, като туря между васъ тѣхния бастунъ, и ви размърдумъ. Може да направите опитъ, да видите тѣхния бастунъ. Стоя единъ денъ прѣдъ единъ мравунякъ и съ лупата си фиксирамъ свѣтилищата точно къмъ пжтя на мравките. Тѣ отиватъ къмъ свѣтилищата, но, като ги парне, отскачатъ. Казвай си: "Какво е това явление, нѣщо много свѣтло, но пари". Наобикалятъ ме мравките, разсжждаватъ наоколо ми - цѣлъ концертъ. Чудятъ се на това явление. Казвай имъ: "Азъ съмъ, познавате ли ме?" Често и тѣзи голѣмитѣ хора, умнитѣ ги наричамъ азъ, фокусиратъ съ хората, както и ние правимъ съ малките мравки. Тѣ сѫ рѣшили да поправятъ свѣта: дадена имъ е властъ отгоре, даденъ имъ е и планъ, и сега тѣ ще разоратъ. Това наричамъ азъ новъ редъ и новъ порядъкъ въ свѣта, това, което тѣзи сѫщества ще донесатъ.

Като ме слушате сега, вие си казвайте: "Ако това е истина, голѣма лъжа е". "Бу сахи иса, чокъ ялангъръ", както гласи турската пословица. Ако имате Вѣра, ще направите опитъ, и ще се увѣрите, но, ако имате само Вѣрвания, ще кажете споредъ турската пословица: "Ако това е истина, голѣма лъжа е". Не, не е лъжа това.

И тъй, да се повърнемъ къмъ мисълта си.

Тази първична интелигентност, която тръбва да дойде въ свърта, произтича отъ Бога; отъ тая първоизточникъ идат сега нова вълна, която хората тръбва да приематъ. Казватъ: "Богът възхналъ душа въ човѣка". Сега Богъ прави нови вдишвания. Въ хиляди години Богъ единъ пътъ вдишва. Ще разберете двата принципа, че Богъ е Всеобемна любовь, която обгръща всички същества, че Богъ е Всеобемна интелигентност. Тази интелигентност ще се прояви споредъ естеството на всъко същество. Тръбва да има едно разнообразие, но и въ всичца настъпва да има тази божествена хармония. Подложете на опитъ учението, направете дишането си ритмично, внесете въ сърцето си, въ душата, въ ума и въ духа си, както и въ подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си мисълта да видите тъзи същества, и вие ще ги видите. Когато видите тъзи същества, вие ще намъртвите вашите учители, вашиятъ братя и сестри. Тъкъм благородни същества и тъй високи въ своята постъпки, и така изпълняватъ Христовото учение, че вие и понятие нямате отъ всичко това. Когато отидете въ дома имъ на гости, ще ги приематъ като по-малки свои братя, ще ги дадатъ най-добрая приемъ, и ще ги изпратятъ въ този свъртъ, да носите новото учение. При сегашното ви състояние, съ тъзи умове, сърдаца и души, които имате, не може да ги видите. Вашето небе е облачно. Съмнението, което имате, дали това съществува или не, показва, че не може да служите на върхата, на този Господь, който е въжърътъ въ васъ - подразбралъ душата ви. И тъй, безъ въра не може да се угоди на Бога, на любовъта. Вие не сте още въжъръ въ тълото си, а сте извънъ него. Тълото на човѣка за неговата душа е още само като катедрата за професора - качи се на нея, пръподаде урока си, пръстои всичко 2-3 часа, и слизи. Човѣкъ само временно живее въ тълото си, дълго си има и катедра. Духътъ слизи въ тълото само въ извѣстно време, за извѣстни часове и минути, докато пръподаде уроците си. Но душата е нещо велико! Нѣкои ме питатъ: "Като е толкова велико, големо нещо, какъ се събиратъ толкова души въ свърта?" Велика душа е онази, въ която има интенсивна, широка любовь и правилна мисълъ. Душа, въ която няма любовь, няма правилна мисълъ, тя е малка. Не е въ външната форма, не е въ големото шише. Светецътъ може да живее въ колиба, а прѣстъпничътъ - въ палатъ, но не е палатътъ, който създава гения, нито колибата, която създава невѣжеството. Слѣдователно, вие тръбва да измѣните мисълта си, за да измѣните свърта. Всички искатъ колективно създахме нашата мисълъ, нашите тѣла, като ги изопачихме. Пакъ колективно ще работимъ, за да се върнемъ къмъ първоначалното

съзнание, като се съединимъ съ тоя Великъ законъ.

Днесъ Връщето е ясно, свидѣтель на това, че, ако приемемъ новото учение, ще имаме тази свѣтлина. То свидѣтелствува за мене, но азъ и така съмъ щастливъ и богатъ, а вие трѣбва да придобиете това за васть и ще го прѣдадете на вашите дѣца, на вашето поколѣніе, а сега вашите почернѣли лица и побѣлѣли косми говорятъ друго нѣщо. Азъ бихъ желалъ да ви побѣльватъ космите, но не отъ страхъ, а отъ любовь. Когато косата се измѣня отъ любовь, тя приема разни краски. Когато нагорещяватъ желѣзото, то става свѣтло, а когато истине - става черно. Всички, на които косите сѫ черни, трѣбва да побѣлятъ. Питаме, защо останявате. Ами вѣглищата, които сѫ изгорѣли, нали трѣбва да нагорещатъ желѣзото? Значи, енергията отъ вѣглищата минава въ желѣзото. Затова трѣбва да донесемъ малко вѣглища. Не мислете, че е лошо да имате черни коси. Черните коси, черните очи показватъ, че тѣзи хора сѫ още въ сѣнка, свѣтлината още не е проникнала въ тѣхъ. Такива хора не сѫ грѣшици, но въ тѣхъ има складирана енергия, която отпослѣ ще се прояви, тѣ очакватъ въ бѫдеще да цѣвнатъ и узрѣятъ. А хора съ бѣли коси показватъ, че сѫ цѣвнали и узрѣли. Младъ, старъ, умиранія, ражданія, това, казано въ другъ смисъль, значи: да любишъ и да мислишъ. Любовъта това е началото на живота. Мисленето - това е възрастніятъ човѣкъ, който е разбралъ смисъла на живота, и затова неговата глава е починала да побѣльва. Безъ вѣра, безъ този умъ не можешъ да служишъ на Бога. Азъ оспорвамъ мнѣшето, че много умъ и знание не ни трѣбватъ. Не, намъ ни трѣбва единъ божественъ умъ, божествени разбиранія, да разбираемъ висшата математика, биологията, астрономията, естествените науки, и то, въ всичките имъ съотношения, да разбираемъ, какъ сѫ свѣрзани животните, растенията. Нищо въ свѣта не е безъ смисъль, затова трѣбва да обикнемъ всѣко сърво, растение, всѣко животно, и като се явимъ при всѣко отъ тѣхъ, да му прѣдадемъ добри мисли. Не мислете, че нѣщата въ свѣта сѫ лоши. За да станатъ лоши, ние сме станали причина. Ето защо трѣбва да се заемемъ да поправяме тоя свѣтъ отвънъ навѣжтрѣ.

И тѣй, започнете да поправяте мисъльта си, страстищъ си. Има страсти, които изгарятъ. Често съмъ слушалъ мома да казва: "Изгори ме той". Да, този токъ, който момъкътъ изпраща на момата, може да бѫде толкова силенъ, че да я убие моментално. Чувствата на нѣкоя майка може да бѫдатъ толкова силни, че да изгорятъ дѣтето. Трѣбва да знаемъ, какъ да чувствуваме, какъ да мислимъ. Мисъльта и чувството понѣкога биватъ толкова силни, че могатъ и да възкръсятъ нѣкого. Чувствата могатъ да убиватъ и възкръсяватъ, и единото и

другото е върно. И сега силит въ природата сж подчинени на човешкия умъ. Ако искаме да се ползвувате отъ този законъ, тръбва да имате въра и любовъ, и Богъ ще ви даде новъ начинъ да првърятвате нѣщата. Тогава ще кажеме: "Моята мисъл е права". А сега казвате: "Я има вода, я не". Това е въртата на циганина. Вложете любовъта и въртата, направете единъ опитъ, и тогава ще разберете въпроса по-подробно. Азъ бихъ започналъ да ви обяснявамъ всичко това математически, съ съвръменната алгебра и геометрия, но колцина отъ васъ ще ме разберете? Кой професоръ по математика е успѣлъ досега да убѣди учениците си въ върността на своите теории? Учатъ теории, много правила, но дойде ли да ги приложатъ въ живота, не знаятъ какъ. Казвамъ: "новото учение", и ние знаемъ, какъ да приложимъ една енергия въ органическия животъ. Като казвамъ "ние", подразбирамъ бѣлиятъ братя, които живѣятъ между настъ. Азъ ги слушамъ сега, като казватъ: "Нѣкои отъ тѣзи ученици може да станатъ добри, а други - не. Нѣкои отъ тѣхъ ще бѫдатъ ученици, а други - оглашени". Ако ги приемете, тѣ ще ви помогнатъ, и вие ще станете носители на новата култура, новото небе и новата земя, които сега се създаватъ. Тази нова мисъл казва на свѣта: "Въ ума ви не тръбва да има абсолютно никаква лъжа". Приемешъ ли нѣкакви хипотези, дръжъ ги като такива, но въ ума си тръбва да държишъ онѣзи истини, които сж абсолютно доказани. Тази работа съ въра става. И да знаешъ едно: откждѣ си дошълъ и кждѣ отивашъ. Откждѣ сте дошли? Казвате: "Родиха ме". Помнишъ ли деня и часа на твоето раждане? - Не, майка ми, баба ми го казватъ. "Зная, че ще умра". Отдѣ знаешъ? "Вървамъ". Не, това е върване, а не въра. Ние, като насочимъ нашата мисъл, знаемъ, кога сме родени, знаемъ, кога ще оставимъ този свѣтъ, знаемъ, отдѣ започва физическиятъ свѣтъ и докждѣ се простира, знаемъ, отдѣ започва духовниятъ и докждѣ се простира. Затова ви тръбва единъ отличенъ умъ, като у Христа. За да бѫдете чисти, умни, възвишени хора, герои въ свѣта, необходима ви е въра, чрѣзъ която се добива всичко. Тя е едно отъ качествата на ангелитѣ. Това качество и хората тръбва да го придобиятъ. Съ въртата започва новата култура. Приложете сега въртата и любовъта, тя започва съ врѣмето, а врѣмето е такъ на божията хармония, а хармонията е вжтрѣшниятъ смисъл на живота. Това е учението за въртата, което Христосъ е проповѣдвалъ на свѣта. "Ако имате въра, колкото едно синапово зърно, ще можете и планина да прѣмѣствате". "Повъртай, ще бѫдешъ спасенъ ти и домътъ ти". И тъй, въртайте въ Вашия умъ, които ще упражни влияние върху душането, което тръбва да бѫде ритмично, а не съ хърканя. Турете волята си чрѣзъ мисъльта, за да направите живота си щастливе.

Ще ви приведа сега единъ разказъ отъ Толстия. Занесли на единъ царь едно житно зърно, голѣмо като кокоше яйце. Царът заповѣдалъ да повикатъ най-стария човѣкъ отъ града, да го питат, дали той помни отъ своето врѣме такова едро жито. Едва довели този старецъ, подпрѣнъ на гвѣ патерици. Попиталъ го царът за житото, но той отговорилъ: "Въ мое врѣме не е ставало такова жито, питайте баща ми". Идва бащата, старецъ, подпрѣнъ съ една патерица, вижда житото и казва: "Въ мое врѣме не е ставало такова жито, питайте баща ми". Идва бащата, строенъ, добъръ старецъ, безъ всѣкаква патерица, поглежда житото и казва: "Да, такова зърно въ нашите години растѣше, съ него се хранѣхме". Царът запитва този старецъ: "Защо ти, който си най-старъ по години отъ всички, ходишъ тъй изправенъ и безъ патерици, синъ ти съ една патерица и внукъ ти съ гвѣ?" Старецътъ отговорилъ: "Това е така, защото въ тѣхъ вече не расте това житно зърно". И тъй, когато тази права мисълъ е расла въ хората, тѣ ходѣха безъ патерици, когато тя се изопачи - съ една патерица, а когато не остана помень отъ нея - съ гвѣ патерици. Царът запитва стареца: "Ами съ пари ли го купувахте?" - "Въ наше врѣме пари нѣмаше", отговаря старецътъ.

И тъй, азъ Ви давамъ това кокоше яйце, това житно зърно, вѣрата, съ която хората едно врѣме се хранѣха. Приемете го, насадете го и живѣйте съ него, и вие ще имате въ ума си най-хубавите мисли, ще бѫдете здрави, а нервността, безмислието въ живота, страданиета, всичко ще изчезне, и ще кажете: "Сега има смисълъ да се живѣе, добре е и за насъ, и за цѣлото човѣчество". Животътъ на българския народъ, на учителите и на свещениците ще се осмисли само тогава, когато вѣрата на хората слѣзе въ своята първична сѫщина, да не възбужда никакво съмнѣние. Тогава ще разберете ония задачи отъ висшата математика и геометрия, които сега сѫ неизвѣстни на хората.

Бесѣда, държана въ София
на 6 Мартъ 1921 г.

III. Надеждата

“А сега оставатъ тези триятъ: въра,
надежда, любовъ”.

Азъ изхождамъ отъ едно ново становище.

Има три положения, върху които ще се спра: любовъта, върата и надеждата. Любовъта може да се разгледа като стремежъ, но може да се разглежда още и като чувство, и като сила, и като принципъ.

Върата, и тя може да се разглежда и като стремежъ у човѣка, и като чувство, и като сила, и като принципъ.

Надеждата, и тя може да се разглежда и като стремежъ, и като чувство, и като сила у човѣка, и като принципъ. Любовъта, върата и надеждата разглеждамъ като принципи. Хората често примѣсватъ тези три понятия - любовъ, въра и надежда, безъ да ги разделятъ.

Любовъта обхваща всичко, т. е. цѣлото пространство - битието, нищо не може да избѣгне отъ нея.

Върата обхваща врѣмето, а надеждата - резултатите, които изтичатъ отъ тези дѣни сили. Съ други думи: любовъта обхваща вѣчността, т. е. безкрайния животъ, всички възможности. Въ любовъта смърть нѣма. Върата обхваща условията, при които животъ се развива, а надеждата осъществява резултатите. Това сж процеси, които вървятъ послѣдователно.

Хората, у които има надежда, въра или любовъ, иматъ особени признания. Нѣкой човѣкъ съ пессимистъ, ходи съ наведена глава, недоволенъ е. Защо? - Защото надеждата у него е слабо развита, нѣма това чувство, принципътъ слабо дѣйствува у него. За такъвъ човѣкъ казвамъ: У него нѣма надежда. Едно отъ качествата на надеждата е, че, когато е силно развита у човѣка, тя произвежда радостъ. И Писанието казва: “Въ надеждата бивайте радостни.” Качество на върата е, че тя произвежда упование. Когато върваме въ нѣкого, ние имаме упование въ него. Качество на любовъта е, че сме готови да се жертвуваме за оия, когото обичаме.

Не смѣсвайте любовъта, върата и надеждата. Нѣкои мислятъ, че между тѣхъ нѣма разлика, че тѣ сж едни и сѫщи нѣща. Щомъ се обезсърчишъ въ живота, надеждата е слаба въ тебѣ; щомъ се съмнѣвшъ, върата е слаба; щомъ не можешъ да обичашъ, любовъта е слаба. Когато нѣкой човѣкъ каже, че не може да обича, това показва, че принципътъ на любовъта е слабо засъстенъ въ него. Ще бѫде смѣшино, когато нѣкой парализиранъ човѣкъ каже: “Азъ не мога да ходя.”

- Разбира се, че не може да ходи, защото неговата въбра е парализирана, той не може да разполага съ нервите си. Нѣкой казва: "Да обичашъ е глупаво." Питамъ: Ами кое е разумно? Ако любовта е едно глупаво качество на живота, кое е умното? - Е, да седнешъ да си похапнешъ, да си попийнешъ хубаво! Че то е най-глупавото я! Като гледашъ онзи воль, напълнилъ устата си, прѣжива ли, прѣживи. Това красиво ли е? Гледашъ онази красива мома, напълнила устата си, яде, криви мускулите на лицето си. Това красиво ли е? Яденето има смисълъ само при любовта. Хубавата мома, като яде, казва: "Азъ ще ямъ, да се поправя, за да бѫда хубава, да бѫда обичана." Яденето, писнето, това сж само обекти, това сж само срѣдства. Човѣкъ трѣбва да яде, за да възстанови силите си. Слѣдователно, любовта, вѣрата, надеждата, това сж вжтрѣши принципи на съзнателния животъ. Тъй ги схващайте. Може да направите опитъ съ тѣхъ. Това не е учение, което почива само на теория, а учение, което може да се опитва всички денъ.

И тъй, любовта, вѣрата и надеждата не сж еднакво развити у всички хора; у нѣкои любовта е силно развита, у други - вѣрата, а у трети - надеждата.

Апостолъ Павелъ, който дълбоко е познавалъ окултизма и мистицизма, казва: "А сега остававътъ тѣзи триимѣтъ - вѣра, надежда, любовъ, но най-голѣма отъ тѣхъ е любовта." А азъ казвамъ, че дѣтѣ крила на любовта сж вѣрата и надеждата, или вѣрата и надеждата - това сж ржцѣ на душата. Отрѣжете ли тѣзи ржце, всичко е свършено.

И тъй, надеждата е принципъ, който примириява всички противоположности на физическия свѣтъ, тя борави съ видимия свѣтъ, съ свѣта на промѣнитъ и измѣнитъ. Слѣдователно, кога се надѣваме ние? - Когато имаме дѣщери, синове, земи, кжщи, пари, вложени тука-тама. Надеждата схваща нѣщата отблизо, тя схваща настоящето, и не очаква слѣдъ години, а слѣдъ нѣколко часа. Това е едно отъ нейните качества. Слѣдователно, човѣкъ, у когото надеждата е силно развита, очитѣ му сж отворени, той всичко вижда, кждѣ ходи, какво прави, обхваща всичко. Извадите ли надеждата отъ него, и очитѣ му ще се затворятъ. Човѣкъ, който ходи съ затворени, пръмрѣжени очи, е съ слаба надежда. Виждали ли сте, какво прави комкама, когато стои прѣсъ нѣкая дунка да пази мишките? Понеже обекта на нейната надежда го нѣма, тя стои съ затворени очи, докато хване мишката, но, като я хване, отваря очитѣ си и казва: "Е, това има смисълъ, може и да си поизграя съ тази мишка." Вие казвате: "Тази мишка е нещастна". Тази мишка е въ ржцѣтъ на своя любовникъ. Той ще си поизграе съ нея и ще каже: "Вмѣсто да правишъ пакости на хората, и да те гонятъ, ела при мене, влѣзъ вжтрѣ." Улавя я и я изяжда, снима дрехите и. Вие

казвате: "Комката изяде мишката." Азъ казвамъ: "Мишката отиде на гости у комката." Защо? - Защото се обичатъ. Дайте и една жаба, няма да я изяде. Виждалъ съмъ нѣкой пѫтъ, комката си поиграе, поиграе съ мишката и я пусне; казва: "Хайде отъ мене да замине, днесъ не съмъ готова да те приема на гости".

Ние трѣбва да схващаме надеждата, този принципъ, понеже той е необходимъ при сегашните условия на живота. Съвременните хора сж забъркали своите понятия, тѣ сж изгубили връзката съ Бога, т. е. усъмнили сж се въ него, има ли Господь или не. Ще бѫде чудно да си задаваме въпроса, има ли слънце или не. Ако слънцето изчезне, и свѣтлината ще изчезне. Веднъжъ свѣтлината сѫществува, и слънцето сѫществува, защото свѣтлината е изявление на слънцето. Щомъ любовта сѫществува между хората, и Богъ сѫществува, защото любовта изтича отъ Бога. Щомъ любовта изтича отъ Бога, вѣрата възниква, а вѣрата е носителка на живота. Безъ вѣра божествениятъ животъ не може да се проектира тукъ на земята; слѣдователно, тя е нишка, принципъ, който развива разумния, съзнателния животъ. Съзнателниятъ животъ никога не може да се развива безъ вѣра. Тя е застѣлена у всички хора по единъ или другъ начинъ. Надеждата пъкъ реализира този животъ, тя е сила, която дава форми на нѣщата. Слѣдователно, всѣки отъ вѣра, който иска да има здраво тѣло, здравъ мозъкъ, да бѫде красивъ, непрѣменно трѣбва да има надежда. Надеждата оформява тѣлото. Почнемъ ли да губимъ надежда, гърдитъ ни, мозъкъ, тѣлото изгубватъ своята симетрия. Тогава човѣкъ казва: "Не ми се яде, не ми се живѣе", докато най-послѣ той заминава въ другия свѣтъ, или пъкъ слиза въ гроба. Що е гробътъ? - Това сж ограничните състояния, въ които се намираме. По-лошо нѣщо отъ гроба нѣма. Най-голѣмиятъ затворъ - това е гробътъ. Да ви пази Господь отъ гробъ! И псалмопѣвецъ казва: "Нѣма да остави прѣподобния си да види изтлѣніе". А ние сега казваме: "Гробъ ни чака". Гробътъ - това е най-глупавото вѣрване. Ще бѫде смѣшно, когато на нѣкой човѣкъ му излѣзватъ циреи и той казва, че има такива. Нѣма защо да вѣрваме въ циреите. Всички съвременни хора, понеже сж изгубили сѫществената мисъль, говорятъ все за циреи. И сега ние се учимъ единъ другъ, че ще отидемъ въ гроба. Майката не казва на дѣщеря си: "Дѣще, ще отидешъ при Бога, при ангелите да се учишъ", а и казва: "Дѣще, ти днесъ си красива, но утрѣ ще останешъ, ще погрозишъ, и ще отидешъ въ гроба, при червеите". Това сж човѣшки схващания. Често ме запитватъ: "Има ли задгробенъ животъ?" Казвамъ: Отъ Ваше гледище, задгробенъ животъ нѣма, въ гроба не виждамъ животъ. Извѣнъ гроба има животъ, но въ гроба нѣма. Въ гроба има такива

терзания, каквимо човекъ не е виждалъ. Който е прѣкаралъ 10-15 години въ гроба, и, слѣдъ като излѣзе отъ тамъ, го карашъ да направи нѣкое прѣстѣпление, казва: "Ти билъ ли си въ гроба"? - "Не. - Азъ съмъ билъ, и днесъ за нищо въ свѣта нѣма да влѣза отново въ него". Човекъ, който е билъ веднъжъ въ гроба, има силата и опитността на американца, който се спусналь съ бѣчва отъ Ниагарския водопадъ. Той искалъ да опита силата на Ниагарския водопадъ, и затова взель една бѣчва, чубуръ, осмолилъ я отвѣжтрѣ, влѣзъль въ нея, и се спусналь отъ височина около 200 стѫпки. Като излѣзъль отъ тоя чубуръ, казалъ: "И цѣлъ свѣтъ да ми даватъ, втори пжть не влизамъ въ него". Азъ виказвамъ: Гробътъ, за който хората мислятъ, е единъ чубуръ, отъ който единъ пжть като излѣзете, послѣ и цѣлъ свѣтъ да ви даватъ, нѣма да искате отново да влѣзете въ него. Гробътъ - това е старо вѣрване. Новото учение не вѣрва въ никакви гробища. Новото учение вѣрва, че, дѣто има любовъ, вѣра и надежда, като принципи, тамъ животътъ е вѣченъ. Когато тѣзи принципи не дѣйствуватъ, тогава се образува гробътъ, и човекъ усъща страдания. Прѣдставете си единъ младъ човекъ парализиранъ. Какво е неговото положение? - Мжчи се. Защо? - Защото има желание, като другите да излѣзе всрѣдъ природа-та, но не може. Онзи, който има слабъ стомахъ, и той се мжчи. Защо? - Защото не може да осъществи желанията на стомаха си. Надеждата е принципъ, който отваря свободния входъ на нашия животъ на земята. Тя е принципъ, който не пита: ти англичанинъ ли си, германецъ ли си, българинъ ли си, отъ каква партия си, или дали си православенъ, евангелистъ или какъвъ и да е другъ. Ти може да си българинъ или англичанинъ, и пакъ да ти е разваленъ стомахътъ. Ама нѣкой казва: "Азъ съмъ православенъ". Стомахътъ ти здравъ ли е? - Не. Тогава не си такъвъ. - Но азъ съмъ евангелистъ. - Стомахътъ ти здравъ ли е? - Не. - Не си такъвъ. Тамъ, дѣто има надежда, стомахътъ е здравъ; тамъ, дѣто има вѣра, гърдите сѫ здрави; тамъ, дѣто има любовъ, мозъкътъ е здравъ. Не си ли здравъ, любовъта, вѣрата и надеждата въ тебе сѫ парализирани. Сега хората чакатъ възкресение. Какъ ще те възкръси Христосъ, когато вѣрвашъ въ гробища? Какъ ще те възкръси Христосъ, когато казвашъ: "Като умра, тий ще ме облечете, еди-кой-си свещеникъ да ме опе, тий да ме погребете и т. н." Какъ ще те възкръси Христосъ, когато нѣмашъ вѣра, надежда и любовъ? Надеждата казва: "Ти ще вѣрвашъ само въ единъ Христосъ, въ животъ, дѣто има вѣра, надежда и любовъ, и дѣто нѣма никакви гробища". Като вѣрвашъ въ такъвъ животъ за тебе нѣма да има никакви ограничения. Хората казватъ: "Докажи това нѣщо". Смѣшно е да доказвамъ! Прѣдставете си единъ слѣпъ човекъ, комуто доказ-

Вамъ, че има свѣтлина. Той казва: "Не я разбирамъ, тъмно ми е". Пипна очите му, прогледва, питамъ го: Какво Виждашъ? - Свѣтлина. - Искашь ли доказателства? - Не искамъ. - Тръгни да ходишъ! Сега Вѣрвашъ ли? - Вѣрвамъ. - Защо? - Защото не се спѣвамъ. Сега хората казватъ: "Докажи!" - Нѣмамъ врѣме, моето врѣме е скжло. Азъ ще пипна очите Ви и ще Ви питамъ: Какво Виждате? - Виждаме окръжаващите прѣдмети, иматъ такава и такава форма. - Тръгнете по пътя. Спѣвате ли се? - Не. - Тогава имате вѣра. Господари ли сте на себе си, имате надежда. Всички човѣкъ, който изгубва надеждата си, става робъ на земята. Страхливци са, които се обезнадеждаватъ на бойното поле, тъкъ се прѣдаватъ. Търговецътъ, който има страхъ, луквидира 100%, а който има надежда, той не се прѣдава. Когато човѣкъ има надежда, за него всичко е възможно. Това не сж само празни думи, вие имате хиляди случаи да провѣрите това въ живота си. Нѣкой казва: "Азъ вѣрвамъ въ Христа, Христосъ ми проговори, вече не се съмнѣвамъ въ Бога". Тъй сж ми казвали нѣкои православни или евангелисти. Утрѣ започне да куца, яви се ревматизъмъ въ крака му. Вика лѣкаръ, казва му: "Господинъ докторе, какво има на крака ми?" Не пита, какво ще каже Христосъ за крака му, а лѣкаря. Лѣкарътъ прави една инжекция, втора, но кракътъ не оздравѣва. Казвамъ: Дѣ е Вашата вѣра, де е Вашата надежда? Ако имашъ надежда, ще кажешъ на ревматизма: "Ти ще отидешъ въ палци ти, посль въ рамото, оттамъ - въ другото рамо", ще го разхождашъ из тѣлото си, и най-посль ще му обърнешъ внимание, че е сбѣркаль пжия си и трябва да си отиде, да не прави пакости въ тѣлото ти, и ревматизъмъ ще изчезне.] Онѣзи болести, които не може да прѣмѣствате отъ едно място на друго въ организма си, много мжчно се лѣкуватъ. Слушалъ съмъ да ми се оплакватъ мжже и жени, че иматъ нѣкаква болестъ, която се мѣсти. - Щомъ се мѣсти, ходи отъ едно място на друго, не се плашете, тя лесно ще мине. Ако болестта се загнѣзи въ васъ, тури си темель, това значи, че иска да става собственикъ. Щомъ се мѣсти болестта, тя прави опити, като нѣкой инженеръ, дали може да се настани, и дѣ да се настани. Всички болести въ настъ сж живи сѫщества, които искашъ да си направятъ място за живѣнене. Ако въ настъ сж съществуватъ тѣзи три принципа - любовта, вѣрата и надеждата, ние щѣхме да бѫдемъ силни да бранимъ своята свобода. Съврѣменните хора не сж се научили още да боравятъ съ своя свѣтъ. Ако не можешъ да побѣдишъ единъ микробъ, една малка мжчностия, какъ ще победишъ голѣмитъ? Какъвто се проявява човѣкъ въ малкитъ си работи, такъвъ е и въ голѣмитъ. Нѣкой казва: "Азъ не вѣрвамъ въ Бога". - Богъ не иска вѣра безъ любовъ. Безъ любовъ не може да вѣрвашъ въ Бога. И надежда безъ любовъ не може да има. За

да Вървате въ Бога, първо тръбва да го любите. А за да любите човека, първо тръбва да го познаете, тъй че, съ човека ще започнете по обратния законъ. Съ Бога ще започнете по закона на любовта, а съ човека по закона на надеждата. Майката може да познае своето дете само, също като го роди, а като види, какви таланти, какви способности се крият въ него, обиква го. Защо сме дошли на земята въ този временен животъ? Ще кажете: "Е, и майка ми, и баша ми се родиха, живеха, умреха и погребаха ги". Като отиде нѣкой въ Англия, въ Америка, казвашъ му: "Ела да видишъ гроба на майка ми, на баша ми". Казвамъ: Това сж тѣхните гробове, но майка ти и баша ти не сж тамъ. Съ години ние държимъ тѣзи гробища, тѣзи паметници. Майка ти не тръбва да живее въ гробищата, а да я носишъ въ сърцето си, въ себе си. Нѣкой пита: "Дѣ е майка ти?" Казвамъ: Ако любя, азъ съмъ майка, ако вървамъ - азъ съмъ баша, ако се надѣвамъ - братъ и сестра съмъ. Ако не любишъ, ти търсиши майка си на гробищата. Съ тѣзи вървания и схващания мислимъ, че сме много напрѣднали.

Питаме се: "Кога ще се оправи свѣтътъ?" - Свѣтътъ може да се оправи въ единъ день. Външиятъ свѣтъ е много оправенъ, добъръ е той, но нашиятъ вътръшътъ свѣтъ, като е изопаченъ, казвамъ: "Кога ще се оправи външиятъ свѣтъ?"

И тъй, за да се оправи свѣтътъ, като практически методъ е - всѣки отъ Васъ да приложи тѣзи три принципа за себе си. За мене е безразлично, къмъ коя църква принадлежите, какви сж Вашите вървания, надѣвания, азъ засегамъ въпроса принципално. На първо място човекъ тръбва да има духъ, мисълъ, душа, да е пъленъ съ чувства, да влиза въ положението на всѣко сѫщество. Всѣки човекъ има животъ въ себе си, който може да се проявява въ неговото тѣло, защото на земята животъ безъ тѣло не може да се прояви. Какъ ще докаже нѣкой, че въ него има любовъ, дали само съ сладките си думи? Ако мислимъ така, ще мязаме на онзи руски князъ, който обѣднѣлъ и се оженилъ за една красива бѣдна мома. "Ну, поцѣлуемся" - цѣлуватъ се - първия денъ. "Ну, поцѣлуемся" - втория денъ. Сѫщото и третия денъ, но съ това само не се живѣе. - Хлѣбецъ, млѣчище тръбва. Цѣлувката не значи любовъ. На тѣзи влѫбени тръбва да се сложи малко хлѣбъ. Тъй казва и Господнята молитва: "Хлѣбъ нашъ наскаждий, дай го намъ днесъ". Въ нея не се иска чай, кафе, а само хлѣбъ. И тъй, за да проявимъ своята любовъ на земята, необходимо е да дадемъ отъ нея на онѣзи, които се нуждаятъ отъ любовъ. А любовътъ се проявява въ нѣкоя услуга, въ какъвъто смисълъ и да е: или съ една сладка дума, или като на хранишъ нѣкого, или като го нагледашъ, когато е боленъ, или като го дойде нѣкой при тебе, и му окажешъ всичкото си довѣрие. Ние въ отношенията

помежду си внасяме само недовърше. Дойде нѣкой при нась, иска ни пари на заемъ, казваме му: "Нѣмамъ". Кажи истината - имамъ пари, но не мога, не искамъ да ти дамъ. Защо не му давашъ? - Защото не вървашъ въ него, и мислишъ, че ще те излъже. Съ това не съзнавашъ, че правишъ пакостъ и на себе си, защото единъ денъ ще изпаднешъ въ сѫщото положение, нѣма да иматъ и въ тебе довърше. Я питайте, какво усъща нѣкой мжжъ, въ когото жена му е изгубила вѣра, или какво е положението на жена, въ която мжжътъ нѣма вѣра? Тѣзи мжжъ и жена бѣгатъ отъ кѫщи, намиратъ се на парила. Всички мжчения въ свѣта произтичатъ все отъ недовърше. Когато нѣкой не върва въ тебе, това значи, че той се е усъмнилъ въ тебе. Нѣкога чувствувашъ една обида, една тѣга, това показва, че си изгубилъ любовъта на ония, който те е обичалъ, той е затворилъ любовъта си за тебе. Когато слѣземъ въ физическия свѣтъ, надеждата е, която осъществява нѣщата. Ние сме слѣзли и казваме "реалниятъ свѣтъ". Кой е реалниятъ свѣтъ? Всички хора искатъ много ниви, много кѫщи. Добрѣ е да имате една кѫща, една нива, една градина. Добрѣ е да имате една кѫща, едно тѣло, което никога да не умира. Да имате една нива, то значи - едно сърдце, въ което да насаждате всичко. И тъй, кѫщата, това е човѣшкото тѣло, нивата - човѣшкото сърдце, а градината - човѣшкиятъ умъ. Трѣбва да имаме ниви, градини, но не като ония, които ималъ единъ грѣчки попъ. Насадиъ една нива и казалъ: "Да знаешъ, че попъ господарь имашъ". - Да, като тебе господари 100 имахъ, отъ които 99 отнесохъ". И ние обсебваме ли, обсебваме кѫщи, градини, а послѣ казваме: "Дали ще има кой да ни зарови"? - Да, ще има, ще има. Намирамъ много прѣдоподобно, когато жената оплаква мжжа си: "Иване, Иване, не трѣбваше ли по Бога да живѣешъ?" А това значи: ти ще изплатишъ грѣховете си, та, като дойдешъ втори пътъ, да не грѣшишъ. Нѣкоу казвай: "Плаче отъ обичъ". Досега не съмъ виждалъ човѣкъ да плаче отъ обичъ. Жена, кога ражда, плаче ли? - Не. Когато изгуби утвѣтето си, тогава плаче. Когато изгубишъ любовъта на мжжа си, тогава плачешъ, а когато придобиши любовъта му, тогава се радвашъ. Когато дойде мжжътъ въ кѫщи, казвай: "Има голѣма радостъ, сега има любовъ". Това е реално схващане на нѣщата. Ние сме изгубили понятията за нѣщата и говоримъ на единъ непонятенъ езикъ. Господь казва: "Обичайте се, любете се!" Нѣкоу казвай: "Докажи, какво нѣщо е любовъ". Мога да ви докажа. Ще взема нѣкого, че му вържа ржцѣтъ и краката съ по едно вѣже, ще му ударя 25, ще го потѣпча отгорѣ и ще го попитамъ: Какво е това? - Терзане. Послѣ ще му развѣржа ржцѣтъ и краката, ще го нахраня, ще го цѣлуна. Какво е това? - Това е любовъ. За да разберете любовъта, трѣбва да опитате

върху си гъбѣ противоположни състояния. Така постъпва и природата. Изгубиши кѫща, ниви, майка, баща, дѣца, казвашъ: "Побѣлѣ ми главата, какво сѫ тѣзи страдания?" Слѣдъ това изватъ майка ти, баща ти, нагостяватъ те. Започва Господъ да ти показва, какво е вѣра, надежда и любовь. Вложете любовъта въ мозъка, вѣрама - въ гърдите си, а надеждата - въ стомаха си. Когато ядете, яжте съ надежда. Азъ не съмъ противъ яденето. Трѣбва да се яде, но нито много, нито малко. Казвамъ: Човѣкъ, който иска да живѣе съ надежда, трѣбва да не яде много, да не прѣяжда. Нѣкой пжть, като хапнешъ малко, казвашъ: "Зашо не си доядохъ?" Но, като хапнешъ повече, чувствувашъ отвращение. Законътъ на надеждата говори на майките: "Яжъ, мама, яжъ", но дѣтето послѣ се развали. Казвамъ: Отъ много надѣване (отъ глагола "надѣвамъ се"), отъ много обличане дѣтето ти най-послѣ заболѣва. На какво прилича вашата надежда? Еврейскиятъ царь Давидъ, като отишълъ на бой, срѣщналъ Голиата и казалъ: "Азъ ще се бия съ него". Отива при царь Саула и му съобщава за рѣшението си. Царътъ му дава шлемъ, копие, лжкъ. Надѣналь ги на себе си, но отъ тяжестта имъ не билъ свободенъ да дѣйствува. Свали всички товаръ, взема своята прашка съ 12 камичета, отива на бойното поле, бие се съ Голиата, и успѣва. Така и майката мисли като Саула: го ѹде синътъ и, тури му броня, шлемъ, копие, но слѣдъ нѣколко мѣсeца той заболѣва, наповаренъ е много. Малко храна давайтѣ на вашите дѣца! Малкото се благославя въ природата. Многото, прѣсищането въ свѣта - това е единъ грѣхъ. Онѣзи, които живѣятъ по закона на надеждата, трѣбва да иматъ само необходимото въ живота. Когато имашъ да обработвашъ вълна, купи 1 кгр. и я обработи, а не 100-200 кгр. Инакъ, вие ще се намирате въ положението на онзи селянинъ, който като разбогатѣлъ, станалъ грубъ, взималъ имотите на своите съселяни. Една вечеръ сънува единъ живъ сънъ: прѣзъ селото минала една голѣма кола, пълна съ злато и впрегнатата съ нѣколко цифта волове. Всички селяни се доближавали до колата съ една малка чинийка въ рѣцѣ, сипвали имъ въ тѣхъ злато и си отивали. Богатиятъ селянинъ, като вижда това, казва си: "Ето случай да разбогатѣя повече!" Отива въ избата, изважда единъ голѣмъ сандъкъ, и отива при човѣка, който раздавалъ златото. Казва му: "Господине, чакай, и азъ искамъ". Добрѣ, ще ти дамъ, но ще легнешъ на гърба си, ще туришъ сандъка върху гърдите си, и ще ти сипвамъ въ него злато, докато можешъ да носишъ, и ще се обадишъ. "Добрѣ, азъ ще нося". Турятъ му 1, 2, 3, 4, 5, 10, 15 лопати, той все мълчи. Най-послѣ той едва дишаша, задушваша се и почва да вика. Оставете този сандъкъ върху му, нека носи послѣдствията на своята лакомия! Като се събудишъ, той разбралъ, че този сандъкъ

не му тръбва, а тръбва да раздаде своето богатство. Цълъ, пъленъ сандъкъ е много. Сегашниятъ животъ е тежъкъ, тежъкъ. Азъ виждамъ - мнозина отъ васъ иматъ много такива сандъци и искатъ да имъ турятъ повече. Добръ, но, ако ви турятъ, не ще може да носите. Вие тръбва да имате любовъ, въра и надежда въ себе си, за да спечелите повече. Тази любовъ, въра и надежда тръбва да употребите за благото на ближнитъ си. Надеждата е принципъ, който принадлежи на всички живи същества, даже и на най-малките бубулечки. Слъдователно, отъ никое живо същество не тръбва да се отнеме този принципъ на съществуване. Щомъ вървиш по пътя, и настъпиши една бубулечка, ти си я лишилъ отъ надеждата и. Няма да се мине много, и нѣкой по-лонакъ отъ тебе ще те лиши отъ твоята надежда.

И тъй, Павелъ казва: "Оставатъ тримъ - въра, надежда, любовъ, но най-големата отъ тяхъ е любовта".

Сега, понеже живъте на земята започнете съ осъществяването на тази надежда. Въ какво? - Да се надявате, че можете да станете добри, умни, здрави, богати. Богати въ какво? - Въ добротите. Да се надявате, че можете да поправите вашия животъ. Споредъ мене, сиромашията и богатството, това сѫдвѣ велики благословения, които Господъ дава на човѣка. Богатите хора на половина признаватъ, че богатството е благословение. Сиромасите не признаватъ, че сиромашията е благословение. Защо е благословение? - Защото вашето дѣти, което отива на училище, е сиромахъ, то има условие да се развива, неговата торба може да се напълни. А старецъ, стариятъ човѣкъ не може да се разбогатѣ. Той казва: "Азъ много зная". Какво ще разправямъ на този старъ дѣдо, който е богатъ? Той ще ви разказва, че има опитност, играелъ много години на хорото, много моми любили. Учителятъ не може да разказва на богатия човѣкъ. Затова Христосъ казва: "Ако не станете като малките дѣца, не може да влезете въ Царството Божие", т. е. не може да използвате живота. И тъй, дѣцата богатѣятъ, а старите хора осиромашаватъ, и не тръбва да разказватъ своите истории, а да учатъ. Богатите хора създаватъ условия да ги мразятъ другите. За тяхъ казватъ: "Тѣ сѫ богати, но кой знае, колко сѫ крали, кой знае какъ се разбогатѣли тѣхните бащи и дѣди!" Когато си бѣденъ, създавашъ условия да те любятъ хората и да работишъ. Бѣдните човѣкъ всѣкога мисли, какво да работи, и кѫде да отиде да работи. И затова бѣдещиятъ свѣтъ ще бѫде за бѣдните, а не за богатите хора. Да прѣведа думата "бѣденъ" - за дѣцата. За богатия човѣкъ се казва, че ще отиде на гробищата. Дѣцото остане, и като отиде на другия свѣтъ, той казва: "Азъ вече старъ не ставамъ". Затова Въ онзи свѣтъ, въ божествения свѣтъ стари

хора нѣма, а въ този свѣтъ има стари, има богати хора. Сегашнитѣ дѣца казватъ: "Е, га стана като дѣга си!" Младите моми искатъ да станатъ като бабите си. Никакви баби, никакви дѣдовци не ви трѣбватъ, глупаво нѣщо е да бѫдешъ като тѣхъ. Въ Писанието думата "старъ" се срѣща често, но тя има тамъ друго значение. Думата "старъ човѣкъ" е санскритска дума, и означава проявения човѣкъ, т. е. човѣкъ, който има мѫдростъ, знание, и е полезенъ за другите. А ние разбираме подъ "старъ" човѣкъ онзи, който е окуфѣлъ. Той е дѣло, не е старъ човѣкъ. Утрѣ казватъ за него: "Е, този дѣртакъ". Майката приема съ радостъ 'дѣцата, а тѣ казватъ: "Нѣма да се махне този дѣртакъ". Една майка въ Варна ми разказваше: "Имамъ четири дѣщери, съ най-голѣмъ трудъ ги изучихъ, а послѣ ми казваха, че съмъ глупава, прости. Да, докато ги изучихъ, добра бѣхъ, а послѣ станахъ глупава". Това сж съврѣменнитѣ дѣщери. Тѣ сж дѣщери на безнадеждуето. И тѣй, надеждата е потрѣбна, за да примирятъ противорѣчията. Вие не може да примирите слѣднитѣ противорѣчия: защо едни сж богати, учени, а други - сиромаси, прости. Само надеждата може да примирятъ тѣзи противорѣчия. Вие мислите, че за първи пътъ сте дошли тукъ на земята. Не, всички вие, които сте тукъ, имате дѣлга история въ миналото. Нѣкои отъ васъ не искатъ да признайтъ своето минало. Защо? Когато дѣбото или бащата на нѣкого е оставилъ много дѣлги, питатъ младия: "Ти отъ тѣхния родъ ли си, внукъ ли си на еди-кого-си?" - "Не, не съмъ отъ тѣхния родъ". Да, защото дѣбото има много борчове. Но, когато бащата или дѣбото е богатъ, синътъ казва: "Азъ имамъ дѣлъ тукъ". Който не признава миналото, значи, че има много тѣштери, много дѣлагове, а трѣбва да ги плати честно и почтено. Нѣкой казва: "Не съмъ сѫществувалъ въ миналото". - Да, защото досега сто пъти си фалиралъ. А ти казвашъ: "Не казвайте, че съмъ живѣлъ, че азъ съмъ сѫщиятъ човѣкъ". Не, ще признаешъ, че имашъ да плащаши, и ще се изплащаши полека-лека. Дойде нѣкой слуга при васъ, и ви обере. Той е онзи на когото въ миналото ти си сторилъ сѫщото. Нѣкой запали кѫщата ти. Той е онзи твой кредиторъ отъ миналото, на когото имашъ да давашъ. Сега ще питате: Защо Господъ създаде така свѣта? Питамъ ви: Вие защо подписахте тѣзи полици? Вие сте искали да станете богати, а послѣ питате, защо Господъ допусна тѣзи полици. Полицитѣ - това сж дяволски изобрѣтения. Човѣкъ може само своя сегашенъ трудъ да използува, а не и за бѫдеще да взима. Вземайте малко, и не продавайте вашето бѫдеще. Мисли само за днесъ, за утрѣшия денъ не мисли. Това е божественото учение. Онзи, който нѣма надежда, казва: "Какъ да направя тази работа?" Започва да мисли за утрѣ, за други денъ, слѣдъ 20 години. Въ какво си сигуренъ

ти слѣдъ 20 години, какво знаешъ за тогава? Ти не си господарь, ти си слуга, утрѣ господарѣтъ ти може да те извика. Законътъ на надеждата е такъвъ: ако днесъ прѣкарате добрѣ, по всички правила на божествения законъ, има надежда и всички останали дни да прѣкарате по сѫщия начинъ. Ако днесъ сгрѣшиште, всички останали дни ще прѣкарвате по сѫщия начинъ. Слѣдователно, бѫдещиятъ денъ ще бѫде такъвъ, какъвто е днешниятъ. Не казвайте: "Е, днесъ сгрѣшихъ, но утрѣ ще се поправя". Не, днесъ, а не утрѣ. Когато човѣкъ замисли да се жени, въ него е надеждата. Дойде момъкътъ, гощаватъ го всички, но той е недоволенъ, казва: "Азъ утрѣ ще рѣша", отказва днесъ да гаде думата си, не приема момата. Остане ли за утрѣ, той отказва. Момата, която остава утрѣ да отговори, и тя се отказва. Ти рѣшавашъ ли се да вземешъ днесъ момата? Оставилъ ли за утрѣ, нищо нѣма да излѣзе. Нѣкога казватъ: "Камо си оправя работата днесъ, отъ утрѣ започвамъ да живѣя по Бога". Работитѣ ни сж оправени; това е лъжливо учение, че ще трѣбва ние да ги оправявame. Когато единъ ученикъ отиде въ училището да се учи, майка му и баща му сж оправили работите. На него не му трѣбва търговия, а учение. И когато Господъ ни праща на земята Той казва: "Синко, азъ те пращамъ на земята да се учишъ, наредилъ съмъ работитѣ ти, за тѣхъ не мисли". Ако синътъ каже: "Ами майка ми, баща ми може да умрятъ". - Майката, бащата, това сж вѣчни принципи, които никога не умиратъ. Когато майката отиде на другия свѣтъ, тя ще промишлява за своите деца много по-добре, отколкото ако е тука, затова безразлично е, дѣ с тя.

И тъй, надеждата е единъ отъ великитѣ принципи на земята, безъ който земниятъ животъ не може да се разрѣши добре. Вложете въ децата си надеждата, да им сж чисти ржци и сърдцата, и да знаятъ, че тѣлото, което иматъ, е единъ храмъ, за който децата трѣбва да даватъ отговоръ. Не оставяйте децата си въ нечистотия! Човѣкъ, който има надежда, ходи всѣкога спретнатъ, хубаво облечченъ, очите му сж винаги отворени, радостни, весели. За да развиете надеждата въ децата си, карайте ги да бѫдатъ радостни. Какъ? - Създайте имъ такива забавления, които внасятъ радостъ въ душите имъ. Този законъ е не само за децата, но и за мѫже, и за жени. Мѫжетъ да създаватъ радостъ за жените си, а жените - за мѫжете си. Нѣма ли закона на надеждата въ свѣта, идвя обезсърчаването, а въ безнадеждността се разделятъ всички съвременни злини, ставаме кисели, недоволни. Мѫжътъ е недоволенъ, че жена му е прѣсолила яденето, сърди се, казва и: "Ти прѣзъ племъ не си ли виждала?" Гнѣвътъ му отъ жената минава на децата. На другия денъ мѫжътъ донесъл лошо месо, жената се сърди, хвърля го, казва му: "Ти прѣзъ племъ не си ли

виждалъ?" Съвръменните хора мязатъ на английския реформаторъ Веслей, който се оженилъ, но три дена следъ това каза на другаря си: "Не си струва човѣкъ да се жени". Да, когато човѣкъ изгуби надеждата, да се не жени. Мома или момъкъ нѣматъ ли надежда, да се не женятъ, това бихъ имъ прѣпорожчалъ. Иматъ ли надежда, ще има въ кѫщата имъ миръ и радостъ. А днесъ хората казватъ: "Тѣзи млади сега не могатъ да живѣятъ, но послѣ ще се спогаждатъ". Не, сега, сега; каквато е любовъта отначало, такава ще биде и въ края. Тъй говори законътъ на надеждата. Отъ становището на любовъта трѣбва да схванемъ врѣмето, отъ вѣрата - пространството, а отъ надеждата - всички методи, начини, чрезъ които този животъ може да се развива. Ако една жена не знае да нареџда кѫщата си, нѣма надежда; ако единъ ученикъ не може да свири, нѣма надежда; ако единъ попъ не може да служи, нѣма надежда. Ти имашъ упование въ себе си, че може да направишъ нѣщо съ тази надежда. Нѣкой казва: "Какъ мислишъ, дали вѣрвамъ въ Бога?" - Чудна работа, азъ трѣбва да отговарямъ, дали той вѣрва! Ами отвори кисията си и вижъ! Пита ме, има ли пари. Отвори кисията си, и ще видишъ. Отвори сърцето си и вижъ, има ли нѣщо тамъ. Ако имашъ нѣщо въ него, имашъ надежда. Отвори ума си, и ако имашъ нѣщо въ жътре, имашъ вѣра. Като ме срѣщнатъ хората, питатъ ме: "Ти вѣрвашъ ли?" - Въ нищо не вѣрвамъ. "Какъ, безвѣрникъ ли си?" - Азъ познавамъ само надеждата, вѣрата и любовъта. Вѣрванията, любенията, надѣванията, тѣзи нѣща съмъ ги забравилъ, съ тѣхъ нѣмамъ взимане-даване. Съ тѣхъ иматъ работа само онѣзи, които сѫ изгубили любовъта, тѣ въздишатъ, искатъ любовъ. Като имашъ любовъ, ти си съ нея. Като любишъ нѣкого, то значи да имашъ само едно прозорче и прѣзъ него да гледашъ. Това е криво схващане. Вие ще бѫдете любовъ, вѣра и надежда. Вие ще вѣрвате, ще имате надежда, че всѣки човѣкъ може да се подигне. Когато имашъ единъ приятелъ, който вѣрва въ тебѣ, ти имашъ крилѣ. Когато у нѣкой приятелъ изгубишъ вѣра, ти се обезсърдечавашъ.

Когато говоря за невидимия свѣтъ, моите и Вашите разбирания по това сѫ диаметрално противоположни. Всички нѣща, които сѫ далечъ отъ насъ, сѫ невидими, а всички, които сѫ близо, сѫ видими. Слѣдователно, далечните нѣща отъ насъ, за които трѣбва да пѫтуваме, сѫ невидими. Но, ако се отдалечимъ отъ видимия свѣтъ, и той става невидимъ. Значи, видимиятъ и невидимиятъ свѣтъ подразбиратъ пространството. А сегашните хора подразбиратъ невидимия свѣтъ като нѣщо невъзможно. Свѣтътъ, къмъ който се стремимъ, наричатъ невидимъ, а азъ го прѣвеждамъ далеченъ свѣтъ. Човѣшкиятъ животъ, който е далеченъ за една мравка, е невидимъ животъ за нея.

Такъвът е за настъ, напримъръ, ангелскиятъ животъ. Когато дойдемъ до положението да разбираме и чувствуваме като тъхъ, ще разберемъ този животъ. Той е пръкрасенъ. Тамъ нѣма смърть, нѣма свещеници, търговци, сжидлища. Ще кажете: "Ами тогава какво има?" Че сжидята какво прави? - Праща хората въ затвора. Търговецътъ какво прави? - Като нѣкой бирникъ, хване нѣкого, обере го. Въ онзи свѣтъ има братство и сестринство. Като отидешъ тамъ въ нѣкой дюкянъ да си купишъ нѣщо, търговецътъ нѣма да ти иска пари, но ще ти каже: "Голѣмо удоволствие ще ми направишъ да си вземешъ, каквото искашъ, безъ пари." Ако гадешъ пари на търговеца, той ще се обиди, и ще ти каже да си излѣзешъ вънъ. Вземешъ ли гаромъ, той ще те покани и другъ пѫтъ да отидешъ при него. Онзи свѣтъ е приложилъ надеждата именно въ този смисъль, а въ физическия свѣтъ схващанията сж тъкмо обратното. Ако отидете въ ангелския свѣтъ ще видите, какви красиви, стройни хора има тамъ, не приличатъ на васъ. Като отидете при тъхъ, ще кажете: "Да бѣгаме оттукъ, този свѣтъ не е за настъ." Затова религията е наука, която учи хората на законитъ на любовъта, вѣрата и надеждата. А днесъ хората учатъ всичко, но не и тѣзи нѣща.

И тъй, надеждата е бѫдещата велика наука, която ще осмисли живота на земята, ще ни научи, какъ да прѣустроимъ училищата, сжидлищата, какъ да се хранимъ. Въ този бѫдещъ свѣтъ гробища нѣма да има, и тогава Христосъ ще дойде. Тази земя, въ която сега живѣемъ, ще се прѣустрои. Този свѣтъ ще потъне подъ водата, нови континенти ще се създаатъ, новъ въздухъ ще има. Ако Христосъ дойде сега на земята, какво ще намѣри? Всѣку ще го посрѣщне съ един прощане - коя отъ мѫжа си се оплаква, кой отъ брата си, кой отъ сестра си. Христосъ ще каже: "Азъ не цвамъ съ тази цѣлъ - да сжди хората, азъ цвамъ да донеса миръ, любовъ, вѣра и надежда". Сега свѣтътъ се сжди, а нѣма Христосъ да го сжди, той дава нова заповѣдъ на любовъ и пита: "Когато дойде Синъ человѣчески на земята, ще намѣри ли вѣра, ще намѣри ли хора готови да възприематъ това учение?" Той казва: "Ако имате любовъ, ще упазите мосто учение, ще приложите тѣзи три велики закона". Свѣтътъ ще се подобри, има условия за подобряването му. А днесъ се говори за нѣкаква сѫдба, но това е странично учение. Сега нѣкога казватъ: "Свѣтските хора сж нѣвѣрующи, нѣмаме надежда въ тѣхъ". Е, тогава нека евангелистите, нека католиците приложатъ това учение. Но и между тѣхъ има недоразумѣния. Какво е това служене! Питамъ: Вие, евангелисти, католици, търговци, доктори, адвокати, такиба ли сте се родили? Не, отпослѣ сте си турили тѣзи фирми. Тогава, защо сж тѣзи недоразумѣ-

ния? Камо разберемъ основно, защо сме дошли на земята, ще можемъ да приложимъ Великия законъ на надеждата, и нѣма да питаме: има ли Господъ или не, а ще питаме: прилагаме ли законите на любовта, вѣрата и надеждата? Прилагаме ли тѣзи закони, разбрали сме, защо сме дошли, и недоразуменията ще изчезнатъ. А сега какво правяте хората? - Сарѣшилъ нѣкой, хайде 3-4 години въ затвора, или църквата го отлъчва. И всички хора все свѣта оправяватъ! И които вѣрватъ въ Бога, и които не вѣрватъ въ Бога, все колятъ и бѣсятъ. Казвамъ: И еднитъ и другитъ сѫ посъ еднакъвъ знаменателъ: и ти, който вѣрвашъ въ Бога, ме обирашъ, и ти, който не вѣрвашъ въ Бога, ме обирашъ. Каква разлика има между тѣхъ? Ако вѣрующиятъ ме обира, а невѣрующиятъ не ме обира, казвамъ, че въ този послѣдниятъ има нѣкакъвъ принципъ, нѣщо хубаво въ душата му, което хората не виждатъ. Ето защо бихъ желалъ, ние да постъпваме малко по друго-яче.

Това учение е потрѣбно за Васъ, вие трѣбва да живѣете на земята, трѣбва да бѫдете здрави, щастливи и блажени. Каквото искаме да направите, не може да го осъществите, ако нѣмате любовъ, вѣра и надежда. Всичко е скрито въ тѣзи три велики принципа - любовъ, вѣра и надежда. Ако ги разбираме правилно, ако ги разработвате въ себе си, ще бѫдете силни, мощнi, ще имате радостъ, упование и сила въ живота си.

Това е учението, което Христосъ е проповѣдавалъ, като е дошълъ да примери хората съ Бога. Какъ? - Камо ги научи, какъ да живѣятъ. Това не е вѣрване, а е велико изкуство. Нѣма по-велико изкуство на земята отъ това - да се научишъ, какъ да живѣешъ. Това трѣбва да научимъ! Млади, стари, майки, бащи, сестри, братя, приятели, господари, слуги, всички трѣбва да се научатъ да живѣятъ разумно, да има миръ и съгласие между всички.

И тѣй, приложете това учение, напуснете всички ваши стари вѣзгли, т. е. не ги изхвърляйте, а ги турете като торъ. На Вашите стари вѣрвания присаждайте нови клончета. Всичко въ свѣта трѣбва да се използува. Тази опитностъ, която имате, е отлична, направете крачка напрѣдъ!

Приложете закона на надеждата, да бѫдете всѣкога радостни, и да не знаете, какво е обезсърдечие. И послѣднинъ бѣднякъ да станешъ, пакъ да не се обезсърдиши, защото въ твоята душа ще има нѣщо, което никоя сила не може да ти го отнеме. Вие имате сили, скрити богатства въ себе си, които съвременната наука гори и не подозира, макаръ че ги констатира. Има нѣща, които човѣкъ не може да научи отъ книгите. Ако единъ ѻте се подложи на магнитично сънъ до пета степенъ, въ него ще се развиятъ особени способности, и това ѻте

може да ви каже, какво става въ Америка, може да опише болестта на нѣкой боленъ, и съ това да прѣдпише най-ефикаснитѣ лѣкарства. Какъ става това? - Човѣшката душа още не се е напълно проявила; у човѣка има сили, които чакатъ най-благоприятни условия за развиwanе. Ако вие се освободите и влѣзете въ свободата на божествения животъ, ще научите всичко. Ако схващате Бога като всеобемна любовъ, въ която животътъ може да се прояви, ако го схващате като сѫщество, което гледа съ най-голъмо благоволение къмъ най-малките и най-голъмите сѫщества, той ще ви въздигне. Схващате ли Бога като сѫщество, което само чака да наказва, той нѣма да ви помогне. Схващайте го като сѫщество на благостъ, сила, въ което нѣма смъртъ. При такова разбиране на Бога, въ васъ ще влѣзатъ душата принципа на вѣра и любовъ. Слѣдъ 20-30 години Богъ ще ви повика при себе си да види, какво сѫ научили неговите деца, и послѣ пакъ ще ви прати на земята. За всички има работа. Като види, че сте научили уроците си, ще ви прати да служите въ Великата вселенна. Въ този животъ всяка душа ще задоволи всички ламтежи, които тя има. Нѣма желание на душата, което тя да не може да осѫществи. Но кога? - Когато свършимъ това Велико училище, въ което се изучава законътъ на надеждата. Бихъ желалъ всички, които слушате за надеждата, да излѣзвете оттукъ радостни. Имате ли радостъ, всичко е добро у васъ. Мома, която пѣ, работите и вървяте добре, лесно мете, работи. Отвори прозорците, весело и е. Нѣкая мома мълчи, лошо е положението и, изгубила е надеждата си.

Затова бихъ желалъ, каквото и да правите, да пѣте. Стари, млади, пѣйте! Който иска да бѫде младъ, трѣбва да пѣе, да се разва. Прѣстанешъ ли да пѣешъ, твоята работа е свършена, ти си една баба или единъ старъ дѣло, и всички казватъ: "Богъ да го прости!" Ще дойдатъ твоите роднини, ще те оплачатъ. Казвамъ: Да, Богъ да те прости, защото не знаеше да пѣешъ и да се развашъ. Ако не искате да ви поливатъ върху гроба, да ви четатъ молитви, пѣйте, развайте се!

И тъй приложете надеждата въ живота си. Въ надеждата нѣма меланхолия, скърбъ, отчаяние. Въ нея има само радостъ и веселие. По това се познава този божественъ принципъ.

Бесѣда, държана въ гр. Русе
на 16 Януарий 1920 г.

Великденски подаръкъ

Кой е най-добриятъ начинъ за отпразнуване на Великденския празникъ? Всичко каквото има човѣкъ, трѣбва да се тури въ действие.

Сега за васъ младежите могатъ да се правятъ голѣми реформи. Ако вие не се свѣржете съ законите на Природата, ще имате същите резултати както възрастните. Трѣбва да започнете съ тѣлото си. Напримѣръ, знаете ли какво е набиране на пикочна киселина въ човѣшкия организъмъ или какво е слабо дишане. Послѣ, знаете ли на какво се дължи онай вѫтрѣшна инертностъ, онзи мързелъ у човѣка. Има единъ "Свещенъ" мързелъ у човѣка. Хората го наричатъ свещена почивка или свещенъ покой, да нѣма мъжчински и страдания. Човѣкъ иска да е тихъ и спокоенъ, да се намира въ бездействие. И тѣй, на васъ младите казватъ - за да бѫдете силни и здрави, трѣбва да използвате сутрешния въздухъ и слънчевитъ лжчи. Защото утре, като заболѣе човѣкъ, той може 10-20 лѣкари да вика, но положението нѣма да се подобри. Ще мине година, увѣ, три и той ще изгуби способността да се учи и да бѫде сръченъ. Болестите разрушаватъ организма. Всички лѣкари са турени да пазятъ отъ болести човѣка, но до днесъ не сѫ успели.

Животътъ на човѣка трѣбва да се измени коренно. Азъ забѣлѣзвамъ по вашите лица, по строежа на кръвоносните сѫдове една неправилностъ. Млади хора на 22 години, а имате едно преждеврѣменно остваряване и това преждеврѣменно остваряване произтича отъ натрупване на известно количесство пикочна киселина и отрови въ организма на човѣка. Послѣ набирането на варъ. Тази варъ се втвърдява въ организма и се образува склероза. Артериите се втвърдяватъ, вените, мозъкътъ не може да мисли. Дробоветъ се втвърдява и най-сетне цѣлиятъ организъмъ и човѣкъ заминава за другия свѣтъ.

Старите хора казватъ, че човѣкъ не трѣбва много да мисли. Човѣкъ като говори въ тона има склероза. Ама трѣбва да ядемъ всичко, каквото намѣримъ. Въ такъвъ случай храната е само притокъ за ускоряване на тѣзи болестни състояния. За да яде правилно човѣкъ, въ яденето трѣбва да взема участие цѣлиятъ организъмъ, умътъ, сърцето, волята и всяка клетка.

Живата природа е направила кжщата на човѣка съ много прозорци. Турila с милиарди прозорци, прѣзъ които да прониква прана и жизнена енергия, за да се обновява постоянно организма на човѣка. Тѣзи прозорци трѣбва да бѫдатъ чисти и отворени, а не задръстени.

Натрупването на прахъ става не само по кожата, но и въ вѫтрѣшните органи чрѣзъ натрупване на киселини и отрови. И ако у

Васъ нѣма една трѣзва мисълъ, казвамъ ви, става едно вжтрѣшно подпушване на клетките и на поритѣ.

Та първото нѣщо, трѣбва да отворимъ поритѣ на тѣлото, а тези пори се отварятъ чрѣзъ вода. Най-първо ще научите магнитическото свойство на водата. Безъ вода не може да има никаква култура. Сега вие младите знаете ли колко вода трѣбва да употребявате? Тя е проводникъ на магнетизма. Когато изучавате темпераментите, забелязвате, че у нервните хора кожата става суха. Въ сухите хора ставатъ бързи изпарения, вследствие на което тази влага въ организма изчезва. При силните изпарения се ражда сухия темпераментъ. Човѣкъ става нервенъ, неспокойенъ, не може да спи спокойно, не може да мисли спокойно. Затова ще употребявате вода. При това водата, която трѣбва да остане въ вашия организъмъ, трѣбва да бѫде най-чистата вода. Има извѣстни мускули, извѣстни части на тѣлото, които трѣбва да бѫдатъ абсолютно чисти. Човѣкъ трѣбва да бѫде чистъ, за да може тази вода да се филтрира.

Ако това филтриране става неправилно, тогава всички нечистотии отъ храната проникватъ въ кръвните клетки или въ водно или газообразно състояние. Тези газове преминаватъ прѣзъ порите на тѣканите на цѣния организъмъ. Послѣ започватъ да се сгъстяватъ и образуватъ чувствителни втвърдявания. Ето защо е необходима водата, за да изхвърли тѣзи нечистотии.

Сега, да се освободите отъ тѣзи мисли, симптомите на болестите, ще мислите за благотворното влияние на водата. Азъ не обичамъ да говоря за лошите влияния, за да не се запечатватъ въ съзнанието ви и дето ходите постоянно да мислите за болестите.

Но, казвамъ сега на васъ прѣзъ този сезонъ отъ Великденъ напатъкъ, всѣка сутринь излизайте всрѣдъ природата и употребявайте най-малко единъ-два часа въ дълбоко дишане, въ приемане на вода и храна съ най-добри мисли. Ако искате да бѫдете здрави и силни, туй ще правите всѣки денъ. Като се върнете у дома, ще започнете една сериозна работа, ще учите. Непрѣменно ще го направите.

Научете се да дишате правилно, широко и дълбоко! Като ви наблудавамъ нѣкой пожътъ, мисля че миришите нѣкое цвѣте, а вие дишате. Не, всѣки отъ васъ може да дишате дълбоко. Научете се да бѫдете господари, да управявате своето дишане. Нѣкой пожътъ усещате като че ли нѣкой ви противодейства. За да бѫде дишането ви пълно, трѣбва да си отворите всички пори. А това ще стане чрѣзъ водата.

Дишането не трѣбва да става само чрѣзъ дробоветѣ, но и чрѣзъ кожата и чрѣзъ всѣка една клетка - туй е здравъ човѣкъ. Споредъ присовата диагноза всички болести започватъ отъ тамъ, че поритѣ

на човъка съз запушени и заболвватъ известни органи. Съ тия нечистоти се запушватъ каналите на гръбначния стълбъ. Щомъ се запушатъ тия каналчета, жизнеността на човъка се губи. Живата енергия, която тръбва да освежи организма, изва отъ гръбначния стълбъ. Мозъкът на гръбначния стълбъ има такова свойство да поддържа праната или жизнената енергия отъ въздуха и да я предава на целия организъмъ. Вие знаете какът това става и въ растенията - осмоза и всмукване. Природата има единъ процес, който предава, другъ който приема. Има известни енергии, които текатъ къмъ центъра, а други отъ центъра навънъ. И тамъ кждъто се срещнатъ тези енергии се образува тази дъяителност на живота. Щомъ туй вжтръшно течение се подпушчи, тогава се образуватъ тези болестни състояния - нервност, съмнение, подозрение. Послѣ става подпушване на кръвообращението или въ артериалната, или въ венозната системи. Въ артериите няма достатъчно чиста кръв за хранене, а вените съз подпушени изцѣло. Нечистотите вместо да се изхвърлятъ навънъ оставатъ въ кръвта и сега млади хора на 25 години у тяхъ има едно напрупване на нечистотии. Това напрупване не е органическа жива материя, но това съз слоеве на мазнини, непотребни полуорганични вещества, които при най-малки условия даватъ възможност на различни микроби да навлѣзатъ въ кръвта и тъй се явяватъ разни болести. Затова вие ще се попивате задъ ушиятъ. Тази пълнота тръбва да изчезне. Послѣ гуша отъ васъ никой не тръбва да има. Тази частъ на костта задъ ушиятъ тръбва да се вижда, да не се напълни съ мазнини. Всички тръбва да се предадете на единъ спартански режимъ. Ще работите върху тѣлото си, за да бѫдете здрави и силни. Ако вие като окултни ученици не можете да дадете единъ образецъ на свѣта, какво ви струва окултната наука.

Най-благоприятното време е сега. Нищо повече. Всъки единъ денъ отъ априлъ струва десетъ златни лева за васъ. Или туй, което може да вземете отъ априлъ, никждъ не можете да го вземете, въ никакоя друга аптека не се намира. Ами че вие сега вода газите, жадни ходите. Вие сега въ единъ месецъ отгоре, можете да наберете такава енергия, да станете толкова свежи, жизнени, радостни, пълни съ идеи, че кждъто ходите да носите нещо свежо съ себе си. Пъкъ вие сега сте скържави. А тази магнетична енергия като че ли заразява хората. Всички искатъ да бѫдатъ свежи, бодри, здрави. Сега като стоиме, нѣкой ви мисли, че сте философъ замисленъ. Какъвъти философъ - той тръбва да бѫде здравъ човъкъ!

Въ човъка тръбва да се роди желание да работи за приложение-то на тези методи.

Сега като излизате средът природата, вие стоите отпуснати, заемате едно пасивно положение и като вървите пак ще ходите отпуснати. Така не бива, трябва да се научите да ходите събудно съзнание. Послѣ съзнателно трябва да вземете участие въ всѣко нѣщо. Сега вие знаете, че природата не обича хилавите хора, понеже тя е сложила богата трапеза и когато нѣкое дѣти не обича да се ползва отъ храната и тя има особено мнение за него: че то не е отъ много умните дѣца.

И сега като се съберете, образува се едно напрегнато състояние. А то трябва да биде на жизненостъ, на здраве, на богато разположение. Ще се образува едно течение, общъ потикъ между всички. А сега, като се покажатъ на нѣкой болезненитѣ състояния, той се уплаши. Но ние ще почнемъ отъ здравата страна.

Ако имате разтурване на сърцето, това показва напречното на отровни газове, никочна киселина и млечна киселина. Тогава вжъръшната природа на човѣка казва: "Слушай, вода ти трябва. Тръбва да филтрирашъ тия отрови - киселини и газове". А хората казватъ: "Сърцевиене имамъ". Хм... сърцевиене... Или сте неспокоенъ, не можете да заспите. Станете, стоплете вода, изпиште една, дѣвъ, три, четири, петъ чаши врѣла вода и когато се изпомишъ, вземи суха кърпа и направи едно хубаво търкане - тѣй, хубаво по цѣлото тѣло - по ръцѣта нагорѣ, по тѣлото надолу, тѣй хубаво да се масажирашъ, ще се облѣчишъ и пакъ ще изпиешъ една чаша врѣла вода. Може да капнешъ десетъ капки лимонъ, за да се възстанови топлината.

Направете този опитъ да видите какво ще биде вашето състояние. Ще го направите не веднъжъ, не два пъти, но всѣки ден - най-малко два пъти прѣзъ седмицата.

Прѣзъ този сезонъ трябва да го направите. Нали искаме да се чистимъ. По този начинъ ще се отворятъ всички пори на тѣлото ви, ще се подобри кръвообращението ви и ще дойде едно прииждане на прана у васъ. И слѣдъ това седнете тихо и спокойно и започнете да дишате. Концентрирайте си мисълта нагоре и започнете да приемате тия магнетични течения отъ пространството.

Може изведнъжъ да нѣмате успѣхъ, но като постостоянствате месецъ, дѣвъ, три да дишате и пиеете гореща вода, ще се усетите освѣжени.

Човѣкъ трябва да излиза навънъ на чистъ въздухъ и да дишате всѣко га, когато ви остане свободно врѣме - половинъ часъ, използвайте го да дишате. Можете ли отъ нѣкѫде да вземете най-хубавата вода - да не ви мързи. Може да е на десетъ километра далечъ, но идете и си вземете единъ литъръ отъ най-хубавата вода. Вие сега като ходите на Битоша защо всѣки да не си вземе по една манерка вода.

Въ свърта болести не съществуватъ, а има само болезнени състояния. На съвременните хора и на цялото човечество задачата е да се освободят отъ своите натрупвания и нечистотии. Затова съж препоръчвали древните миене и чистене. Ще пиеме 4-5 чаши връбла вода, докато се изпотиме хубаво. Послед тръбва да имаме една гъжба и една кърпа да се измийме отъ потъта. Всеки въ стаята си може да направи едно обтридане 2-3 пъти въ седмицата най-малко и ще придобие приятна свежест. Туй ще правите като единъ нарясь. Следът туй съ една кърпа ще си изтриете тази влага хубаво.

Туй ще го правите десет седмици - отъ 25 априлъ до 4 юлий. Следът десет седмици ще видите какъв резултатъ ще имате. Туй ще се прави или сумринъ, или вечеръ. Съ топлата вода това е хубавото, че нъма опасност да се простудите. За фрикцият, кой когато има връбме тогава ще ги прави. Вдишватъ ще ги правите единъ и половина часа най-малко, за да можете да наваксате енергия за прѣз зимата.

Помните едно: Никакъвъ мжрzelъ. Сумринъ като ставате нъма да казвате: Сни ми се. Това е леност. Като изпълните този нарясь, ще се яви едно изтъняване. Именно това е хубавото. Азъ искахъ да изтънеемъ. Това да не ви плаши. Това е оформяне на тѣлото.

Духовната страна на упражнението: прѣзъ тѣзи два и половина месеца за никакви болести нъма да мислите. Ще мислите за единъ свѣтъ дето нъма болести. Цѣлата природа диша животъ и свежест. Сънцето е пълно съ животъ, който изпраща на земята. Тѣзи упражнения тръбва да станатъ единъ навикъ.

Какъ се познава здравето? Като се срещнатъ двама здрави хора винаги се сприятеливатъ. Човѣкъ, който обича, е здравъ човѣкъ. И щомъ дойде до едно състояние да не може да обича, ще знаете, че това е едно болезнено състояние, макаръ че още не е органически боленъ.

Тръбва да има едно разширяване, да обичашъ всичко живо, тръбва да се образува една обмѣна на обичъ. Свещено правило е: Никой нъма да търси да го обичатъ, но всеки ще търси да обича. И като обича, да се радва, че е проявилъ нѣщо. Всеки може да обича. Стани положителенъ. Всички хора, които обичашъ съж положителни въ възходяща степенъ. Да любишъ, значи да бждешъ като Бога. Законът на Любовта е: Като Бога да бждешъ. Богъ взима инициативата въ всичко. Въ свѣта ще въплатимъ Бога въ себе си. Работите ще вървятъ. Тогава ще употребишъ сѫщите качества на Бога. Ще се стремите да обичате и да сте доволни, че проявявате туй свещено правило.

Сега ще направите хороскопъ на тази лѣкция - 24.04.1927 год. Неделя Вечеръ.

- Хубавъ подаръкъ ни дадохте. Благодаримъ!

- Ще го приложите. Като възете въ свърта тръбва да се отличавате. Да имате за помагане комуто и да е. Една Ваша опитност ще биде това.

Бесъда отъ Учителътъ предъ
група млади приятели въ Търново.

24 Априлъ 1927 год.

СЪДЪРЖАНИЕ

РАЗУМНИЯТЬ ЖИВОТЪ	4
Качества на разумния животъ	5
Правила на разумния животъ.....	20
Съзнателниятъ животъ като забава.....	47
Царе - слуги на Господа	60
ТРИТЬ ОСНОВИ НА ЖИВОТА	69
Любовъта.	70
Вѣрата	84
Надеждата	106
Великденски подаръкъ	121

Петър Константиновъ Джновъ
РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ
ТРИТЕ ОСНОВИ НА ЖИВОТА

© ИК "Жануа '98"
(тел.: 9 893 897, факс: 987 87 30)
Предпечатна подготовка: екип Стара Загора
Второ издание, София, 2002
ISBN 954-9589-57-9